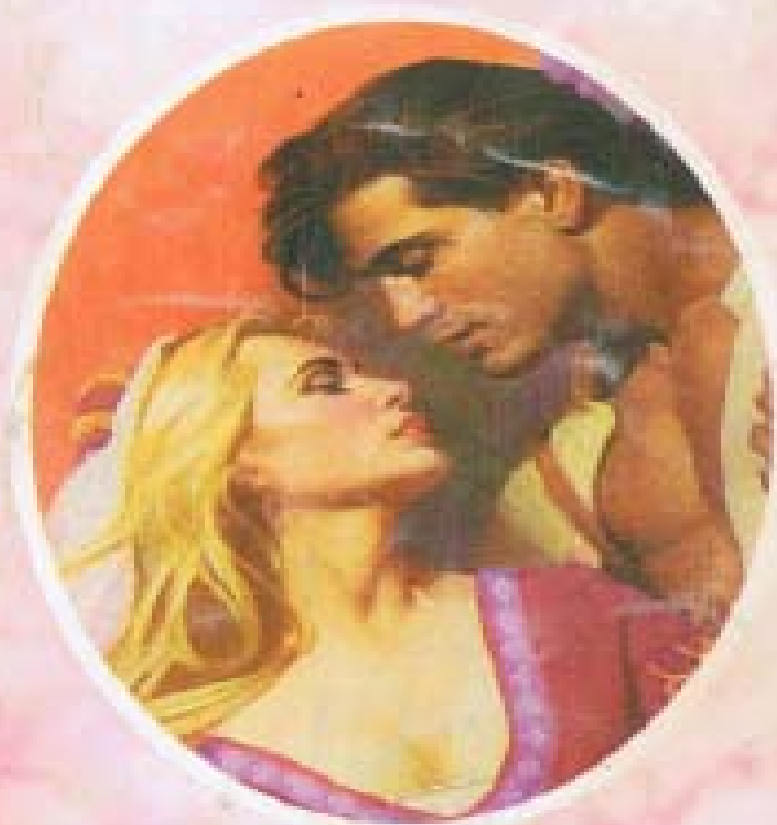

ХЕЛЪН МИТЕРМАЙЪР

КОЛУНА КРАСАВИЦА

ХЕЛЪН МИТЕРМАЙЪР ЛУННА КРАСАВИЦА

Превод: Николай Христов, Виктория Калчева

chitanka.info

Тя е смела, войнствена и красива. Носи копринен воал, който прикрива белега на лицето ѝ. Аздис Йона, младата принцеса на викингите, обаче не може да скрие раните в душата си. Принцесата отплува към островите Оркни, с намерение да основе там манастир и да се оттегли от света. Младата красавица не знае, че пътува всъщност към съдбата си. В ожесточен двубой Аздис успява да срази могъщия ирландец Магнъс, но ще победи ли любовта, която лумва в сърцето ѝ?

ПРОЛОГ

Отвъд Британия, където започва безграничният океан, лежат островите Оркни.

Орозиъс

1045 година, Един от островите Оркни, на север от Шотландия.

Кой скри усмивката на слънцето в яркия ден? Дали не са злите духове и троловете от древното предание?... Сигурно! Островите Оркни са били родината на викингите... Или може би потъмнялото слънце е поличба за нещо?

Аздис Йона, дъщерята на Сигурд и Маргарет, които царуваха над Исландия, не знаеше отговорите, но и не се страхуваше. Тя беше викинг. Бе десетгодишна и можеше вече да ловува сама. Обикновено момичетата не се справяха с оръжието, но тя беше добре обучена от баща си и от Ролф — нейния пазител.

Погледът ѝ внимателно пробяга по небето. Най-често то се вълнуваше като море. Сега беше гладко и синьо. Само някакви бели лентички се издигаха високо над сребристия котел, наречен Пентландско море.

Дрипавият облак, който беше скрил усмивката на слънцето, избяга нейде встрани и се удави в светлината. Нямахме вече нищо, от което Йона да се страхува. Тя не беше много далеч от каменния замък, в който живееше нейното семейство. Каменният замък. Всичко на тези сурови острови беше градено от камък. В Исландия също строяха каменни сгради, но там не беше толкова диво. През деня имаше повече слънце и ако не бяха дългите зими... Всъщност Йона се намираше на един от островите Оркни, наречен Строма, който не се различаваше много от Исландия. Въпреки че Исландия ѝ липсваше и искаше да се върне там, тя усещаше привързаност към островите Оркни. Част от нея беше пуснала корени в скалистата суша и необузданото море.

Можеше да си обясни това само с факта, че майка ѝ беше родена на подобен остров на юг от Пентландско море, наречен Йона.

Морето беше далеч зад скалите, където тя ловуваше, но шумът му тътнеше като на бойно поле. Водата се пенеше в брега, отблъскваше се назад в сивите дълбини, за да събере сили, и отново мощно връхлиташе срещу скалистите бастиони. Но нищо не можеше да разруши брега. Викингите неведнъж бяха отблъсквали врага благодарение на тези скали.

Тътенът на вълните заглушаваше всеки друг звук. Това беше мрачно, самотно място с твърда морска трева, избила около черните камъни. Изведнъж ято речни рибарки излетяха от гнездото си. Цвърченето им беше толкова пронизително, че заглуши шума на морето. Заекът, в който Йона се беше прицелила, се изплаши и се шмугна в тревата. Тя се огледа, за да види какво бе обезпокоило птиците.

Един мъж стоеше на десетина крачки от нея. Беше вуйчо ѝ Еруик Скийн, въоръжен като за лов. Момичето му се усмихна. Явно неговото появяване беше изплашило птиците, а те — заека. Но дивечът беше рядкост на острова.

— Дойде точно когато не трябваше, вуйчо — каза тя на неговия галски език, на който я бе научила майка ѝ. — Почти бях го хванала.

— Да. Виждам съм какво можеш, племеннице — отвърна той. — Неведнъж си пълнила торбата с дивеч.

Йона понечи да каже, че понякога е успявала повече и от него, но си замълча. Нещо ѝ подсказваше да бъде нащрек. Скалата зад гърба ѝ не беше особено предимство. Тя се премести оттам. Мъжът я последва и извади камата от пояса си.

Някаква тревожна тишина обгърна Йона. Тътенът на морето се чуваше приглушено и крясъкът на рибарките беше замлъкнал.

Скийн пристъпи към нея.

— Това място е опасно, племеннице. Ако някой оцелее при падането от скалите, кипящото море ще го удави веднага.

— Аз съм стъпила стабилно — каза тя с поглед, закован в него.

— И рядко пропускаш цел със стрелата си... — Той се промъкна още по-близо и спря. — Баща ти, проклетият Сигурд, добре те е обучил, нали? Сестра ми се хвали с твоите умения в стрелбата, в

борбата, в гребането, въпреки че това са мъжки работи. — Еруик Скийн се огледа наоколо. — Къде е оня великан Ролф, който те пази?

— Ролф? Той е с баща ми, сигурно търсят дърва.

Дървото тук беше рядкост... Но вуйчо й току-що нарече баща й проклетник. Ръцете на Йона стиснаха здраво лъка.

— Значи си сама? — засмя се Скийн. — Майка ти също ти е предала всички свои умения. И духовниците те запознаха с древните книги и обреди...

Той се засмя отново и острият звук я накара да настръхне.

— Този разговор не ми харесва, вуйчо — каза Йона и нагласи стрела на лъка си.

— И Сигурд те е запознал с Исландския закон — продължи да се смее мъжът. — Та ти си дванайсетото дете, благословеното създание!

— Какво става с теб? Остави ме! — Силните ветрове на Строма сподавиха думите, които тя изкрещя.

— Да. Аз смятам да напусна днес този остров и да се върна на остров Йона. Но не мога да позволя ти, с твоята омърсена кръв, да пораснеш и да имаш някой ден претенции за нашия клан... Умният ти баща, вярвам, те е научил как да ни ограбиш след време.

— Това, което говориш, не е вярно.

— Мълчи! Нищо не може да ме откаже от решението да спася нашия клан от твоята омразна кръв.

Йона погледна през рамо към каменистия зъбер на скалата. Къде ли беше баща й? Всъщност нямаше особено значение дали е близо или далеч. Ако не я вижда, той не може да чуе виковете й. Нямаше никой, който да й помогне.

Шумът на морето се беше увеличил от силния вятър. Никакъв вик не можеше да бъде чул. Тя се огледа. Имаше малко място да се отмести и да може да стреля. Стрелата й трябваше да бъде точна. Погледът й се плъзна към камата в ръката на нейния вуйчо.

— Закъснявам — каза момичето. — Майка ми ще изпрати слугата да ме прибере.

— Майка ти ли! — тросна се той. — Тя предаде нашия клан, като се омъжи за това викингско куче. Тя не е вече от рода Скийн, не е моя роднина!

Лицето му се изкриви от гняв и камата блесна в ръката му. Йона надменно отвърна:

— Говориш за майка ми, като че ли тя е нищо в сравнение с теб. Ти, който си едно нищожество пред нея. Моята майка е кралица на Исландия, снаха на великия Торфин, а ти си на нордска земя. Добре е да не забравяш това.

Тя застина, когато той изрева от злоба. Мъжът вдигна свободната си ръка към небето, сякаш проклинаше нея и цялото ѝ потекло.

— Викингска пачавра! Всички тези острови трябва да са част от Шотландия. Аз съм шотландец! Скоро всичко ще бъде шотландско, а не йонийско, хибернийско и нортумбрийско. Всичко това ще е наше, както трябва и да бъде.

— Не! — извика гневно Йона. — Върни се в Шотландия, щом си шотландец. Това е аворска земя. Островите Оркни принадлежат на нас.

— По-добре да не беше се раждало, дяволско изчадие! — изсъска вуйчо ѝ. — Но аз ще разкъсам жената в теб, преди да те пратя в пъкъла.

Той вдигна ръка, за да хвърли камата, но Йона успя да стреля първа. От бързане не беше се прицелила добре и пропусна. Тя веднага хукна по билото на скалата.

С демонски вик Скийн се спусна след нея, с кама в ръка. Тя свърна надолу към каменистия склон, трябваше да се добере до пътеката на всяка цена...

Но една груба ръка я сграбчи за косата и я бутна по гръб. Ножът блесна на слънцето. Момичето се бореше с всичките си сили. Озверелият мъж разкъса туниката ѝ, успя да разтвори краката ѝ и заби ножа. Прониза я страшна болка.

— Сега не си девица, пачавро! — чу Йона демонски глас. — Нито в този, нито на онзи свят! Но преди да се разделиш с душата си, ще се разделиш с красотата си...

Ножът отново блесна и изгаряща болка пламна по лицето ѝ. Кръвта беше навсякъде. Йона разбра, че ще умре.

И тогава, преди да изгуби съзнание, тя дочу един боен викингски вик. Вуйчо ѝ я пусна и избяга. Злокобният му смях се носеше след него, докато тъмнината поглъщаше момичето.

Преди да потъне в небитието, тя усети, че някой я взе на ръце.

— Детето вече е напълно упоено от вашите прахове, милейди — каза слугинята, като докосваше лицето на Йона. — Вие можете да

започвате. Трябва да заличите този ужасен прорез и да оправите костта. След това ще зашиете и раните между краката.

Маргарет се взря в единственото си дете.

— Ще проклинам моя брат до края на дните си! Само един звяр може така да обезобрази дъщеря ми... Аз започвам, всичко трябва да стане много бързо. Ти ще изпратиш вестоносец до съпруга ми. Веднага след като вятърът стане подходящ, ще отплаваме за Исландия. Няма да остана повече в Оркни, толкова близо до Шотландия и до този сатана Еруик Скийн.

Маргарет трябваше да свърши с шевовете по лицето на Йона, преди момичето да се е събудило.

Тя почисти прореза в лявата част на лицето на дъщеря си, който започваше от веждата и стигаше до брадичката. После взе малка кожена торбичка и напудри раната с някакъв прах. Това щеше да облекчи болката и да запази съня на дъщеря ѝ.

— Проклетата да бъде душата на брат ми — шепнеше си Маргарет. — Вярвам, моят съпруг Сигурд ще го изпрати скоро в ада. Ние ще се върнем в нашия дом в Рейкджейнс, където ще бъдем в безопасност, мое скъпо дете. Един ден твоят белег ще изчезне... И нека някой се осмели да нарече викингите варвари!

Иглата се движеше гладко, бавно и сигурно. Раната се затваряше. Когато привърши, тя попи кръвта и поръси шева с друго лекарство. Накрая разтвори едно прахче във вода и го изсипа в устата на Йона. Това щеше да продължи съня и да помогне за оздравяването.

— Ти ще бъдеш красива, дете мое. Аз ще се погрижа за това. И ще бъдеш викинг, а не проклет йониец!

Маргарет погледна към небето.

— Мили Боже, пази дъщеря ми от омразните шотландци, които се опитаха да я убият. Тя е принцеса на Оркни и Исландия!

Дълбоко-дълбоко в своя сън Йона вече усещаше страх. Страх, който щеше да смрази нейната любов и да попречи на раните в душата ѝ да заздравеят.

ПЪРВА ГЛАВА

Сграбчи мига, не вярвай на утрешния ден.

Хорацио

Пролетта на 1058 година. Синклерова земя на северния бряг на Шотландия, отвъд Пентландско море и островите Оркни.

Призрачните фигури, облечени в тъмни мантии до петите, се срещнаха точно в полунощ, под фееричната светлина на луната. Чуваше се пръхтенето на конете и свирещият вятър.

— Ще отнеме много време, ако го направим, както ти предлагаш... — ядосано прошепна единият.

— Моят начин е сигурен — каза вторият. — Магнъс Синклер ще си отиде и тогава ще завладеем земята му. Така ще остане в историята като предател.

— Честно казано, това не ми харесва. Но ще изчакам...

— Не се страхувай, има и други, които искат неговата смърт. Те ще бъдат на наша страна и ще свидетелстват в наша полза.

Първият, който говореше, внезапно се отдръпна и веднага се върна.

— Погрижи се за това! Ако не го направиш, аз ще поема всичко в мои ръце.

Лунната светлина за миг озари лицето на втория човек, по което се разливаше хищна и жестока усмивка. Мъжете се разделиха и се чу тропотът на конете им — единият препусна на юг, другият — на север.

Черният призрачен враг, изпълнен със злоба, идваше да убива.

Кръвта на Магнъс се смрази, когато видя великанската фигура с огромния меч. Той ще се бие отново с него и този път един от двамата ще умре. Магнъс рязко се изправи от леглото, като се бореше със завивките от кожи, сякаш те бяха черните ръце на неговия враг. Все

още в плен на страшния кошмар, той скочи с меч в ръка. Като трепереше, пое силно въздух и се помъчи да се успокои.

Проклет да е този нощен кошмар. Щеше ли някога да се освободи от него? Обливаше го студена пот. Той изтри челото си. Винаги беше така след този сън.

След известно време ритъмът на сърцето му се успокои и Магнъс спря да трепери. Той разтърси глава и все още с меч в ръка седна в леглото. То изскърца под тежестта му. Той беше толкова потънал в мислите си, че не чу шума от дреха.

— Отново тези нощни черни привидения, така ли, Магнъс? — Гласът идваше от тъмната част на стаята.

Магнъс не се нуждаеше от фенер, за да разбере, че идва старият Терил. Пазачите му пускаха при него малко хора. Нито пък беше изненадан от появяването му. Като че ли неговият стар наставник подушваше кога има нещо нередно.

— Да — отговори той, — отново лошото видение. Какво означава то, Терил? Ти чуваш камъните и песента на пясъка. Кажи ми.

— Не съм аз този, който ще ти го обясни, сине мой. Опасявам се, че това е извън моите възможности.

Терил гледаше Магнъс, когото познаваше почти така добре, както себе си. Водачът на Синклерите беше мъж с огромна сила и смелост. Гигантският му ръст внушаваше страх.

Терил въздъхна. Магнъс Синклер щеше да се нуждае от цялата си изобретателност и мощ за дните, които идваха. Той виждаше лоши вихри в магиите си, когато предсказваше бъдещето на Синклер. Една ярка бяла светлина със зелен център можеше да го спаси, но Терил не знаеше каква беше тя и как може да я открие.

— Имам това видение от години — каза мъжът, загледан в огъня. — Откакто бях в Британия с моето семейство, от нощта, в която родителите ми бяха убити. Има някакъв човек в кошмара, но не мога да видя лицето му. Ние не говорим помежду си, но той става все по-черен след всяка крачка към мен. Знам, че идва да ме убие и тогава се събуждам.

Водачът на Синклерите разтърси глава, но от гняв, а не от уплаха.

— Аз нямам нужда от видения, за да разбере кой иска да ме убие! Знам, че това е същият човек, който погуби баща ми и майка ми,

когато бях шестнайсетгодишен. Това е Урдрик Килдър, черният барон от Нортумбрия. Чувствам го дълбоко в себе си.

— Ти мразиш барона от много години, но не можеш да намериш никакво доказателство, че той е убиецът. При това положение няма кой да те защити пред крал Малкълм.

— Ще намеря. И Килдър няма да живее и ден след това. Той винаги е искал земята на Синклер за своя. Всички знаят колко мразеше баща ми за това, че той получи разрешение от Макбет да търси на север от Шотландия земи за себе си.

Магнъс отново тръсна глава. Нортумбрия, тази ивица земя в Северно море — на юг от Шотландия и на север от Йорк и Мерсия, изглежда, бе населена само от авантюристи, от жестоки мъже, които искаха все повече и повече. От момента, в който беше се заселил в собствената си земя, той трябваше да се бори всеки ден, за да не му я отнемат. Не се биеше с нортумбрийците, а с датчаните и норвежците и с всеки авантюрист, тръгнал да търси пари и плячка. Мирът никога не е бил част от живота на Магнъс Синклер.

— Килдър може да иска твоята земя — каза Терил, — но тя по право принадлежеше на майка ти. Когато баща ти се обърна към краля с молба да получише владенията си, той следваше законите.

Старият човек въздъхна и докосна лампата от египетско стъкло. Тя беше донесена от Галския бряг от потомците на свети Клер. Родът бил прогонен от Нормандия след една жестока битка, в която били изгубени повечето от владенията им. Ценната стъклена лампа била спасена и отнесена в Британия, където изгнаниците живели до смъртта на родителите на Магнъс. След това той повел своя клан обратно на север, за да търси правата на Синклерови.

— Твоето семейство — каза Терил — е страдало много. Майка ти и баща ти заслужаваха да живеят щастливо на тази земя. Но те бяха предадени и прогонени от предателите... Ти си законният наследник на земята, собственост на прадедите на майка ти. Сега тя принадлежи на Синклерите.

— Както и трябва да бъде.

— Да, синко. Но ти трябва да се освободиш от гнева или кошмарът няма да спре. Не мога да прозра сред облаците на съзнанието ти, господарю мой, но знам, че трябва да си внимателен. Около теб витае голяма опасност. Видях я в магиите си. Може би

черната сянка в твоите нощни кошмари е твоят бъдещ враг. Ако въобще е мъж.

— Ще е наистина чудо, ако това е жена, толкова голяма и страшна — разсмя се Магнъс.

— Не предизвиквай съдбата, като се смееш — твърдо каза Терил.
— Смъртта има хиляди лица и форми.

— Смъртта? Наистина срещал съм я много пъти...

— Ето и нашия добър крал Малкълм... Всичко щеше да е много по-просто, ако амбицията не беше по-голяма от човека — сухо каза Терил. — Говори се, че готви поход срещу Нортумбрия.

— Ти не вярваш напълно на нашия крал. Вярно е, че Малкълм понякога е наивен, но обединението на клановете е нещо добро. Откакто уби Макбет, той е решен да обедини Шотландия, да я направи силно царство. Нямам нищо против целта му, но поставям под въпрос начините.

Магнъс се изправи и започна да се разхожда напред-назад из стаята. Светлината на огъня озаряваше голото му тяло в червени и бронзови отблясъци.

— Моите хора са водили много войни, за да достигнат честта да бъдат членове на клана Синклер. Те имат право на това име и на тази земя и ще ги защитават до смърт.

— Малкълм знае, че си най-могъщият владетел на север — каза Терил.

— Така е, стари човече. Но той не знае дали ще го последвам навсякъде. Аз все още мисля за това. Малкълм иска Нортумбрия. Това ще направи Шотландия по-силна. Аз също имам интереси в Нортумбрия.

— И Малкълм ще ти напомни, че те е подкрепял в правото ти над Синклеровата земя — каза меко Терил. — Подкрепяше те въпреки амбициите на черния барон Килдър.

— Ще ми напомни. Но кралят не може да отрече, че моите хора се бориха дълго и трудно за това. Малкълм беше моят крал, но не стоеше по-високо от клана ми... Все пак няма да бъде добре, ако и аз не го подкрепя. Няма да оставя тила си гол при атака на викингите.

Старият Терил гледаше своя любимец. Магнъс беше велик боец. Белезите, обсипали тялото му, доказваха това. Но той беше и много умен и имаше висок дух. Роден за вожд, с поведението си всяваше

респект и уважение. Но у него имаше и нещо диво, напираше някакъв бяс, който трябваше да бъде обуздан...

— Ти правиш народа ни отново силен, Магнъс. Раждат се деца, строят се къщи. Храната е в изобилие и складовете са пълни. Твоите хора ще те следват до смърт.

— Сигурно, но по-добре да са живи, за да защитават тази земя. Аз ще избирам сам битките си — за краля или не. Но преди всичко и най-вече ще защитим това, което е наше. — Той вдигна поглед към Терил. — Смъртта не плаши мен, нито хората ми.

— Знам това, Магнъс. Но не предизвиквай съдбата с тези думи. Една битка или се печели, или се губи. А безопасността на клана? Бъдещето на твоите хора? Няма ли да го проиграеш?

Черните вежди на Магнъс се повдигнаха е раздражение.

— Аз трябва да отвърна на всички предизвикателства, стари човече, за да спася клана.

Терил поклати глава.

— Ти мислиш като боец, Магнъс, не като вожд. По-добре искай да живееш за клана, а не да умреш за него. Мисли и кой ще те смени един ден. Не е ли време да имаш син?

— Това са глупости. Аз няма да се откажа от битките, за да спася собствената си кожа. Аз съм боец, вождът на Синклерите. — Той ядно махна с ръка. — И ако загина, моят брат Кенет ще води клана заедно с вуйчо Кормак.

— Кенет има възможност, а твоят вуйчо Кормак е душата на клана. Така е. Но втори Синклер като теб няма. Дори от дете беше воин. Сега ти си вожд, върни се на север с хората си в земята, която им принадлежи. Трябва да запазиш тази земя за тези, които ще дойдат след теб.

— Така и ще направя — каза Магнъс, като се питаше защо трябва да говорят всичко това през нощта. Какво целеше старият Терил? Все по-ясно му ставаше, че нощното видение бе довело стария мъж в неговата спалня.

— Кой ще брани клана, ако умреш? — попита Терил. — Земята му може да бъде разпокъсана от тези, които не я обичат колкото теб. Викингите могат да я завладеят...

Магнъс удари с ръка по леглото и то цялото се раз люля.

— Няма да им позволя да откъснат и едно парче!

— Чух — продължи Терил, — че викингите не смятат да отстъпят тези острови Оркни, за които ти казваш, че принадлежат на нас. Научих, че сега изпращат там още воители от Исландия и Скандия. Те са горди и жестоки като Синклерите...

Старият мъж наблюдаваше Магнъс. Вождът не се страхуваше от битки и не жалеше живота си, когато трябваше да защити клана. Терил знаеше, че не може да го промени, но не искаше това кръвопролитие поне преди той да е оставил поколение. Надяваше се да го убеди в това, което беше намислил.

— Тези острови принадлежат на Синклерите — каза Магнъс — и аз няма да ги преотстъпя.

Той мислеше за суровата земя на север, сред дивите морета, които я разделяха от Шотландия. Хората там го познаваха, защото често им беше носил храна и припаси, помагаше им в техния труден и оскъден живот. Някои от тях бяха исландци, но той виждаше, че са добри и трудолюбиви като шотландците. Те му бяха верни, но какво би станало, ако дойдеха викингите?

— Ще се борим срещу всеки опит на викингите да отнемат нашите владения.

Терил вдигна очи и промърмори молитва към християнския бог да пази Синклерите, а после пипна магическата си пръчка. Като обърна поглед към Магнъс, той търсеше думи, за да смекчи неговата войнственост.

— Магнъс, много от твоите хора още страдат от раните на войната, която водихме за възвръщане на нашата земя, и от кървавите сражения с предатели и престъпници.

— Знам това, старче.

— Викингите идват — продължи със спокоен тон Терил. — Това показват и моите гадания. Една война с тях ще погуби млади мъже, ще изтощи клана и малцина ще останат да го защитават. Ти трябва да намериш друг начин, различен от войната, за да осигуриш добро бъдеще на твоите хора.

Старецът стаи дъх, когато Магнъс започна да ругае. Не беше много разумно да дава съвети на един Синклер.

— И какво искаш да направя? — питаше младият мъж. — Да избягам като куче с подвита опашка? Не! Не, ако ще всички дяволи да ме нападнат в ада.

— Магнъс, моят план ще запази честта ти и тази на клана ненакърнени. — Терил се поколеба. — Не можеш ли да постъпиш дипломатично? Просто ще се ожениш за някоя викингска девойка и по този начин ще осигуриш без война правата си на островите.

— Да се оженя? — извика Магнъс. — За жена викинг?

Терил каза бързо, усещайки, че Магнъс искаше да го изгони от стаята:

— Великият Сигурд, син на Торфин, има дъщеря. Тя е викинг, но майка ѝ произхожда от добър шотландски род. Майка ѝ е Маргарет Скийн, родена на остров Йона. Като внучка на великия Торфин и единствено дете на неговия син тя е наследила голямо богатство. Вероятно ѝ принадлежи и част от състоянието на Скийн. Тя не е омъжена.

— Аз имам достатъчно богатства — каза Магнъс. Той протегна босия си крак към решетката и бутна друго дърво в огъня, без да усети топлината. — Значи затова ме удостои с това нощно посещение. Не моето видение те е довело тук.

Терил мълчеше. Искрите от огъня очертаваха лицето на Магнъс и му придаваха демонски вид. Вождът на Синклерите не хареса това предложение. Старецът скри ръцете си в ръкавите на своя плащ и зачака.

— Сигурно — проговори Магнъс — ще трябва да изпразня галони от бирата на монасите, за да си взема викингска жена. Виждал съм няколко такива и те са груби като мъже.

Все още загледан в огъня, той си мислеше за красивата Елизабет от Аскуит, която от време на време топлеше леглото му. Нейните горещи и сладострастни маниери му харесваха и той винаги я приемаше с готовност, въпреки че нямаше намерение да се жени за нея. Засега не искаше да се обвързва, след време щеше да си намери жена от благородно потекло. Да изостави сега своята любовница Елизабет и да се ожени за викингска жена с косми под носа? Опазил го бог!

Докато мислите на Магнъс блуждаеха, Терил го оглеждаше. Много хора го наричаха красавец, неслучайно на 27 години той беше опитал доста неща с жените. Небесносините му очи бяха ясни и живи. Бе най-високият мъж в клана, където всички мъже бяха едри. Тялото му бе мускулесто и жилаво. Опасен противник в битките с ласо, стрела

и лък, той владееше до съвършенство и меч. Обичаше предизвикателствата и ако Терил го наричаше понякога безумен, той знаеше, че Магнъс беше най-добрият и най-великият вожд на Синклерите.

Животът му не беше лек. От ранното му детство неговото семейство бягаше от Нормандия до Рим, от Генуа до Британия и след смъртта на родителите му — към Шотландия, за да се бори за своята собствена земя.

През цялото време на изгнанието Магнъс се учеше, докато стана съвършен като огромния си меч. Само трапчинката на бузата му издаваше, че не е от желязо. Той нямаше черната коса на баща си, въпреки че кожата му бързо почерняваше от слънцето. Косата му беше като тази на майка му — тъмнокестенява, отиваща към червено. Терил не се съмняваше, че това би се харесало на всяка викингска девойка...

Старият мъж чакаше тихо. Той се наслаждаваше на топлия огън. Магнъс изглеждаше непроницаем сред очертанята на стаята в замъка Синклер.

Накрая той кимна.

— Прав си, Терил. Бракът може да е по-добър от войната. Къде да намеря тази дъщеря на Сигурд?

Магнъс си даде сметка, че трябва да забрави Елизабет или да бъде много дискретен. В двора на крал Малкълм всички имаха любовници, женени и неженени...

— Виденията ми говорят, че тя идва към теб, господарю — каза Терил. Той не уточни, че виждаше как с викингската жена идва и някаква опасност. Не знаеше нищо повече за опасността, но беше сигурен, че жената не застрашаваше Магнъс.

Младият мъж се усмихна и се обърна към Терил.

— Свещениците и монасите не те ли проклинат, че четеш сънища, гадаеш по камъни и пясък? Та нали ти си ръкоположен за християнски свещеник?

Терил вдигна рамене.

— Не знам, вероятно е така. Но аз не мога да разчета твоя сън. Това оставям на Бога!

Усмивката на Магнъс се стопи при спомена за неговия кошмар и той върна разговора към жената викинг.

— Какво си научил за тази внучка на Торфин и дъщеря на Сигурд?

— Не знам как изглежда. Но знам, че е образована жена.

— Какво? — Мъжът отвори широко очи, като си представи учените монахини в Британия, които живееха зад стени и воали.

— Тя е обучавана от пътуващи монаси. Чете и пише на книжовен латински плюс своя роден език, френски и италиански.

Магнъс въздъхна. Учена жена. Монахиня. Значи нещо повече от грозна, тя вероятно беше вещица.

— Тя е говорила пред събранието Аалтинг и е участвала в диспути.

— Какво? На колко години е? — Магнъс я помисли за прегърбена старица. Трябваше ли да прави всичко това заради клана?... Той не можеше да си представи една истинска жена като Елизабет да говори пред Аалтинг, откритото събрание, което се правеше всяко лято в Тингвългер в Исландия. Магнъс беше предпазлив и искаше да научи всичко за своите врагове. Вече знаеше, че викингите не са варвари, както мнозина смятаха. В Шотландия нямаше друг толкова стар и правдив съд като техния например. Въпреки всичко, малко викинги говореха пред Аалтинг. Там те представяха хората си. И тази принцеса беше една от тях?

— Истината е, че тя е на 23 години, господарю — каза Терил, — но това не е твърде голяма възраст.

— Да. Защо не е омъжена?

— Може би е вдовица. Всичко, което знам, е, че все още не иска да стане съпруга на никого.

— По дяволите! Вдовица, която мрази брака! Може би тази викингска принцеса обича жени? Не! Няма да го направя дори за клана!

Той изгледа гневно наставника си и му посочи вратата.

Старият Терил тихо си тръгна.

Магнъс не си легна. Той набързо надяна обичайната за Синклерите дреха — кожа, която покриваше краката и бедрата, и широка, отпусната риза. Около кръста нави сукно като шотландска пола. Тъй като нощта беше студена, обу вълнени чорапи и праметна през рамо шал, който можеше да се използва и за качулка.

Магнъс напусна топлия замък и се отправи към селото на близкия хълм. До една колиба, където се срещаша с Елизабет, запали огън. Огънят бе техният сигнал. Колибата беше малко по-голяма от ловджийска хижа, но подредена, топла и скрита от завистливи очи.

Елизабет се появи бързо. Те не говориха. След минути нищо между тях не пречеше на допира на телата им. Магнъс бурно се отдаде на общия им порив, а това, както винаги, му носеше забрава и успокоение.

Той полежа после само няколко минути до притихналата Елизабет. Стана и започна да се облича.

— Защо бързаш да избягаш от мен? Не ти ли беше хубаво, милорд?

Като се изправи, Елизабет отметна назад лъскавата си черна коса и показа голите си гърди.

Мъжът видя раздражението под нейната усмивка.

— Остава час до зазоряване и трябва да се срещна с хората си за учение. — Той прибра късата си сабя в пояса, като оцени гледката. — Ти можеш да спиш цял ден, красавице моя.

— Магнъс, не съм ли ти разкрила любовта си? Не ставам ли за един Синклер?... Баща ми иска да ме жени за Мак'Донъл от Килфорд, но ако ти кажеш една дума, всичко ще бъде забравено.

— Ти си чудесна, но се страхувам, че ще задържа твоя интерес за малко време. Много мъже искат ръката ти, Елизабет.

Този път усмивката ѝ беше искрена.

— Наистина, но ако искаш, ще се пазя само за теб!

Той само се усмихна, бързо я целуна и излезе. Усмивката на Елизабет моментално се смени е гримаса и тя вдигна ръка.

— Проклет да си, Синклер! Кълна се, че ще бъда твоя жена и всички кланове ще ме благославят за това.

ВТОРА ГЛАВА

Тогава бащата извади златните блюда на везната и постави в тях две съдби, осъдени на смърт.

Омир

Корабът на викингите пореше разлюлените от вятъра вълни. Северното течение откарваше принцесата на Исландия към островите Оркни. Спряла зад защитните платна на кърмата, Аздис Йона гледаше назад, където беше нейният дом, далеч на северозапад. Тя никога вече нямаше да го види.

Никой от семейството ѝ не беше жив. Дядо ѝ, великият Торфин, беше умрял преди година, а нейните родители починаха през зимата, седмица един след друг. Въпреки че те ѝ липсваха и болката едва ли щеше да изчезне, тяхната смърт беше я освободила да търси своята собствена съдба. С благословията на Хаакон, царя на Норвегия, тя пътуваше към Айн Хелга, остров от Оркни. Там с помощта на своята братовчедка Спес и слугинята Марта тя щеше да основе манастир за жени и деца, където те щяха да бъдат защитени и обучавани.

Да, защитени... Йона вдигна ръка и пипна копринения шал от Китай, който покриваше лявата страна на лицето ѝ. Един нов свят я очакваше в Айн Хелга — острова, който нейните хора считаха за свещен. Веднъж пристигнала там, трябваше да победи страха, с който живееше от последното си посещение на островите. Никой не знаеше за този страх, защото тя го пазеше, заключен в сърцето си.

Но именно този страх беше направлявал живота ѝ. Тя бе отказала да се омъжи въпреки многобройните предложения, които получаваше. Често жадуваше за свой дом и любовта на съпруг и деца, но беше избрала друг път. Когато беше на 13 години, пътуваха до великия континент с баща ѝ и дядо ѝ. Посетиха Бенедиктинското абатство близо до Флоренция. Беше се влюбила в спокойствието и красотата на това свещено място. Оттогава Йона мечтаеше да построи нещо

подобно за викингските жени. Сега нейното време беше дошло. Нямахте връщане назад. Само Бог знаеше какво ще донесе бъдещето.

Тя потрепери и се сгуши в наметалото си от лосова кожа.

За един миг се усъмни в правилността на своето решение. Май беше неразумно да се пътува толкова близо до Шотландия. Нейният вуйчо Еруик Скийн все още живееше тук. Тя носеше белезите от неговото хищно нападение по своето тяло, въпреки че бяха вече избледнели. Но белегът в сърцето ѝ?

Йона разтърси глава, за да пропъди тези мисли, и погледна през рамо. Дори ако имаше право да избира, пак никога не можеше да се омъжи. Тя вече не беше девствена, въпреки че никой не знаеше това. Ножът на озверелия ѝ вуйчо беше я лишил от доказателството за нейното целомъдрие.

Принцесата вдиша дълбоко студения солен въздух. Вдигна лице към пръските на студеното Северно море и се усмихна, когато слънцето я огря.

— Чудесно е, нали, милейди?

Йона се обърна и кимна на капитана си. Айнър беше едър и красив мъж. Когато разтърси глава, червената му коса и брада блеснаха. Той бе славен боец, с много победи, безстрашен и верен. Беше назначен от баща ѝ за главен капитан на нейната флота.

— Да, хубаво е, Айнър. Но ти ми беше казал колко опасни могат да бъдат тези води и нямам търпение да видя водовъртежите, за които ми говореше.

— По-добре ще е да не ги виждате, но се страхувам, че вятърът снощи беше прекалено силен, та... — Той повдигна рамене. — Досега ни върви. Вероятно не сме твърде далеч на юг.

— Водите са доста по-буйни тук, отколкото край Исландия.

— На места — да. — Мъжът посочи към зъберите, издигащи се в мъглата. — Но противоположните течения, които ще срещнем близо до сушата, са най-опасни. Трябва да бъдем нащрек, иначе ще се разбием в скалите. Те са известни с това, че поглъщат цели кораби.

Йона беше чувала всичките морски истории. Тя се вгледа в гребците.

— Те като че ли не усещат ледените пръски на морето.

— Свикнали са, милейди.

Принцесата погледна нагоре към платната, които бяха издути от силния северен вятър. Сега те едва ли разчитаха на гребците.

Айнър се възползва от шанса да огледа Йона. Хората обичаха своята принцеса, така както нейните родители. Натъжи го това, което огорчаваше много от исландците — тя покриваше едната страна на лицето си. Повечето от тях знаеха, че монахините и добрата лейди Маргарет бяха излекували раните ѝ така добре, че бяха останали само едва забележими белези. Айнър я намираше за красива. Ако не беше дала клетва да построи манастир на това свещено място, тя можеше да има за съпруг всеки, когото си избере. И той щеше да бъде първият сред кандидатите ѝ.

— Движим се добре, милейди — каза капитанът, като прогонваше мислите си за това, което беше невъзможно. — Вероятно днес ще видим суша.

Той се обърна и даде нареждания на хората си. Въпреки тези думи, не можеше да прогони неспокойното си предчувствие от предишната вечер, когато бурята ги отклони от курса. Обикновено не обръщаше внимание на поличби, но това...

Той присви очи и се вгледа в хоризонта.

— Ние отиваме повече на юг, отколкото трябва.

Безпокойство премина през Йона.

— Значи ли това, че сме подминали пролива към Айн Хелга?

Така щяха да бъдат по-близо до Шотландия и нейния коварен вуйчо.

Айнър поклати глава.

— Вятърът е в наша полза сега. Когато стигнем по-близо до сушата, ще можем да сменим курса и отново да потеглим на север.

— Добре... — Тя дори не искаше да вижда земята на майчиното си семейство Скийн, убийците на деца.

— Милейди, вие не сте виждали свещения остров от детството си, нали?

Айн Хелга беше гол скалист остров, заобиколен от силни течения, с малко места, удобни за пристан. Той ѝ беше дарен от дядо ѝ и тя скоро щеше да го нарече свой дом.

— Скалите все още са пълни с птици, милейди — каза Айнър, — и високите им крясъци могат да те оглушат.

Той се усмихна. О, колко жалко беше да се затвори принцесата на такъв самотен остров, въпреки че предците са го наричали благословен.

Усмивката на капитана бързо се стопи. Силните ветрове ги бяха отвели далеч на север. Нямахше да е желателно да бягат от варварите шотландци с принцесата на борда. Притеснението му се засили. Нали шотландците бяха искали да я убият и Йона още носеше белези от техните ножове!

Йона го докосна по ръката, зле изтълкувала промяната в настроението му.

— Скъпи приятелю, Спас и аз няма да бъдем самотни дори и когато вие се приберете в Исландия. Другите ще пристигнат скоро и ще останат с нас. И ти, надявам се, ще идваш от време на време.

— Ще идвам, милейди, но бих бил по-щастлив, ако останете в Рейкджейнс, където ще бъдете в безопасност.

— Ще бъда в безопасност и на острова. Никой шотландец няма да ни притеснява там. Това е твърде далеч от пътя им. Нито пък водите могат да бъдат преплувани от друг, освен от викинг.

Айнър се усмихна на нейната гордост от моряците му. Но все още го изпълваше някакво безпокойство. Не можеше да се отпусне, докато не стигнеха Айн Хелга.

Йона се усмихна на своя угрижен приятел. Тя мислеше, че той не бива да се тревожи. Освен това нейната съдба я водеше там. Светиците на Исландия бяха предсказали нейното пътуване обратно към Оркни и това, че ще намери щастието си там. На 23 години, преминала възрастта за женене, тя знаеше, че усамотеният живот е най-подходящ за нея.

Когато беше по-млада, мечтаеше за любов и брак. Но страховити сънища я навестяваха нощем и тя се пробуждаше с вик. Не можеше да сподели със своята майка, че след нападението на вуйчо ѝ тя трепереше пред интимността на брака. Майка ѝ щеше да полудее от мъка, а баща ѝ щеше да поведе война със Скийните. Момичето не можеше да позволи кръвта на хората ѝ да се пролее заради това.

С годините тайната ѝ я обсебваше все повече, докато тя осъзна, че никой мъж не трябва да се доближи близо до нея, за да не я нарани отново. Айн Хелга ще бъде нейният рай и нейното убежище. Островът беше далеч от Шотландия и близо до пътищата, по които плаваха

викингските кораби от Исландия и Норвегия. Тя нямаше да бъде изолирана от своите и щеше да е доволна, че помага на другите. Йона се отърси от мислите си и видя Айнър, че стои още по-угрижен.

— Нещо лошо ли има?

— Нищо — отвърна той и бръчките му се задълбочиха. — Но скоро навлизаме във водите, в които плават шотландците, милейди. Ще се почувствам по-добре, когато веднъж тръгнем на север. — Капитанът се опита да се усмихне. — А и Пентландско море е опасно с неговите врящи води, то изисква майсторство и напрежение... — Гласът му замря.

— Но ти си плавал тук много пъти и познаваш тези води! Какво те притеснява?

Айнър се поколеба и каза:

— Един човек, наречен Магнъс Синклер. Казват, че е обединил Синклерите и Дъгълдите — семействата на родителите си, които, на свой ред, са свързани с Монтеитите, Грахамците и Стюърдите. Той е обучил хората от клана си и ги е превърнал в голяма, добре въоръжена бойна сила и е започнал да обучава и останалите. Магнъс твърди, че островите Оркни се полагат на него по наследство.

Йона бе раздразнена. И този като Скийните! Тя потисна гнева си, те искаха нещо, което не беше тяхно. Нейният вуйчо я беше нападнал зверски поради същата причина. Сега този Синклер също се опитваше да ограби земите на викингите.

— Тогава той трябва да бъде изваден от глупавото си заблуждение — ядно каза тя. — Нашите хора са отстоявали и използвали островите столетия наред. В техните пристани са се подслонявали корабите ни. Кралят на Норвегия е потвърдил нашето право над тях. Как може тези новоизлюпени престъпници да оспорват това?

— Всичко, което казвате, милейди, е вярно. Но не е лесно да убедиш шотландците.

Йона се раздвижи нервно и се загърна.

— Чувала съм приказки за тези големи фамилии, които шотландците наричат кланове. Но повечето от тях се обединяват в Шотландия и там трябва да живее и кланът на този Синклер. Те трябва да се махнат от земите ни. Островите принадлежат на дядо и чрез него

на мен. Това е викингска земя. Трябва да се обърнем към кралете на Британия и Нортумбрия.

Айнър поклати отрицателно глава:

— Но нортумбрийският крал Тостиг не вярва повече на нас, отколкото на Малкълм, който е крал на шотландците.

— Ако му обещаем парче от земите ни, вероятно ще можем да разчитаме, че ще ни отърве от проклетите шотландци.

Айнър се усмихна. Принцесата говореше като викинг.

— Земя! — извика внезапно наблюдателят. Веднага след това последва друг вик: — Кораб!

Йона се облегна на парапета и отпусна наметалото си. Нищо не я защитаваше от силния вятър и водата, но тя не усещаше студа, защото кръвта ѝ кипеше. Дали бяха шотландци?

Тя сложи ръка на челото и тогава погледна Айнър. Той кимна. Бяха шотландци и щяха да ги нападнат.

Като стрела Йона се провря под защитните платна и извади своя кожен шлем. Грабна меча си, но един глас я спря.

— Не! — извика братовчедка ѝ, разтреперана от страх. — Ти си принцеса, Аздис. Ти не можеш да се биеш.

Йона се обърна към нея.

— Трябва, Спас. Ще застана до хората си, както съм научена. Моите родители биха желали да живея и да умра като викинг. Остани тук, братовчедке. Ти знаеш какво да правиш, ако завземат кораба.

Йона отмести поглед, когато Спас постави нож в пазвата си. Беше грях да отнемеш човешки живот, но по-голям грях за една жена бе да се остави жива в ръцете на развратните шотландци, нортумбрийци или британци. Робството беше по-тежко от смърт за един викинг. По-добре беше да умреш с меч в ръка. А Аздис Йона знаеше как да се бори и защитава. Тя се отправи към по-високата палуба в средата на кораба, но един мъж се изправи пред нея.

— Милейди, вие ще стоите зад мен — каза ѝ Глен Аснарсън.

Йона се вгледа в огромния викинг. Той беше нейният телохранител, както едно време беше Ролф. Тя кимна и го последва до мястото, където стоеше Айнър с меч в ръка, готов за бой.

Почти бяха стигнали до капитана, когато силен мъжки глас се разнесе над водите с команда на галски да се предадат.

— Защо не си тръгнете, шотландци? — извика в отговор Айнър на същия език. Шотландците не говореха исландски, но викингите знаеха техния език.

— Капитане — каза Йона, като се бореше с тревогата си, — корабът им е голям почти като нашия!

Тя се питаше дали не я преследва Скийн. Знаеше ли той, че Йона се връща в Оркни? Щеше ли отново да се опита да я убие? Този път трябваше да спечели тя. Обля я студена пот. Не, не трябваше да мисли за него. Този остров не беше на Скийните. Остров Йона беше от другата страна на Шотландия.

Викингите се пръснаха бързо по своите бойни позиции, гребците се въоръжиха, без да напускат местата си. Ако вятърът престанеше дори за малко, те щяха да напрегнат гърбове и да извият кораба на север, за да се отдалечат от нападателите си.

Айнър се премести на носа и се опитваше да прецени разстоянието и шансовете да се избегне конфликтът.

Глен държеше меча си отпуснат в дясната ръка и подхвърляше камата си в лявата. Йона също се приготвяше. Ако Бог пожелаеше, тя щеше да умре като викинг, с оръжие в ръка. Но въпреки всичката й смелост, страхът я сподиряше.

Айнър я погледна отново. Лицето му беше строго. Той хвърли поглед и на хората си и се изправи на кърмата, за да командва боя.

Йона примигна, струйки пот пропълзяваха до очите й. Вятърът на Северно море беше леден, но цялото й тяло гореше. Пръстите й силно стискаха дръжката на меча.

Шотландците бяха приближили и хвърляха стрели по големия викингски кораб. Сърцето на Йона се сви от мъка за нейните хора. От много години те побеждаваха безбройните опасности по пътя си от Исландия до островите Оркни. Тя изпитваше голямо уважение към безстрашните викингски воители. Тя се молеше за победа, а душата й плачеше за онези, които щяха да бъдат ранени или убити. Тя и част от тези хора можеха да не доживеят до края на деня. Но Йона не се страхуваше от своята смърт. Нейният християнски Бог и Вотан, древният бог на викингите, ще я посрещнат.

Шотландският кораб беше почти до тях, достатъчно близо, за да може Йона да види лицата на мъжете.

Тези шотландци бяха много едри. От думите на своята майка тя винаги си ги представяше ниски, набити и облечени в синьо. Сега не бяха такива. Техният вожд — рус гигант — се смееше и насърчаваше хората си.

По команда на Айнър гребците хванаха греблата. Те се нуждаеха от голяма скорост, за да избягат от шотландския кораб, който не беше единствен. Бяха три! Другите два ги заобикаляха. Йона разбра, че хората ѝ ще бъдат избити. И всичко заради нейното решение да търси късмета си на Оркни. Тя се молеше трескаво, когато първата лодка стигна до тях.

Русият гигант издаде смразяващ галски боен възглас. Беше му отговорено с гърлен викингски вик и битката започна. Нападателяте прииждаха от своите кораби и когато мечовете влязоха в действие, бойните викове се смесиха със стонове.

Като стоеше с гръб към Глен, Йона безстрашно посрещна един шотландец с кожена превръзка през окото.

— Остави меча, момиче — извика ѝ той, — и ще те оставя жива. Това не е работа за теб.

— Погрижи се за себе си, шотландце. Жена викинг не се предава.

Той се стъписа, като чу нейния отговор на своя език, и тя се възползва от момента на изненадата. Отстъпи встрани и го удари с меча си. Неговият болезнен стон я успокои, този нямаше да стане скоро. Но когато се завъртя, за да посрещне друг, нечий корави ръце я хванаха около кръста, като притиснаха и меча ѝ. Тя се бореше, за да се освободи.

— Спокойно, момиче — каза един глас в ухото ѝ, — ти си моя.

Като изви глава, тя видя русия гигант, който я държеше и спираше дъха ѝ.

— Викинги! — провикна се той над бойните възгласи и стонове. — Чуйте ме! Продължавайте да се биете и аз ще прережа нейното гърло и ще я хвърля в морето. Предайте се и ще я оставя жива.

— Бийте се! — извика Йона, но една ръка стисна устата ѝ. Не ѝ достигаше въздух. Тя едва чуваше шума около себе си, но разбра, че викингите бяха спрели боя. Опита се да разтърси глава, да ги насърчи, но ръката се стегна около нея и тя усети, че я обгражда тъмнина. Мислеше, че чува писъка на Спес, но не беше сигурна.

— Спри! — викаше Спес от скривалището си. — Ти ще я убиеш. Пусни нашата принцеса или ще умрем с нея.

Русият шотландец огледа кестенявата девойка, която се осмеляваше да му заповядва, и отново спря поглед на пленницата си. Отпусна хватката си и видя, че тя е невероятно красива. Той никога не беше виждал коси като нейните — с цвета на лунната светлина. Очите ѝ бяха като разбушуваното Северно море през зимен ден — ледензелени и блестящи. Едва забележима, но интересна линия минаваше по лявата страна на лицето ѝ.

— Аз съм Кенет — каза той, — брат на великия Синклер. Хей, момиче, ти хич не си грозна. Ставаш за мен.

Йона пое въздух е измъчените си гърди.

— Никога. Свиня такава — каза остро тя на галски. Вдигна ръка, за да докосне разранената си уста и разбра, че воалът ѝ се беше свлякъл. Неспойно го затърси с очи, за да покрие отново лицето си.

Кенет беше изумен от това как го беше нарекла. Като се огледа, той видя викингите да отместват поглед от нея. Дали не беше вещица? Той я стисна по-здраво.

— Шотландките не биха говорили на мъж по този начин.

— Някоя викингска жена не би те нарекла мъж — отвърна Йона все още с приведена глава.

Кенет изръмжа, за да възпре нейното нахалство и окуражаващите викове на викингите. Те явно обожаваха тази красавица с остър език и само чакаха сигнал, за да продължат битката. Добре че корабите на Тиъм и Хетроу плаваха наоколо.

Той се намръщи, когато пленничката се изправи. Може би държеше в ръцете си дива котка, готова да го разкъса със зъби и нокти. Дали викингските жени бяха човешки същества? Той се колебаеше дали да ѝ даде урок по уважение, но реши да не го прави. Нали нейните викинги бяха отстъпили. Кланът на Синклер имаше нов кораб.

— Към брега! — извика Кенет на хората си. — Синклер ни очаква. — Той насочи с жест другите два шотландски кораба към пристанището, където малка група воители чакаше с Магнъс.

Йона се опитваше да остане спокойна в прегръдката на шотландеца, когато корабът им приближаваше сушата. Те почти стигнаха тесния каменен кей, където един друг гигант пристъпи напред и се отдели от другите. Косата му блестеше като бронз на

слънцето, той сложи ръцете си на устата и извика нещо. Хватката около Йона се отпусна, когато нейният враг се обърна да отговори, единият ѝ крак се подпря на решетката, а другият — на купчина платна.

Това беше ценна секунда, Йона се нуждаеше точно от нея. Като светкавица тя се стрелна и удари с крак шотландеца зад коляното. Вик и проклетия се разнесоха, докато той се опитваше да се изправи. Йона го ритна отново с всичка сила. Шотландците гледаха с отворени усти как техният водач с обтегнати ръце падна назад в морето. Йона дори не погледна към потъващия. Вместо това, тя се наведе, сграбчи меча му и скочи на едно гребло точно където плуваше гигантът. Жената хвана меча с две ръце и го насочи надолу, върхът беше само на няколко сантиметра от главата на Кенет. Тогава тя погледна към мъжа с бронзова коса на кея.

— Искам сигурност за хората си — извика му тя. — Кълна се в Бога: или ще им я дадеш, или ще забия меча в главата му.

Времето спря да тече. Дори птиците над тях заглъхнаха. Никой не помръдваше. Думите на Йона още ечаха. След един безкраен момент мъжът се раздвижи. С меч в ръка той прекрачи водата и се качи на викингската лодка. Йона стоеше неподвижно, като го гледаше как се приближава до нея по греблата.

— Отговори ми! — извика тя, когато той остана на три гребла от нея.

— Аз съм Синклер — каза ѝ и пристъпи на следващото гребло. — Предай се или ще умреш. Ти можеш да убиеш Кенет, но всички вие ще умрете, лейди викинг. И какво тогава?

— Шотландците могат да ни убият и бездруго. Вие сте жестоко племе — каза тя хладно.

Той пристъпи на греблото до нея и се усмихна подигравателно.

— Като че ли искаш да бъдеш боец? Тогава, вместо да оставиш брат ми да умре от студ в морето, бори се с мен. Ако ме победиш, твоите хора ще бъдат свободни. Ако победя аз... — Той сви рамене и косата му се разстла като огън на слънцето.

Смях като вълна премина сред шотландците. Никой не беше подобър от Синклер. Те се усмихваха и си намигаха помежду си. Принцесата на викингите щеше да бъде наказана справедливо.

Йона вдигна меча на противника си и усети тежината му. Беше прекалено трудно да се справи с него, но не можеше да му даде преимуществото той да разбере това. Тежкия меч нямаше да бъде пречка за нея, ако се приближи достатъчно близо...

— Съгласна съм... — отвърна тя. — Приемам хвърлената ръкавица, шотландце. Мое право е да избира момента и оръжията. — Тя направи пауза и се вгледа в гиганта, който изглеждаше миловиден като самия дявол! Тръпка на възбуда от предизвикателството премина през нея и тя се усмихна. — Избирам този момент — извика внезапно — и надбягване по гребла.

ТРЕТА ГЛАВА

Сърцето на жената е по-необятно от най-необятното море на земята.

Бретонска пословица

Преди шотландецът да успее да помръдне, Йона отскочи във въздуха и се приземи твърдо на греблото, до което стоеше. Моментално краката ѝ започнаха да бягат ритмично, за да успеят да поддържат греблото право и да го завъртят. Целта на надбягването по гребла беше да се движиш по тях и ги въртиш до момента, в който първият не успее да балансира и падне.

Шотландецът се поколеба само миг, преди да скочи на своето гребло и да започне надбягването. Йона го гледаше критично, като си припомняше всеки урок, който беше научила.

Преди много време бе тренирана в опасностите и тънкостите на този спорт. Притискането от греблата можеше да счупи крак или да разбие главата ѝ, една грешна стойка можеше да я хвърли под въртящото се гребло, да я осакати или умъртви. Тя прогони тези мисли и се концентрира върху другите уроци — скоростта изискваше да се поддържа греблото паралелно на водата и това, което го караше да пада и се издига, беше перфектният баланс. Неизброими бяха случаите, при които беше падала във водата. Но тя се беше борила, докато не стана майстор, и можеше да се задържи по-дълго и от най-добрите викинги.

Викингските гребци по сигнал напуснаха греблата, когато Йона започна да тича. Като не обърнаха внимание на шотландските оръжия, насочени към тях, те се отдалечиха от двете опасни гребла. Викаха, за да окуражат Йона, удряха с ръце по покритите с кожа колена и отчитаха времето.

Само след минути Йона разбра, че нейният противник неведнъж се бе надбягвал по гребла. Той бе добър, но не повече от нея. Беше

силен, решителен и гъвкав, а тя притежаваше оръжието на добрата тренировка.

Синклер често се опитваше да я достигне с плоския си меч. Тя стоеше достатъчно далеч и увеличаваше скоростта, така че той беше принуден да направи същото, за да предотврати сблъсъка на греблата. Ако жената завъртеше по-бързо греблото, можеше да бъде над него, което щеше да ѝ даде предимство.

За нея беше невъзможно да го рани с тежкия меч. Въпреки това той ѝ помагаше да балансира и затова тя предпочиташе да не губи сили в удари. Сърцето ѝ вече блъскаше от умора, дробовете ѝ стеноха за въздух. Но възбудата не я напускаше. Тя трябваше да спечели. Трябваше! Всичките ѝ сетива бяха съсредоточени в противника. Йона забеляза, че дори най-малкото ускоряване на скоростта му костваше ценни моменти на концентрация. Но виждаше, че той почти не беше се уморил.

Магнъс също наблюдаваше жената викинг. Тя беше изключително добра, а той не бе очаквал това. По дяволите, изобщо не предполагаше, че тя ще приеме предизвикателството му. Беше посмела и ловка от всичките си хора. Какъв воин беше тази жена! Изглеждаше крехка като коприна. Тя беше красавица. Лунно сребро и злато проблясваха в косите ѝ, а зелените ѝ очи...

По дяволите! Нейната красота го беше отвлякла. Тя умееше да контролира греблото си добре. Но сега можеше да я стигне. Той посегна с меча си, за да я бутне, но тя се отдалечи от него, сякаш танцуваше, грациозна като нимфа.

Йона видя внезапния опасен блясък в очите му и го прокле. Шотландецът може би нямаше намерение да я убие, но беше решен да победи. Имаше един трик, който вероятно не му беше известен и който баща ѝ наричаше смъртоносен. Като се обърна към Светата Дева, Исус и Вотан, тя взе решение.

Жената се концентрира на въртящото се гребло и броеше всеки негов такт. Всичко трябваше да е точно или то можеше да счупи крака ѝ.

— Вотан! — извика тя и един древен боен вик от нейните викинги дойде в отговор. Тогава тя се изправи и слезе тежко под греблото на противника си. Приземяването разтърси зъбите ѝ и тя го усети като удар. В момента, в който нанесе удар с крак, тя се отдалечи

назад, като движението караше всеки мускул от тялото ѝ да изтръпне от болка. Щеше ли да издържи? Само ако успееше да го изненада, така че той да не може да използва голямата си сила! Изумление премина по лицето му, а тя се понесе надолу.

Греблото се разтърси, шотландецът беше загубил равновесие. Болката се промъкна по гърба и врата ѝ, когато викингите завикаха зад нея. Те видяха нейното преимущество и разбираха какво беше решила да прави.

Йона увеличаваше скоростта, като се приближаваше до него. Като замахна с тежкия меч и го отпусна бавно, тя докосна ръката му. В същия миг отскочи нагоре, като се връщаше отново, за да повтори удара. Но силната промяна на посоката изпрати тежкото гребло стремглаво надолу. Тя се стегна. Шотландецът разбра играта и се бореше, за да я спечели, но беше късно. Не му се вярваше, обзе го страшен гняв, когато мечът му изхвърча от ръката. Тогава той се завъртя във въздуха и падна назад в морето.

Шотландците извикаха от мъка и няколко мъже се спуснаха да хванат меча, преди да е потънал.

Синклер плуваше по повърхността и Йона виждаше ясно гнева и мъстта в очите му.

— Ти победи, викинг! — извика той. — Твоите хора ще бъдат свободни. Но ти си моя пленничка.

Викингите извикаха недоволно, готови да се хвърлят срещу шотландците, но Йона ги възпря.

— Чакайте! — Тя се вгледа в него, като се опитваше да си спомни каква беше уговорката. Беше му казала, че иска свобода за хората си. Той обеща, че ще ги освободи, но за нея не беше ставало дума. Проклет шотландец! Но все пак му кимна в знак на съгласие.

Викингите отново се надигнаха. Шотландците извадиха оръжията си, но мокрият им вожд заповяда да ги приберат.

— Ние ще останем с нашата принцеса — каза Айнър, който лежеше ранен.

Йона скочи от греблата. Гърбът и раменете я боляха. Тя коленичи до своя капитан.

— Слушай ме, приятелю. Заповядвам ти да отпътуваш оттук с кораба и хората. Отидете на острова, аз не се страхувам.

Това бе лъжа. Тя беше ужасена. Всички приказки, които беше чувала за шотландската жестокост и диващина, изплуваха в паметта ѝ. Мисълта да остане сама с мъж като Синклер я караше да настръхне. Призракът на нейния вуйчо сякаш избледняваше пред страха от този мъж. Сега тя щеше да умре.

— Ти трябва да тръгнеш — отново каза Йона. — Заповядвам ти. Това е единственият начин нашите хора да се спасят.

Той поклати глава и притвори очи.

— Не!

Йона усети присъствието на Синклер, преди да се обърне назад. Той стоеше над нея с брат си. Двамата мъже носеха шалове, но тя видя мокрите им дрехи, замръзнали на тях.

— Ти даде дума — каза тя на Синклер. — Моля те да ме оставиш да се погрижа за раните на хората си, за да могат да тръгнат.

Магнъс се вгледа в нея. Каква необикновена линия имаше на лицето ѝ. Той онемя. Ако беше белег, то той много отиваше на тази прекрасна млечна кожа. Като че ли подчертаваше красотата на лицето ѝ. Какво ли усещане щеше да бъде да допреш с устни този белег, да го целуваш по цялата му дължина? Тя цялата беше съвършена като статуя.

— Наричат те принцеса? — рязко попита Магнъс. — Коя си ти?

Тя не повдигна поглед, защото оглеждаше раните на капитана.

— Аз съм принцеса Аздис Йона, дъщеря на Сигурд и Маргарет, внучка на Торфин. Сега трябва да се погрижа за хората си. Имам нужда от огън. Може ли да се запали на кея?

Той не отговори и тя погледна нетърпеливо към него. Как можеше вождът на Синклерите да е толкова бавен? Защо я гледаше така странно? Дали шотландците помагаха на ранените си?

Магнъс отметна назад глава и се разсмя, вперил в нея учуден поглед.

— Кенет, пусни котва. Пренесете първо нашите ранени. И нека хората съберат дърва за милейди.

Йона се взря в него. Защо той се смееше? Тя се огледа наоколо. Болеше я, като виждаше толкова хора убити, някои от които все още се носеха по водата. Корабът спря с удар и тя направи жест на хората си да помогнат на ранените. Спас се появи до нея.

— Всъщност те не са толкова грозни, колкото ги мислех — прошепна тя. — Русият Кенет е дори симпатичен. И брат му Синклер е страхотен вожд.

Спес погледна братовчедка си, която направи гримаса.

— Да, по-добре е, отколкото мислех. Нямаат рога на главите си.

— Не говори за тях — каза строго Йона. — Доведи Марта. Тук има много работа.

Но все пак тя не можеше да пропусне думите на братовчедка си. Синклер беше много едър, а чертите му не бяха груби и ръцете му не висяха под коленете, както си бе представляла шотландците. Тя го погледна, когато той слизаше от кея. Някои могат дори да го нарекат красив.

Тя прогони тази внезапна мисъл. Беше в Шотландия, земята на вуйчо й, и трябваше да бъде внимателна, а не да се разсейва от този мъж. Скийн може никога да не научи, че тя е там, но ако я открие, щеше да бъде под негова власт.

На кея Глен се зае с огъня. Четирима викинги издигнаха платнище за подслон на Йона и ранените. Марта работеше бързо и подготвяше всичко необходимо за господарката си. Помагаше на Йона с билките и праховете, докато тя се занимаваше с по-тежките случаи. За разлика от Марта, Спес неспокойно се оглеждаше наоколо и с любопитство гледаше тези страховити хора.

След като нареди да доведат първи Айнър, Йона се присъедини към Глен край огъня. Тя извади няколко железни пинсети от кесията и ги постави върху горещите въглини. Носеше ги навсякъде със себе си. С тях можеше да обгаря ранената плът, без да предизвика възпаление. Свещеният огън помага, на това беше я учила майка й, въпреки че не знаеше защо.

Айнър протестираше, че е първи, но викингите не му обърнаха внимание. По командите на Спес той бе настанен на грубо легло — две дървета, положени върху скала. Работната маса беше неравна, но на едно ниво и беше достатъчно висока, за да може Йона да стига пациентите си, без да се превива над тях. Когато тя започна да обработва крака на Айнър, Спес и Марта наглеждаха останалите ранени. Здравите мъже кладяха огънове. От другата страна на кея Магнъс и Кенет наблюдаваха викингите.

— Защо строят тези салове? — попита Кенет, като сочеше в морето. — Поставят мъртвите на тях.

— Според мен те още се отнасят към мъртвите моряци според старата традиция. Пускат ги по вода в горящи салове, оставят праха им да плава, докато стигне Свещеното море.

— Варвари.

— Така ни наричат и те — каза сухо Магнъс и погледът му се отмести към Йона.

Той я наблюдава още малко и след това с Кенет се преместиха до заслона на едни скали, където вятърът беше по-слаб. Там край един огън с брат си успяха да раздвижат кръвта в премръзналите си тела. Сухите дрехи, които поръча Магнъс, бяха донесени от няколко тъкачки.

Когато се преоблече, Кенет се отмести така, че да вижда Йона.

— Магнъс, забеляза ли как смесва прахове на огъня? Тя е вещица, не мислиш ли? Сякаш е паднала от луната. Не може да има такава коса. Никога не съм виждал подобна. Жалко, че крие косата и лицето си.

Магнъс се премести до брат си и отново се вгледа във викингската принцеса. Беше всичко друго, но не и натруфена. Ръцете ѝ бяха голи и той забеляза, че тя се грижеше за пострадалите с голяма вещица. Дори жените от неговия клан гледаха принцесата, докато помагаша на ранените шотландци.

Любопитен, Магнъс тръгна към кея, където беше викингското платнище. Той беше виждал такова лечение с прахове, когато беше в Рим. Дали беше пътувала тази викингска принцеса толкова далеч? Това бе невъзможно. Тогава откъде знаеше тези неща? Той се намръщи и се върна да види хората си.

— Какво те тревожи, Магнъс? — попита го Кенет, който вървеше до него.

— Защо викингите не стенат като нашите? Вероятно тя е магьосница, братко.

Повечето от ранените викинги лежах спокойно, със затворени очи, без да охкат от болка като неговите хора. Синклер я погледна още веднъж — тя бинтоваше раната на гърдите на един воин. Какво ли щеше да бъде усещането от тези дълги пръсти по собственото му тяло? Той изпита възбуда при тази мисъл, а това го раздражни. Бързо тръгна

към своите пострадали воини, но все още обръщаше поглед към лунната красавица.

Тя беше казала, че името ѝ е Аздис Йона. Това беше викингската принцеса, за която старият Терил беше предсказал, че ще дойде при него. Сега тя беше тук и изобщо не беше грозницата, която си представяше. Беше висока, стройна и много красива. Нейната дълга дебела плитка от бяло руса коса стигаше почти до колената и блестеше като сребро. Плитката бе навита на главата ѝ, но беше се отпуснала по време на надбягването. Тя не бе си направила труда да я сплете отново. Лицето ѝ беше съвършено, като че ли изваяно от скулптор. И на него — този интересен белег...

Ръцете ѝ работеха бързо и сигурно. Нейното добре оформено тяло се движеше ритмично и сякаш изпращаше горещи вълни към него. Какво щеше да отговори тя, когато ѝ каже, че те ще се оженят? Защото той беше решен да го стори. Трябваше да се ожени за нея заради клана. И щеше да ѝ се наслаждава в леглото си...

— Защо се усмихваш, когато гледаш към нея, Магнъс? — попита Кенет. — Тя те победи.

— Да — той напразно чакаше гневът да се надигне у него. Никоя жена не беше го побеждавала в нищо. Нейните крака трябваше да бъдат необикновено силни, за да балансират върху греблата... Огън го огря, топъл като белия огън до него. Брак. Заради клана, разбира се. Усмивката му се разшири.

— Мислех, че ще те е яд на тази проклетница — каза Кенет, очевидно учуден.

— Не ме е яд — отговори Магнъс и се вгледа в лагера, където тя работеше. Всяко нейно движение над окървавените тела беше грациозно и точно. Тя беше спокойна и уравновесена. Той виждаше как ранените се усмихват, когато разговаряше с тях, и отново му направи впечатление колко тихи бяха нейните болни в сравнение с неговите.

Когато се приближи до платнището, той усети враждебните погледи на викингите. Повечето от тях се преместиха по-близо до принцесата. Магнъс вървеше край настръхналите викинги и се доближи до гърба ѝ тъкмо когато тя довършваше гнева на една ръка.

Йона поръси с някакъв прах раната и се отдръпна с въздишка. Тя се озова в нечий обятия и се обърна назад. Това беше Магнъс Синклер

— невероятно едър, със странен блясък в очите. Жената потисна тръпката на страх, която винаги преминаваше през нея, когато погледнеше шотландец. А този беше особено опасен. Неговото лице, необикновените му сини очи и дяволската му усмивка се бяха появявали пред очите ѝ неведнъж, докато лекуваше ранените.

— Войникът не се помръдна, докато го шихте, милейди — каза той.

Тя само поклати глава, прекалено уморена, за да говори. Айнър, който лежеше, обвит в платна, отвори очи, когато чу гласа на Магнъс.

— Това е нейно призвание. От детството си е започнала да учи медицина и право. Лечебните ѝ способности идват от майка ѝ, нашата лейди Маргарет.

— И великият Гален е обучавал някои от монахините, които са придружавали Кълумба, когато е заминал — промърмори Магнъс и се усмихна, щом Йона го погледна изненадана.

Тя се обърна към Айнър и му подаде нещо за пиене.

— Той се нуждае от почивка — каза на Спес и се огледа наоколо. Оставаше последният ранен.

Положението при шотландците беше различно. През цялото време, докато работеше, тя се стараше да изолира от съзнанието си виковете на ранените шотландци. Но сега се чуваха ясно и разкъсваха сърцето ѝ. Тя можеше да им помогне, но само след викингите. Те не познаваха лековете и благотворното облекчение от билките и корените. Беше готова, щом привърши с последния викинг, да помогне и на шотландците.

Магнъс видя как тя затвори очи за миг от явна умора, но решително се зае за работа. Раните на мъжа бяха незначителни и Магнъс насочи вниманието си към Айнър. Мъжът изглеждаше заспал и той се вгледа в крака му. Дългият разрез беше затворен с шев. Кракът бе стегнат с пръчки от дърво, обвити с ленти плат. Синклер можеше да се закълне, че кракът беше раздробен от меч. Със сигурност тя не би могла да го оправи. Но мъжът не умираше, нито виеше от болка.

Принцесата привърши с последния и уви ръката му в чисто ленено платно. Мъжът се усмихна и благодари. Когато той си тръгна, Магнъс пристъпи към нея.

— Искам да видиш хората ми, Аздис Йона, принцесо на Исландия — каза той.

Йона го погледна изненадана за момент, но бързо разбра своя шанс. Тя отвори уста, за да изтръгне обещание, че ще бъде пусната със своите викинги. Изведнъж ужасен вик разтърси въздуха и смрази кръвта ѝ. Тя веднага разбра какво става.

— Спри ги! — каза тя на Магнъс. — Те се опитват да ампутират крак. Знам това. Спри ги и ще помогна на хората ти.

Викът на Магнъс прекрати всеки шум и движение. Йона, без да мисли, го хвана за ръката.

— Донесете веднага мъжа тук — каза му тя. — И го носете леко. Спес и Марта ще ви кажат как да положите другите ранени. Побързай, човече. Сигурно няма да успея да го спася, но ако съм бърза и с Божията помощ, мога да направя нещо. Глен, веднага донеси другите ми лекове и инструменти. — Тя бутна Магнъс. — Побързай, няма време за губене!

Шотландците гледаха изумени как викингската жена командва техния вожд и бяха онемели от учудване, че той се подчинява. Едва когато Синклер обърна строг поглед към тях, се пръснаха да изпълняват заповедите му.

Мъжът с ужасно разкъсан крак беше донесен при Йона. Той беше безчувствен и бял като платно, а черна кръв струеше от голям прорез. Йона го разгледа, той имаше превръзка на лявото си око — като нейния първи противник в битката. Дали беше същият? Това нямаше значение. Като се надвеси над него, тя притисна лице и ръце на гърдите му, за да чуе дишането. След това с един пръст повдигна клепача му и поклати глава.

— Болката е изпълнила мозъка — промърмори тя повече на себе си, отколкото на Магнъс. — Ще се боря с всички средства. Но не знам дали ще го спася.

Синклер не отговори, гледаше безстрастно, без да показва вътрешната си възбуда. Озадачаваха го чувствата, които изпитваше, като гледаше ръцете ѝ да се движат бързо по тялото на Дъгълд. Той искаше този допир да бъде на неговото тяло и това необяснимо и силно желание го гневеше.

— Тя има чудесни лекуващи ръце, нали, братко? — прошепна Кенет.

— Да! — Той се отмести с гръб към брат си. Не искаше това чувство в себе си и се пазеше Кенет да не разбере нещо.

Йона взе канче с вода от Спес и смеси някакви кафяви прахове в него.

— Ще ми трябва помощ тук. Как се казва той?

— Дъгълд — каза Магнъс.

— Дъгълд — извика тя в ухото му няколко пъти. Когато забеляза леко движение, опита се да отвори долната му челюст. Глен се приближи до нея и със сила отвори устата на Дъгълд. Тя изля течността наведнъж. Магнъс беше пристъпил до Глен и държеше здраво главата на ранения.

Йона чакаше с ръка на китката на мъжа и следеше неравномерния му пулс. Накрая спазмите започнаха да спират и той потъна в дълбок, спокоен сън.

— Спес — каза тя, като подаде на братовчедка си торба с билки, — счукай ги и ги постави на крака бързо.

Спес изпълни нарежданията и скоро се разнесе задавяща миризма. Шотландците започнаха да шушукат, когато кракът започна да пуши, но Йона дори не погледна към тях. Отново и отново тя почистваше раната, бавно сваляше обгарялата кожа, докато не видя това, от което се опасяваше — костта беше раздробена. Прецизно почисти ранения крак, като махаше и най-фините парчета кост. Почистваше и пак почистваше. Колко често майка ѝ беше подчертавала значението на чистотата на раната.

Когато накрая беше доволна, погледна към Глен и кимна с глава.

— Готова съм — каза му тя. — Ти трябва да го държиш здраво. Когато кажа *дърпай*, трябва бавно да го направиш — бавно и стабилно. Няма да е лесно.

— Да, милейди.

Магнъс разбра какво щеше да прави и отиде до раменете на Дъгълд.

— Аз ще помогна — каза той. — Виждам съм това в Генуа.

Йона го погледна и кимна. Като се обърна, тя изми хубаво ръцете си. Те трепереха и за момент ѝ се прииска да вземе един от своите успокоителни прахове. Но това можеше да я направи тромава. Тя се обърна към спящия мъж. Като пое дълбоко въздух, постави пръстите си в отворената рана. Бавно и внимателно търсеше, докато не откри двата края на костта.

— Сега — каза Йона.

Глен здраво хвана глезена и коляното и натисна, докато Магнъс държеше раменете. Дори в дълбокия си сън Дъгълд простена. Йона бързо съедини двата края и ги притисна силно.

— Готово!

Бавно Глен и Магнъс се оттеглиха. Тя отново изми ръцете си, взе костната игла и конец. Внимателно, като държеше плътта около костта, заши раната. Когато всичко свърши, тя сложи тънки пръчки по дължината на крака и с помощта на Глен ги обви стегнато с чисто лено парче, докато шините се покриха.

Като се облегна назад, Йона леко се усмихна.

— Искам огън тук — каза тя. — Той трябва да е на топло и да не мърда. Аз ще остана при него, когато свърша с другите.

Една млада жена се приближи до нея с протегната ръка:

— Аз ще остана с него, милейди. Ще оживее ли?

Йона видя страха в очите ѝ, но не можеше да я лъже:

— Не знам. Той е много силен. Трябва да се молиш.

— Да, милейди. Ще се грижа за него. Аз съм сестра му, Мавис.

Жената изтри сълзите от лицето си. Йона докосна ръката ѝ:

— Виж, той е спокоен. Вероятно, ако всичко е добре, утре ще може да бъде преместен оттук.

— Благодаря, милейди! — Тя се обърна към брат си, постави още кожи около него и с жест накара друга жена да донесе огън под навеса.

Йона беше толкова уморена, че едва говореше, но независимо от това продължи да лекува другите шотландци. Глен, Спас и Марта с помощта на жените им се заеха с по-леките случаи. Тя се изненада, когато видя, че Магнъс е още тук.

— Дали приливът няма да ни залее? — попита го Йона, като гледаше морето.

— Не и тук. Това място остава сухо дори и при наводнение.

Синклер я погледна и видя как тази млада лечителка с вълшебни пръсти се бори с умората си. Разбра, че копнее да я вземе в ръцете си, но дори не помръдна. Знаеше, че това ще я уплаши и ще накара нейните викинги да скочат. Достатъчно беше една битка за този ден.

— Мавис е благодарна за всичко, което направи за брат ѝ — прибави той. — Аз също ти благодаря.

Тя погледна към жената, която обикаляше около тежко ранения Дъгълд.

— Наистина не знам дали той ще оживее. Понякога удар в тялото причинява съсиреци в кръвта, които причиняват смърт. Виждала съм това да става и от по-малки рани. Ще видим как ще изкара нощта. Аз ще остана при него.

— Няма нужда да оставаш тук — каза Магнъс. — Мавис и другите ще се грижат за Дъгълд. Моят дом е топъл, можеш да си починеш там.

Той нямаше намерение да я пусне да излезе от дома си. Тя можеше да срути замъка с викове, но в името на Синклеровия клан, тази принцеса на Исландия трябваше да се омъжи за него.

— Не, ще остана тук. Трябва да го наглеждам. — Йона се обърна и видя, че шотландските внимателно следяха как Глен, Марта и Спес се грижат за ранените. — Те се справят добре. Твоите хора не трябва да се притесняват.

— Аз мисля, че те искат да се научат от тях — каза Магнъс.

Тя го погледна с изненада.

— Не съм предполагала, че ще чуя шотландец да признава, че има нужда да научи нещо.

Той разтърси глава и избухна в смях. Тя току-що беше го обидила, тази смела викингска жена.

Йона не се сдържа и също се усмихна. Варваринът Синклер беше странен мъж. Той не посегна към меча, когато тя му се подигра, а явно беше го усетил. Какъвто и да беше Синклер, той не бе глупав. Когато смехът му утихна, мъжът погледна към нея почти нежно. Тя почувства непознатата, но приятна тръпка по тялото си. Никога преди това не беше изпитвала особеното усещане, че може да се разтопи. Сигурно беше поуморена, отколкото предполагаше. Тази мисъл я успокои и Йона се отдалечи. Беше по-безопасно да се грижи за болните, отколкото да остане с Магнъс Синклер.

Накрая и последният от загиналите викинги беше изпратен в морето с горяща лодка. Последният мъртъв шотландец беше отнесен на ветровития хълм до Синклеровия замък.

Магнъс дойде при Йона, щом тя се върна да наглежда Дъгълд. Когато пое ръката на ранения, за да усети пулса му, коленете ѝ се

подвиха от умора. Внезапно Синклер я взе на ръце. Преди да запротестира, той възкликна:

— Ти дори не можеш да стоиш! Изтощена си, милейди.

Йона го гледаше шокирана. Не знаеше ли този мъж колко неприлично беше да я държи така, с крака във въздуха? Шотландците не разбираха от приличие. Не бе необходимо да обръща глава, за да разбере, че нейните хора я гледат... и чакат.

Принцесата им трябваше само да извика и отново щеше да започне бой.

— Остави ме долу! — ядно му заповяда тя, като се опитваше да запази усмивката на лицето си.

— Не — прошепна Магнъс. Тя беше лека като перце и тялото ѝ го възбуждаше като никое друго. Устните ѝ бяха като нежни листчета на цветове дори и свити, както бяха в момента. Те имаха аромата и сочността на плодове. Той искаше да я целуне.

— Синклер! — възкликна Йона и замръзна, като видя главата му да се доближава до нейната. — Не каза ли, че сме твои гости?

— Не, не съм. Казах, че си моя пленница. — Той усещаше нейните чудесно стегнати бедра в ръцете си и не можеше да не си я представи легнала в леглото му.

Желанието беше се отразило в очите му и нейните се разшириха от уплаха.

— Шотландцецо! — Тя се извиваше, като се опитваше да се освободи. — Ти преминаваш всякакви граници!

Нейните движения само усилиха желанието му.

— Тъй като си викинг — каза той — и си свикнала с най-грубите мъже, как можеш да ме обвиняваш...

— Моите викинги са джентълмени — прекъсна го ядосано тя. — Няма да слушам как обиждаш моите добри хора. А сега ме пусни.

Магнъс я остави на земята, но само защото забеляза, че гигантът Глен се приближава. Той не се страхуваше от него, но не искаше да има нова битка.

— Тъй като настояваш да останеш тук, ще накарам хората си да направят по-голям навес и да ти намерят удобно легло.

— Добре съм така — отвърна Йона, въпреки че не беше искрена. Тя гореше, виеше ѝ се свят и виждаше Глен двоен. Телохранителят ѝ отвори уста, но Йона не го чу какво каза.

Усетил възможния конфликт, Кенет се приближи до брат си. Усмивката му беше отпусната, но той следеше зорко викингския гигант.

— Тя свърши чудесна работа със своето лекуване. Много с добра, доколкото видях. — Кенет издърпа леко меча си и го пусна пак в ножницата. Глен улови това предизвикателство, но гледаше своята принцеса.

Йона усети напрежението.

— Ние сме хора, които разбират от медицина — каза тя и се поклони на двамата шотландци. — Довиждане, господарю Синклер. Аз сега ще събера нещата си.

— Милейди — прекъсна я Кенет, — ние май не се запознахме както трябва. Аз съм Кенет, брат на Магнъс, вожда на Синклерите, и съм на твое разположение. Ей сега ще събера всичките лекарства и ще ги донеса.

— Аз ще остана тук с ранените, които не бива да бъдат местени — каза тя, доволна, че разговаря с Кенет. Него можеше да погледне в очите, без да усети онова ново, приятно и тревожно чувство. Но въпреки всичко, и сега Йона усещаше погледа на Магнъс. Това беше достатъчно, за да изпита пак сладостната отмала. И тя мразеше слабостта, която този варварин събуждаше у нея.

— Ти се справи добре на греблата, милейди — каза Кенет, който явно беше решил да бъде учтив.

— Благодаря.

Синклер погледна мрачно брат си и той разумно отстъпи назад. Неведнъж беше опитвал железните юмруци на Магнъс, но не можеше да се сдържи.

— И как така се случи, че дойдохте тук, милейди?

— Бяхме се отправили към островите Оркни, към нашите земи там — отговори Йона.

Кенет присви устни, като че ли щеше да изсвири.

— Повечето от островите сред морето са наши! — Той посочи с ръка на север.

Йона вдигна глава и погледна двамата братя Синклер.

— Там, където отивам, островите ми принадлежат...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Душата ми е жадна за теб, плътта ми копнее за теб в
сухата и безводна земя, където няма и капка вода.*

Псалм 61:1

Магнъс не можеше да свали очи от нея. Тя заспа веднага щом се отпусна до леглото на Дъгълд.

Едната ѝ ръка лежеше върху болния. На моменти пръстите ѝ се раздвижваха и докосваха тялото му.

Магнъс имитира движенията ѝ и рязко сви ръката си в юмрук. Някакъв гняв се надигна у него и той се упрекваше за това. Но чувствените въпроси го обвиваха като червен облак.

Какво ли върховно усещане би било, ако почувства пръстите ѝ да галят гърдите му и да се спускат надолу? А ако разпусне косите си и ги пръсне по тялото му? Какво усещане би било, ако...

Той започна да диша тежко, обсебен от образите, които изпълваха съзнанието му. По дяволите! Тя помогна на Дъгълд и на други, спаси хора, които можеха да бъдат загубени за клана Синклер. Той трябваше да ѝ бъде благодарен, а вместо това чувстваше необясним гняв.

Сива здрачина затъмняваше небето. Звездите блеснаха, когато то се превърна в черно кадифе и дори следа от облак не нарушаваше неговата чистота. Северният вятър беше утихнал, но все още се чувстваше. Това беше нощ, която трябва да прекараш в леглото си или край огъня.

Магнъс се приближи и докосна голата ръка на Йона. Той измърмори леко. Та тя беше премръзнала! Огънят близо до леглото на Дъгълд топлеше единствено него. Йона разчиташе само на кожата, увити около нея. Те бяха топли, но не покриваха добре цялото ѝ тяло... Магнъс свали тежкото наметало от раменете си и я загърна с него.

След това взе принцесата на ръце. Тя не произнесе нито звук и отпусна главата си на рамото му.

— Скоро ще се стоплиш, милейди — прошепна той. Когато тръгна, внезапно чу гласа на Глен.

— Принцесата не би желала да е далеч от ранените — отчетливо изрече викингът.

Магнъс се обърна и видя едрият мъж, който се движеше като призрак в тъмнината.

— Да, но тя е замръзнала. Може да се разболе.

— Аз ще се погрижа за нея.

В бледата светлина на звездите Глен видя лицето на Синклер. Гняв беше втвърдил чертите му. Но това не уплаши телохранителя на принцесата.

— Няма да я отнеса далеч — отговори съдържано Магнъс. Малко хора можеха да го гледат право в очите, но Глен беше висок колкото него и дори по-широкоплещест. Магнъс усети предизвикателството в неговия тон, но не смяташе да му обръща внимание.

— Ако се опиташ да й причиниш болка, няма да те оставя жив и ден, шотландецо — каза Глен.

— Ти ще изпълниш дълга си на викинг, както и аз моя.

Магнъс вече знаеше какво ще направи. Терил беше предсказал, че викингите идват. Той трябваше да се ожени, за да предпази клана от тяхната атака. Това беше по-добре от война, а и животът му е Аздис Йона нямаше да бъде онова мъчение, което си представяше.

Глен не бе мигвал от дълги часове и бавно кимна.

— Но знай, че си предупреден. Ако й направиш нещо, дори плаването под Отровното море няма да те скрие от мен. Един друг човек искаше да я убие и въпреки че още е жив, скоро ще умре. Така че погрижи се за нея, но бъди внимателен.

Магнъс беше заинтригуван, но не и уплашен.

— Значи този белег на лицето...

— Да — прекъсна го телохранителят.

— Трябва да е било просто едно одраскване, щом като е заздравяло толкова добре — промърмори Магнъс, като гледаше красивото лице, обвито във воала. Искаше му се да узнае какво се е случило някога с принцесата. Видя, че огромният викинг отново

настръхна. Защо споменаването на този белег предизвика такъв гняв у него?

— Не беше обикновена драскотина — мрачно каза Глен. — Беше жесток удар с нож, чак костта бе строшена. Кожата беше страшно разкъсана и тя можеше да остане обезобразена или да умре. Помогна ѝ нашата добра кралица Маргарет със своите лековити прахове. Принцесата все още покрива лицето си с воал, въпреки че майка ѝ и светиците излекуваха почти напълно раната.

— Сигурно ще мога да открия този, който я е ранил — промълви заканително Магнъс, притискайки принцесата към тялото си. Усещаше как го изпълни гняв към викингската свиня, която беше извършила това грозно престъпление. — И кога стана това с нея?

— Тя беше едва на десет години.

— А името на дяволския син, който го е направил?

Устните на Глен бавно се размърдаха и той оголи зъби:

— Един шотландец!

Магнъс застина.

— Какво? — Той проследи погледа на викинга, насочен към Синклеровата земя. — Никой Синклер не би сторил това.

— Шотландецът си е шотландец — отговори кратко Глен.

Магнъс се усмихна леко и поклати глава.

— Виждам, че се разбираме добре... Вярваш ли, че не искам да сторя зло на принцесата ти?

— Ако не е така, ще бъдеш сред другите мъртви шотландци.

Той изгледа продължително викинга.

— Ще я настаня на топло място и ще наглеждам ранените вместо нея.

— Добре. Но знай, че има достатъчно викинги наоколо.

— Чудесно!

— Ще ти кажа още нещо. Добрата ни кралица Маргарет беше шотландка, но нищо няма да те спаси, ако не уважаваш нашата принцеса. Кралица Маргарет мразеше своите роднини от Шотландия. Нашата принцеса не ги мрази... но тя крие страховете си. Тя е благословена и ние я обожаваме! Запомни това!

Магнъс кимна рязко и тръгна към подслона, който бяха издигнали за него. Вътре усети, че не му се иска да я остави тук. Искаше я в собственото си легло, да я прегръща, да усеща топлината ѝ

до тялото си, което пулсираше при тази мисъл. За първи път в своя живот той трябваше да се бори е желанието си. Беше вождът и всичко му бе позволено. Йона и нейната красота променяха това.

Вятърът се беше появил отново, чувстваше се мирис на сняг. След като я положи на дебелия пласт кожи, Магнъс Синклер я покри е карираното си наметало и се отдръпна, за да я съзерцава. Беше хубаво да вижда, че неговото наметало я топли. Скоро тя щеше да има свое, същото като това. Той се усмихна при тази мисъл.

Магнъс се канеше да тръгне, когато му се стори, че тя се размърда. Той се наведе над нея. Да, тя неспокойно се мятеше. Без да мисли, мъжът се промъкна в леглото и изви тялото си по извивката на гърба ѝ. Прегърна я и обви наметалото около двете им тела.

И Синклер веднага откри непознатото му блаженство просто да я държи в ръцете си. Но не искаше да мисли за това. Чудеше се какво ли би казала тя, когато се събуди. Стана му весело, но не издаде и звук. Беше спокоен, доволен и топъл. За момент усети, че може да заспи.

Очите му се затвориха и изведнъж се отвориха. Пулсът на сърцето ѝ стигаше до него. Кръвта му бушуваше и възбудата го разтърсваше, но той оставаше спокоен и тих. Морският бриз свиреше зад него и проникваше във всеки отвор, но той усещаше само топлина... и удоволствие.

Магнъс се намръщи. Не отиваше на вожда на Синклерите да се държи така. Той вдиша нейното ухание. Тя беше само една жена и трябваше да се научи да го уважава като господар. Това беше задължение на жените. На другия ден той щеше да поправи своята глупост. Но тази вечер му беше хубаво. Какво струваше една безсънна нощ? Затвори очи и стегна прегръдката си.

Глен видя как шотландецът държи принцесата и застана така, че да спре всеки, който би се осмелил да погледне вътре. Нямахме да е лесно да убие Синклер, но вярваше, че може да го направи. Той не знаеше кога ще стане това. Поне засега принцесата беше на топло и в безопасност.

Като се огледа наоколо, Глен помириса въздуха и остро му зрение се насочи в тъмнината. Да, тя беше в безопасност — поне засега. Той можеше да убие шотландеца сутринта или по-късно. Беше дал клетва да заведе принцесата до Айн Хелга. Щеше да изпълни това и да убие всеки, който се изпречи на пътя му. Като се облегна на

скалата, увит в дебели кожи, Глен заспа, както често му се налагаше — прав, с меч в ръка.

През цялата мразовита нощ луната и звездите трепереха, а ревът на Северно море стигаше до черното кадифе на леденото небе. Онези, които бяха на открито, зъзнеха и се гушеха в дрехите и завивките. Въздухът беше студен и режеше като нож.

С изгрева на слънцето Йона примигна от лъча в очите ѝ и се сгуши в кожите. Беше толкова топло. Сигурно огънят беше съвсем близо, но тя беше доволна и се чувстваше много уютно. Но нещо в нея ѝ подсказваше, че трябва да става. Защо? Кораб? Не, не беше това. Битката е шотландците? Ранените? Тежко раненият шотландец. Тя се опита да стане, но завивката ѝ не ѝ позволяваше да мръдне. Не можеше да освободи дори ръцете си.

— Стой! — каза мъжки глас зад гърба ѝ. — Няма нужда да бързаш. Всичко е наред. Всички твои пациенти са под наблюдение, милейди.

Йона беше изненадана, обля я чувство на срам. Какво се беше случило през нощта? Не можеше да обърне главата си, но знаеше кой диша до нея. Беше Магнъс Синклер. От неговото тяло струеше топлината зад гърба ѝ, беше толкова близо, че усещаше пулсирането на кръвта му. Тя погледна надолу. Беше увита в шотландско одеяло и неговите ръце я обгръщаха.

— Пусни ме! — извика младата жена, вцепенена от ужас. — Ти нямаш срам! — Тя беше спала с шотландеца. Нейните воини щяха да се срамуват от това. Тя също беше потресена.

— Ние не стигнахме до нещо неприлично, милейди, или поне още не сме го направили...

Смехът му я раздразни. Отново се опита да се освободи, но напразно.

— Искам да стана!

— Не се безпокой. Ти си облечена.

Магнъс започваше да губи чувството си за хумор. Независимо от еротичните видения, които изпълваха съзнанието му цяла нощ, той никога не беше спал по-добре. Събуди се доволен, че я усеща в ръцете си. А тя изглеждаше отвратена, че беше спала до него. Това не беше му се случвало с други жени. На нейната възраст тя сигурно знаеше какво значи мъж в леглото. Откога ли беше вдовица? Вероятно от толкова

дълго, че е забравила онези удоволствия. Или пък съпругът ѝ не е бил добър любовник? Изглежда, бил е тъпак, който не е познавал богатствата на любовта. Той ги познаваше и щеше да ѝ ги покаже...

Прегръдката с нея беше особено топла като никоя друга досега. Бракът му с тази принцеса можеше да е задължение, но в никакъв случай неприятно. Той вече нямаше търпение да дойде нощта, в която ще може да я има в леглото си...

— Чуваш ли ме? — прошепна със злоба тя. — Не мога да остана така! Това е унижително. Можеш да разрушиш свещената ми клетва. Освободи ме от твоето проклето одеяло!

— Ти си в моето наметало, принцесо — отвърна той язвително. Нейният тон беше го охладил бързо. — То те топлеше през цялата нощ. Според нашите обичаи, ако жената е увита с наметалото на някой мъж, то тя му принадлежи.

Думите му я ядосаха и уплашиха, затова удвои усилията си да се освободи. В борбата си тя притисна с крак слабините му и той изстена от болка.

Йона замръзна.

— Какво ти е? Боли ли те нещо?

— Да, една особена болка. Сигурен съм, че разбираш, милейди.

Той я придърпа към себе си, за да може тя да усети възбудата му.

— О, ти ме стискаш, престани! — Тя се напрегна да се отдръпне. — Не те ли е срам!

— Не се страхувай — каза Магнъс спокойно, въпреки че кипеше. Проклетата жена! Не знаеше ли, че с един шотландец ще усъвършенства себе си в любовта? Той се засмя тихо, като си помисли какво би отговорила тя на това.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямах намерение да те посрамвам, милейди. Ще говоря със свещениците. Ако те сметнат това, което се случи, за неприлично, аз ти обещавам, че твоята чест няма да пострада. Ще уредим всичко. Ще постъпим по най-правилния начин.

Магнъс Синклер се усмихна, когато нейните очи се разшириха. Те бяха чудесни, изразителни, морскозелени и той можеше да се гмурне в тях. Първо щеше да се ожени за нея, за да осигури спокойствието на клана, и след това ще я научи да се люби. Скоро тя щеше да приеме да бъде негова жена. Това ще е чест за нея... Магнъс

не обръщаше внимание на слабия вътрешен глас, който му нашепваше, че може и да не е толкова лесно.

В очите на свещениците тя щеше да бъде компрометирана от това, че е била в леглото на мъж. Въпреки че той често не се съгласяваше с твърдите свещенически канони и ги пренебрегваше, сега щеше да се възползва от тях. Не трябваше да се тревожи, че духовниците няма да чуят за случилото се. Кланът разнасяше вестите по-бързо от вятъра. Мъжът се намръщи за миг, като помисли какви клюки за Йона ще се понесат, но се успокои — мълвата щеше да спре, щом всички научат, че тя ще бъде негова жена.

Магнъс Синклер се усмихна. Всички жени бяха досадни на моменти, дори Елизабет, но той знаеше, че тази ще е интересна задълго. Когато се умори от нея, ще намери друга, която да топли леглото му. Но засега го интересуваше тази принцеса.

— Защо се усмихваш така? — уморено попита Йона. Вратът я болеше от усилията да се обръща. Лицето ѝ беше зачервено от притеснение. Тя знаеше какво я притиска... Като пропъди своите срамни мисли, се съсредоточи върху думите му. — Какво имаш предвид? — попита. — Какво ще кажеш на вашите свещеници? Как ще се уредят нещата?

Тя видя странен блясък в очите му. Това я заинтригува и изплаши. Постепенно осъзна всичко и отново опита да се освободи.

— Пусни ме! Не искам свещениците или който и да е да знае, че сме били в едно легло!

При борбата си да се освободи от прегръдката му младата жена не чу гласа на своята братовчедка, която се приближаваше.

— Йона, добре ли си? — попита тя колебливо.

Йона видя Спес и се опита да отговори спокойно, въпреки че продължи да се бори.

— Спес, иди при ранените. Аз също ставам.

Марта, която стоеше зад братовчедка ѝ, я изгледа и после се потупа по бузата. Йона веднага разбра, лицето ѝ не беше покрито. Бързо напипа воала и го уви около лявата си страна.

— Върви, Спес — каза твърдо тя. — Ти и Марта трябва да прегледате ранените.

— Няма да тръгна — прошепна девойката и извади камата от пазвата си.

Преди Йона да успее да проговори, Кенет се появи до Спес и бързо ѝ отне оръжието. Той се усмихна на Магнъс.

— Всичко наред ли е, братко?

Принцесата притвори очи, гневна до сълзи. Всички ли бяха научили, че тя е в леглото на Синклер?

— Сигурен съм, че може да е по-добре — каза Магнъс, като погледна брат си многозначително. Кенет хвана ръката на Спес и я изведе навън въпреки протестите ѝ. Марта ги последва, като проклинаше варварите шотландци.

Магнъс се усмихна на приказките на Марта и направи гримаса, когато Йона го ощипа силно по ръката. Сега тя не беше само раздразнена. Беше побесняла от гняв. А той наистина не беше искал да остане с нея в леглото след изгрев. С никоя друга не беше се задържал, но Йона бе толкова топла, а тялото ѝ — така възбуждащо...

— Няма нужда да се претоварваш с толкова злоба — каза мъжът. — Тя ще остане в теб и ще те гризе. Нищо не се случи снощи. Твоят телохранител никога не се отдалечава от теб.

— Глен те е видял да ме отнасяш? — озадачена попита тя. — И не ме е защитил? А ти ли покани всички да видят този позор!

— Милейди, аз само те топлех. Уверявам те, че когато легнем... Ох!

Той се хвана за корема, когато тя помести крака си и го ритна отдолу. В момента, в който я отпусна, Йона се отскубна от завивката. Магнъс лежеше примрял, с ръка между краката си.

— Ти нямаш чест! Моля те да пуснеш хората ми веднага.

— Ще те предупредя да не ме риташ така. Надявам се, че искаш да имаме деца.

Лицето ѝ поаленя и тя сви юмруци.

— Как се осмеляваш?

— Предлагам ти едно сигурно място за утринен тоалет — ей оня залив — прекъсна я той, като посочи с ръка. — Никой няма да те обезпокои.

Магнъс се изправи и започна да сваля дрехите си. При вида на възмутеното ѝ лице той се усмихна:

— Аз ще се изкъпя в морето, милейди. Защо не дойдеш с мен?

Йона се обърна и тръгна бързо към заливчето. Тук, зад огромните скали, тя беше скрита от ледения вятър и можеше да свали

мантията си. Изми се, като потреперваше от студа.

Магнъс бързо се изкъпа в морето, изсуши се, облече се, праметна наметалото си и отиде да потърси принцесата. Нямаше намерение да я оставя дълго сама. Тя имаше прекалено остър ум и лесно можеше да измисли как да избяга. Той заобиколи скалите, но не я намери в заливчето. Уплаши се и хукна да я търси.

Проверяваше зад всяка скала и беше сигурен, че шотландците и викингите го наблюдават. Накрая я видя, коленичила на пясъка, да разресва косите си с кокален гребен. Като пищен водопад косите ѝ се спускаха на вълни и блясъкът им би засенчил дори луната.

Тя не беше го усетила и той остана неподвижен, пленен от красотата ѝ. После пристъпи напред.

— Не знаеше ли, че щях да ти донеса топла вода?

Тя не се обърна, но му отговори с въпрос:

— А щеше ли да ми дадеш малко свобода?

Младата жена се изправи, но остана с гръб към него. Беше облечена само във фина ленена дреха, която очертаваше тялото ѝ. От това кръвта на Магнъс закипя от желание и той се закле, че ще я накара и нея да се почувства така. Със съжаление я гледаше как облича мантията си... Когато се обърна към него, веднага разбра, че тя отново е ядосана. Каква опърничавя жена, помисли си той. Постоянно пламтяща като сухи главни в огнище. Йона му хвърли гневен поглед и закричи обратно към лагера. Като потисна усмивката си, Магнъс я последва. О, тя беше красавица. И беше негова.

— Ето те и тебе, братко — посрещна го Кенет. — Ела да видиш какъв майтап става, когато принцесата заповядва на нашите хора!

— Нашите хора се държат добре, нали? — изненадващо за Кенет попита брат му.

— Разбира се. Но какво значение има това?

— Има! — отвърна кратко Магнъс. Той вървеше до брат си и гледаше какво става на кея. Временните навеси бяха разглобени и една върволица мъже се изнизваше по пътя към замъка Синклер. В тълпата беше и Йона, която се грижеше за по-сериозно ранените. — Милейди, ти ще яздиш с мен — извика ѝ Магнъс.

Тя застина при заповедническия му тон, след това бавно се обърна към него.

— Аз няма да яздя, когато воините ми са ранени, Синклер. Аз ще вървя с тях.

Магнъс не показа дори с трепване на очите, че е учуден от нейната смелост. Той харесваше дръзки жени, но не обичаше някой да му противоречи, особено пред други хора.

Разговорите сред шотландците и викингите спряха, дори воят на вятъра утихна. Замрели като статуи, всички гледаха към тях.

Старият Терил, който беше дошъл да помогне на ранените, стоеше наблизко. Той затвори очи и отправи молитва към Бога да усмири Магнъс. Можеше да е по-лесно, ако принцесата не беше толкова опърничава, но изглежда, че Синклер се нуждаеше точно от такава пламенна жена.

— Тя е красавица, нали? — обърна се Терил към Кенет.

— Да, така е, старче. Но хапе като дива котка и има странни идеи за една жена... Под тази красота се крие куражът на мъж. Тя е пленница, заобиколена с войници, и пак се държи като кралица.

— Вероятно защото е кралица — промълви Терил.

— Няма значение. Магнъс ще я прати, където ѝ е мястото — в затвора.

— Не мисля, че има намерение да я държи там.

— Какво каза? — попита Кенет, но старецът беше се отдалечил и си проправяше път към Магнъс и Йона.

Двамата не бяха помръднали и се стрелкаха с погледи, сякаш изчакваха кой първи ще отстъпи. Терил се усмихна. Викингската принцеса беше подходяща за Синклер. Той спря на крачка от тях. Никой от двамата не го забелязваше.

— Дойдох да видя дали Дъгълд може да бъде преместен в замъка или в дома му. Тук е страшно студено.

Йона чу тези думи през червения облак на гнева, който я обгръщаше. Не можеше да се успокои от предизвикателството на надменния Синклер, който се опитваше да ѝ заповядва. Тя се обърна и погледна стария мъж с чувство на вина.

— Дъгълд? Не мога да кажа. Още не съм го прегледала.

— Разбира се — каза Терил. — Сигурен съм, че това, за което говорите, е по-важно от прегледа на бедния човек, но...

— Не, не е! — троснато отвърна Йона. Тя придърпа воала си. — Веднага ще прегледам Дъгълд.

— Много мило, милейди — каза Терил и когато тя се отдалечи, обърна се към Магнъс: — Вероятно ще се нуждаеш от по-твърда ръка за тази жена.

— А вероятно ти прекалено много се месиш — намръщи се той.
— Тя има характер.

— Ти също имаш.

Терил въздъхна с облекчение, защото видя как Магнъс се усмихна. Прекалено дълго младият Синклер беше живял без истинска страст. Само за един ден той беше хванат в повече мрежи, отколкото в целия си живот досега. Студеният, практичен и жесток вожд на Синклерите беше пленен точно навреме. Това трябваше да се случи. Предсказанията бяха прави, както винаги. Аздис Йона щеше да накара кръвта на Магнъс Синклер да кипне. Сега той можеше да бъде повече от вожд на Синклерите. Щеше да познае щастието и да му се наслаждава. А така и всички ще бъдат по-щастливи.

— Тази сутрин чух от много хора — продължи Терил, — че си опетнил честта на принцесата. Ако не се ожениш за нея, ще избухне война.

— Не ми обяснявай, старче, че това не е било по твой план.

— Има и по-лесни начини от тези, които ти избираш.

Магнъс само се намръщи и отиде да види коня си, който беше доведен сутринта от замъка.

Старият Терил мушна ръце в ръкавите на вълнената си роба и сви рамене, за да се пази от вятъра. Той погледа принцесата, която се грижеше за Дъгълд, и след това се смеси с останалите, като се усмихваше и кимаше. Изглежда, чудесата, приписани на Аздис Йона от някои жени на Синклерите, не бяха преувеличени. Като се движеше бавно, Терил се приближи до нея и каза:

— Ще бъде чест за мен да помогна тук, милейди.

— Благодаря, отче.

Йона се тревожеше. Ако този свещеник разбереше как е прекарала нощта, сигурно щеше да я прокълне.

— Да не би да сте роднини с Дъгълд? — все пак попита тя.

— Ние всички сме Синклери, милейди. Аз съм приятел на ранения и на сестра му Мавис. Чух, че си извършила чудеса?

— С голямата помощ на Бог и хората. — Тя хвърли поглед на Дъгълд и леко присви очи. — Мисля, че може да бъде пренесен на

хълма днес. Но много внимателно.

— Аз ще се погрижа за това — обади се Магнъс, който бе приближил незабелязано.

Йона замръзна. Гласът му я изваждаше от равновесие. Тя не погледна господаря на Синклерите, а отиде при друг ранен.

Терил гледаше как Магнъс стиска зъби, за да сдържи буйния си нрав. Той даваше заповеди за пренасянето на Дъгълд. След малко всички ранени шотландци и викинги бяха на път към хълма.

Старецът въздъхна с облекчение. Веднъж всички викинги да влязат в замъка с принцеса Йона... Той се усмихна и се отправи по скалистата пътека. Северно море го хапеше по ставите. Копнееше за топлината на стаите си, където можеше да мисли за бъдещето. Съдбата беше довела принцесата. Сега Магнъс трябваше да я задържи. Той забърза, като мислеше за топлите кифли с къпинов мармалад.

Кормак бързаше и пришпорваше коня си. Трябваше да обсъди много неща със своя племенник Магнъс. Носеше заповеди от техния крал Малкълм. И не всичко, което трябваше да каже на вожда на Синклерите, беше приятно.

Когато заобиколи скалата край замъка, той видя една фигура на върха ѝ. Беше жена.

Като че ли чула някакъв нов шум на фона на морския тътен, тя се обърна към него. Позна го и му се усмихна.

Кормак се изкачи на скалата. Тази жена беше Елизабет от Аскуит, дъщеря на Таркуин Аскуит, съседка и съюзница на западните племена. Той я харесваше и се възхищаваше на красотата ѝ, но приближи с известна тревога. Усети, че зад усмивката си тя крие някакви лоши помисли. Но трябваше да се държи внимателно с любовницата на Магнъс Синклер.

— Защо стоиш тук на студения вятър, лейди Елизабет? — попита той. — Ако не носех вести за Синклер, и аз бих се скрил на топло.

Елизабет го погледна тъжно.

— Привет, Кормак! Аз излязох от топлия си дом, защото моята слугиня ми разказа някои интересни неща, които са станали на кея. — Тя се обърна отново към морето и посочи надолу. — Аз не знам какви са твоите вести, но Магнъс е на кея с викингите и...

— Викинги? Не казвай, че са при нас! — Той инстинктивно хвана дръжката на меча си и погледна от скалата. Можеше ясно да различи викингските воители сред хората от своя клан. Въпреки че те не се биеха и вървяха спокойно, при вида на огромния викингски кораб с драконска лапа Кормак изтръпна.

— Исусе Христе! — възкликна той. — Какво мисли Магнъс за това?

— Както виждаш, битката е свършила. Кенет доведе викинги да лекуват нашите ранени. И всички, както ми каза моята слугиня, разнасят славата на принцесата на Исландия, която се грижела за ранените.

— Но тя ще ги убие при първата възможност, кълна се!

— Така казва и баща ми. Сигурна съм, че тя носи нещастие. Чух, че е направила такива неща с крака на Дъгълд, които приличат на магьосничество, и не позволила да го отрежат. Ще се моля да не гангренияса. — Елизабет се приближи близо до мъжа и посочи надолу. — Виж, дори и сега Магнъс е до нея.

Кормак присви очи и се вгледа в жената до вожда.

— Хубава ли е тази принцеса?

Елизабет поклати глава.

— Не може да бъде хубава. Имала голям белег на лявата страна на лицето си.

Той се усмихна.

— Тогава не трябва да се страхуваш, лейди Елизабет. Твоята красота е ненадмината.

Тя се усмихна, но усмивката ѝ скоро беше сменена от гримаса.

— По-добре щеше да бъде, ако изобщо не бе стъпвала на бреговете ни и нейните викинги бяха пратени в ада. За да бъде сигурна, че Магнъс ще пощади нейните хора, тя го е омагьосала. Те са опасни и заплашват нашите брегове.

Кормак стана сериозен.

— Не мога да не се съглася с теб. Ще говоря с моя племенник, но ако добре го познавам, той няма да им позволи да се измъкнат. Сигурно крои някакъв план да ги унищожи.

Елизабет се обърна към него.

— Наистина ли мислиш така, Кормак? — Тя махна с ръка към тълпата долу. — Те са страшни!

— Аз не се страхувам. Ти забравяш, че родителите на Магнъс бяха убити от нортумбрийците и с тях имаше викинги. Той няма да забрави това.

— Да, сигурно си прав. Но какви предпазни мерки са взети? Можем ли да бъдем сигурни, че не идват и други техни кораби?

— Ти мислиш като мъж, прекрасна Елизабет — усмихна се Кормак.

— Чух това от баща ми.

— Ще говоря с Магнъс да подсили постовете.

— Аз няма да се успокоя, докато те не напуснат бреговете ни или не бъдат избити.

Кормак кимна.

— Ела, ще замръзнеш. — Той ѝ помогна да вдигне качулката си и тръгнаха.

След хората, които напуснаха кея, останаха само звуците на морето и крясъците на рибарките. Сиви облаци се скупчиха и се плъзнаха над буйните вълни.

Йона обинтова едно рамо, което беше започнало отново да кърви, и се изправи. Тя се протегна, чувстваше тялото си схванато. Това сигурно беше от неудобното положение, в което бе спала. Кръв нахлу в лицето ѝ. Бе спала със Синклер, той бе я докосвал. Усети срам и особена топлина. Като разтърси глава, опита се да прогони това видение.

Огледа се наоколо, видя Глен и тръгна към него. Преди да го стигне, Магнъс му извика да иде при носилката на Айнър. Когато Глен погледна към нея, тя се поколеба, но му кимна. Беше по-добре да е близо до Айнър. Като видя, че никой друг не се нуждае от помощ, Йона тръгна сама по пътеката.

— Почакай, милейди — извика Магнъс, — ти ще дойдеш с мен.

— Твърдоглав шотландец — промълви жената и се обърна. — Аз вече ти казах, че ще вървя е ранените.

Тя щеше да продължи, но Магнъс изсвири внезапно. Веднага се появи един черен жребец, който препускаше към него.

— Красавец! — възкликна Йона против волята си.

Жребецът изглеждаше по-бърз от едрите бойни коне. Той пръхтеше нетърпеливо пред господаря си и сякаш танцуваше.

— Прилича на арабски — каза тя, като пристъпи към животното.

— Разбираш ли от коне, милейди? — попита Магнъс. Той беше горд със своя Персей. Когато преди години беше посетил Свещената земя, бе довел тук неговия дядо.

— Имам някакви познания. Когато бях по-млада, пътувах до Генуа, Рим и Венеция и два пъти до Византия. Там виждах и конете им.

Като наведе леко глава, тя се отдалечи по скалистата пътека. Зад себе си чу гласа на Магнъс.

— Като че ли ме разбра погрешно, принцесо!

Той се наведе, леко я вдигна и я сложи на седлото пред себе си.

— Ти никога няма да престанеш с това безсрамно държане! — извика Йона. Тя видя, че шотландците и викингите се спряха. Лицето ѝ пламна, когато усети дъха на Магнъс в косите си. — Ти ме унижаваш, а излагаш и себе си!

— Не мисля така. — Това беше всичко, което можа да каже Магнъс, защото с мъка се въздържахше да не я целуне.

Спрели на каменистата пътека, шотландците ги наблюдаваха. Някои се усмихваха, други се мръщеа. Викингите бяха опасни гости.

Ездата нагоре по хълма би трябвало да бъде кратка и приятна. Но тя се превърна в мъчение за Магнъс. Носилките с ранените пречеха на жребеца, принцесата постоянно се въртеше на седлото и даваше съвети. При всяко движение бедрата ѝ го притискаха и той за малко не изгуби търпението си. Когато стигнаха върха на хълма, въздъхна облекчено.

Терил ги чакаше и бързо се отправи към тях.

— Добре стана, че докарахме Дъгълд и другите тук днес — каза старецът. — Говорят, че голяма буря се задава от север.

Магнъс погледна надолу към него, раздразнен от появата му. Искаше му се да бъде насаме с надменната принцеса на Исландия.

— Кой казва, че времето ще се развали? — попита той грубо.

Йона се учуди.

— Как може да държиш такъв тон на един свещеник?

Тя се поклонил на Терил:

— Всичко е наред, отче, не се страхувай.

— Благодаря, дете мое — отвърна старецът.

— Стой мирно — процеди през зъби Магнъс.

Йона му хвърли кисел поглед и се усмихна на стария свещеник. Тя забеляза, че робата му беше закърпена на доста места, явно вождът беше скъперник към своите хора. Като погледна небето, видя облаците, които пълзяха от север.

— Надявам се, че замъкът ти е топъл, Синклер. Няма да е добре, ако пациентите ми мръзнат. — Тя махна с ръка на братовчедка си. — Спес, ела! Трябва да проверим дали всички ранени са настанени. Глен!

— Исусе Христе! Стой мирно! — промърмори Магнъс. Той отчаяно притвори очи, като се опитваше да потисне желанията си. Нейните проклети бедра го галеха и го влудяваха, когато тя се обръщаше насам-натам да дава заповеди. Кой знае дали така не е убила съпруга си, като постоянно е подпалвала огъня в слабините му? Мъжът се сепна, когато Йона го удари по ръката.

— Пусни ме да сляза!

— Не, аз ще те отведа до замъка — каза твърдо той и пришпори коня си.

— Не е за подценяване тази жена, нали, Кенет? — каза старият Терил, когато те се скриха зад завоя.

— Какво подценяване! — отговори Кенет. — Та тя е повече от опасна.

Терил поклати глава.

— Да, така е.

Магнъс се възбуждаше с всяка измината секунда от стройното тяло до него.

Дори неговите шотландци бяха очаровани от принцесата. Когато минаваха край тях, те го гледаха почитателно, а на нея се усмихваха. Тя не осъзнаваше честта, която ѝ оказваха с усмивките си, но явно разбираше колко много са ѝ благодарни за това, че беше спасила другарите им. Всички шотландци и викинги се подчиняваха на съветите и на командите ѝ.

Те минаха една долчинка и на следващия завой се показва замъкът Синклер, сякаш надвиснал над морето. Той се издигаше почти от скалите и трите му страни, защитени от бурните вълни, бяха наистина недостъпни. Никакви неканени гости не можеха да припарят тук.

Както повечето замъци по тези места, и този беше построен с една висока кула към морето и още две откъм сушата, които образуваха сигурно укрепление за хората. Само Магнъс и неговото

семейство спяха в самия замък, но от вътрешната страна на стената имаше и много домове, работилници и магазини.

Магнъс забави хода на коня си, докато изчакваше мнението на Йона за замъка. Той беше един от най-големите в Шотландия. От него се виждаше цялата хълмиста околност, а голямата му кула се забелязваше от мили. Но викингската принцеса мълчеше. Когато преминаха през високите дървени порти обаче, тя беше впечатлена. Цял град беше сигурно защитен зад стените. Йона не бе очаквала да види такова пространство и толкова хора.

— Пусни ме да слеза — каза тя. — Трябва да се погрижа за ранените.

Някаква приятна топлина премина през нея, когато той я подхвана и я свали на земята, като я задържа до себе си за миг. Това сигурно е от умората, помисли си младата жена.

Магнъс стоеше до коня си и я гледаше как се отдалечава. Той не се помръдна, докато брат му и Терил не се приближиха до него.

— Тя си свърши работата, нали, Магнъс? — подхвърли старецът, потрепервайки от студения вятър.

— Тя е готова да убие всеки, който се изпречи на пътя ѝ — промърмори Магнъс.

Терил повдигна вежди.

— А ти не си ли същият?

— Разбира се, че съм. Или поне имам намерение да бъда.

— Да, това подхожда на един вожд... или на една принцеса.

— Старче... — Магнъс Синклер сви юмруци.

— Тя е много нежна — продължи спокойно Терил — и изпълнена с любов, нали?

— Тя е опърничава и надменна — каза Магнъс и погледът му се върна на нея. Тя беше далеч от него, но той виждаше как се поклащат бедрата ѝ, като върви и нарежда къде да се настанят ранените. Тялото ѝ беше стройно, подвижно, леко и силно и той копнееше отново да види бялата кожа под мантията ѝ.

— Предполагам — промърмори Терил, — че много мъже биха търсили компанията на такава жена... и много биха искали да я научат на някои неща.

Магнъс се обърна, изгледа своя съветник и от устата му се изтръгна проклятие.

Какво му ставаше? Той не можеше да си представи как тя се смее и пие вино в обкръжението на принцове от различни кралства. По дяволите! Тя беше съблазнителка.

— Това не е много приятно — продължи Терил, — но все пак тя е принцеса. Няма съмнение, че е имала множество... учители във всяка област на живота. Съгласен ли си?

— Ти се опитваш да ме ядосаш, старче. Това не ми харесва. — Ръцете му се свиха отново и той пак погледна викингската принцеса.

— Добре, тогава ще те оставя с мислите ти, не искам да те гневя. И ще се погрижа за всичко.

— Чакай — извика Магнъс. — За какво ще се погрижиш?

— За всичко, което пожелаеш, господарю — отговори старецът през рамо. — Нали ти си вождът на всички Синклери, а аз съм един от тях.

Терил се обърна, за да не види Магнъс усмивката му. Трябваше да се обади на своя стар враг, абата, още на другия ден. Иначе той можеше да не научи, че Синклер е прекарал с принцесата цяла нощ в леглото. Старецът си представи колко ужасен ще бъде абатът. Този път той щеше да бъде доволен от възмуцението на своя началник. А абатът щеше да се пукне от яд, ако разбере, че Терил е доволен и от греха на Магнъс. Защото старият свещеник знаеше, че той ще иска тази греховна нощ да бъде изкупена със сватба, а това влизаше в неговите планове.

— Какво кроиш, стари човече? — извика зад него Магнъс. — Твоят хитър език не може да ме излъже. Много добре те познавам.

Всички в двора се обърнаха към вожда на Синклерите, с изключение на Йона. Нейното пренебрежение беше очевидно и го вбесяваше. Желанието отново го облада. Точно тогава тя се обърна и заговори с един от неговите слуги. Как се осмеляваше! Никой не беше се отнасял с него така, откакто бе вожд на клана.

Като сипеше проклетия, Магнъс потърси Терил, но старият духовник беше се отдалечил. Това го накара да се почувства зле. Какво искаше да му каже неговият наставник?

Нещо се носеше във въздуха, но това нямаше значение. Нищо не можеше да стане без негово разрешение. Той беше вождът на Синклерите.

Магнъс влезе в замъка. Обгърнат от полумрака вътре, той не видя мъжа, който го чакаше в голямата зала.

— Потънал си в мисли, племеннико — каза чичо му Кормак е усмивка, като го прегърна.

— Извинявай, но тези викинги... Ела, чичо — покани го Магнъс. — Ела да пийнем нещо.

Той прегърна чичо си и го поведе към масата до огъня. Радваше се да види по-малкия брат на баща си, който винаги с удоволствие му разказваше истории от живота на семейството.

— Разкажи ми всичко каза Кормак. — Не ми харесва това, че те са на наша земя.

— На мен също — каза Магнъс, а мислите му отлитаха към жената отвън, която преглеждаше ранените.

ПЕТА ГЛАВА

Аз обичам и не обичам, аз съм луд и не съм луд.

Анакреон

— Какво? — извика Магнъс. — Как? Кога?

Не можеше да повярва на ушите си. Беше отсъствал от замъка само за един ден и всичко бе обърнато надолу с главата от принцеса Йона. Тя дори бе имала смелостта да свика съд, без да го пита. По дяволите! Съдилища можеха да свикват вождовете, когато трябваше да бъде поправена някоя несправедливост или да бъде приет нов закон. Това не се правеше от чужденки варварки!

— Вчера, Магнъс — отвърна Кенет, — след като и последният ранен бе настанен в собствената си къща.

Кенет гледаше брат си със загриженост, но и с тайно задоволство. Принцесата на викингите беше причинила доста неприятности. Може би щеше да бъде лошо за всички Синклери, ако Магнъс се разгневи, но би било добре да го види отново, изгарящ от ярост, а не смразен от страх.

— Ще бъде срамно да й пречупиш врата точно сега — продължи Кенет и заедно с Терил го последваха в голямата зала. — И ще причини война. Крал Малкълм ще се ядоса, ако планът му да започне кампания срещу Нортумбрия се осуети.

— Кой ще се справи с нея? — попита Магнъс.

За да води толкова голям клан, му беше нужна концентрация и мъдрост, но той обичаше предизвикателствата... Поне докато принцеса Аздис Йона не стъпи на неговите брегове. Как беше успяла да подкопае твърдостта му? Той стисна зъби.

— Кой ще посмее да я докосне?

Не би позволил на никого да й направи нещо. Щеше да се справи сам.

— Със сигурност не аз, Магнъс — каза Кенет. Той успя да сдържи смеха си, защото брат му бе достатъчно ядосан.

Вождът прехвърли вниманието си към Терил.

— Знаеше ли за това?

Старецът кимна.

— И това ли имаше предвид, когато ми каза, че ще уредиш нещата?

Терил присви устни. Би било прекрасно, помисли си той, ако водачът на Синклерите не притежаваше толкова остър ум и от време на време забравяше някои подробности.

— Да си кажа истината, господарю, май бях забравил за нейните познания по закона.

— Е? Как се случи това? — Магнъс стовари юмрук върху дъбовата маса. — Някой все трябва да знае.

Властните му думи проехтяха, отразени от големия куполен таван на залата. Пространството бе достатъчно голямо, за да приюти спокойно стотина души и много повече, ако трябваше да се съгъстят. Малко светлина преминаваше през високите стреловидни прозорци, затова залата се осветяваше от факли, поставени високо на страничните греди. Тя се отопляваше от три камини. През мразовити дни широките врати към двете стълбища можеха да бъдат затворени. Но по времето на Магнъс това не беше се случвало.

Кенет с нетърпение го бе очаквал да се завърне от пътуването. Магнъс беше усетил присмеха в гласа на брат си, когато той му съобщаваше за новите неприятности, причинени от Йона. Потънал в креслото си, той се взираше в двамата мъже, с които беше най-близък, толкова, колкото с Дъгълд и чичо си. Кормак беше поел на трудно тридневен пътешествие обратно към крал Малкълм. Но това беше за предпочитане пред хаоса в замъка Синклер.

— Не знам как е намерила свещеника и се е свързала с абата — най-после каза Терил. — Предполагам, че е накарала телохранителя си да ги извика. Никой не би отказал на един такъв викинг. Той е огромен мъж...

Терил беше много изненадан, когато предния ден беше отишъл до абатството. Там разбра, че абатът се готви да посети замъка Синклер при свикването на съда. Едва беше успял да прикрие радостта си.

— Спомням си викинга — каза Магнъс нетърпеливо. — Давай нататък по-бързо.

— Така, може би той е използвал твоето име, за да го пуснат в абатството. Това е свършило работа. — Старецът се закашля, когато чертите на господаря му се изостриха от гняв. — Това, което има значение, е, че тя е свикала съда за днес.

— Без мое позволение? — От рева на Магнъс всичко в залата утихна, а слугите на пръсти излязоха, за да се отдалечат от приближаващата буря.

— Не е нужно — каза Терил внимателно — да се иска позволение. В нашия род всеки, който има оплакване, може...

— Знам закона — прекъсна го Магнъс, — но ми кажи защо точно тя свиква съда.

— Страхувам се, че ще се обсъжда дали държането ти с принцеса Аздис Йона на брега е било етично. Разбира се, може да има и други точки.

— Моето държане? — Думите му проехтяха като гръмотевица в просторното помещение.

Терил и Кенет станаха от креслата си. Усмивките изчезнаха. През една дълга минута единственият звук в стаята идваше от пращящия огън. Един огромен пън се свлече в камината и двамата подскочиха. Кенет се претраши:

— Викингите те видяха в леглото с принцесата. Също и нашите.

— Това може и да не е толкова лошо, Магнъс — добави Терил. — Свикването на съда може да предотврати скандала или нещо по-опасно. Самият ти каза, че крал Малкълм...

— Да, да, знам всичко за Малкълм — прекъсна го нервно Магнъс. Кралят щеше да се разгневи, ако нещо провалеше плановете му. — Продължавай с разказа си, стари човече.

Терил се питаше откога не бе виждал господаря на Синклерите толкова раздразнен. Беше истинско чудо, че този суров и белязан в битки воин започваше тъй често да губи самообладание.

— Ами — продължи Терил — не е моя идеята свещениците да тълкуват случая с принцеса Йона. Това беше нейно решение. Изглежда, тя ще се стреми към такова тълкуване, което ще я спаси от женитба с теб.

Кенет издаде сподавен звук. Магнъс погледна така, сякаш бе сдъвкал нещо много горчиво. Лицето му доби сатанински вид и той проговори с хрипящ глас:

— Тя иска да докаже защо не трябва да се омъжи за мен?

— Да — прошепна старият свещеник.

Магнъс започна да барабани все по-бързо и по-силно по масивната, вкопана в пода маса. Лицето му потъмня. Очите му присвяткаха като стомана. Погледът на Терил беше насочен някъде зад рамото на господаря му.

— Всъщност тя има право да се защитава срещу повдигнатите обвинения.

— Какви обвинения? Кой ги е отправил?

Магнъс нямаше нужда от отговор на своите въпроси. Не му беше приятно да признае, но се чувстваше виновен, защото знаеше предварително, че принцесата може да пострада от злите езици.

Терил се покашля.

— Преди три дни бяхте в едно легло с милейди. Много хора видяха това. Знаех, че то ще достигне до ушите на свещениците и затова уредих един разговор с тях. Разбира се, знаех, че и принцесата ще направи същото.

— Разбира се — рече сухо Магнъс. — Продължавай.

— Да, докъде бях стигнал?

— Доникъде — промърмори Кенет.

— А, да. Тя ми изпрати съобщение, че ще свика съда тук, в голямата зала. — Той се усмихна. — Казва, че дори и шотландците трябва да имат някакви закони.

Кенет сподави смеха си, защото брат му го погледна застрашително.

— Кога ще пристигне този... съд? — попита Магнъс.

Терил отмести очите си от лицето му.

— Ще пристигнат, когато ние кажем. Те чакат във вътрешния двор.

— Мили боже! — Магнъс удари по масата така силно, че големите чаши и съдовете подскочиха.

Старецът трепна и стисна магическите знаци, които държеше в ръката си, скрита в ръкава на расото. Кенет скочи на крака:

— Аз ще доведа свещениците при теб, братко.

Той се отправи към вратата, а Магнъс се облегна на креслото си, гледайки мрачно към изхода. Какво, по дяволите, се беше случило със спокойствието в замъка Синклер? Беше се появила принцесата на Исландия — Аздис Йона. Войните май бяха по-просто нещо.

Точно когато името ѝ премина през съзнанието му, тя се появи на стълбите като видение, излязло от лунна светлина.

Терил беше удивен. Магическите знаци предричаха велика бяла светлина със зелен център, която ще помогне на Синклер. Тази светлина беше принцесата — с лунна сребърна коса и ярки зелени очи. Старецът се прекръсти и благодари на Бога.

Магнъс не можеше да откъсне очи от нея. За миг си помисли дали този образ не е рожба на неговото въображение. Сега тя нямаше нищо общо с досадната жена от рода на викингите. Усети, че се е изправил, въпреки че не беше го искал. Тя беше истинска — огън и лед, облечени в лен с цвят на пламък. Ризата ѝ беше извезана с кремавожълта коприна и обшита с многобройни скъпоценности. Ослепителната ѝ коса с цвят на ярка луна бе сплетена със златни нишки и повдигната нагоре. Главата ѝ беше украсена с диадема, обсипана със скъпоценни камъни. От нея се спускаше златен мрежест воал, който закриваше лявата половина на лицето ѝ. Коланът ѝ, изработен от изкусни бижутери, бе леко отпуснат. От него висеше инкрустирана със скъпоценности кама. Обувките ѝ бяха направени от червена кожа. Когато тя прекрачи двете стъпала, прекрасната ѝ дреха се повдигна и отпусна около тялото ѝ, очертавайки всяка негова извивка.

Магнъс се усмихна. Исландската принцеса не заслужаваше равнодушие. Тя изглеждаше величествена. Беше по-висока от абата и от повечето от придружаващите го свещеници.

Тя беше богиня... Досмеша го от това, че тя си въобразяваше, че белегът загрозява лицето ѝ. Воалът само допълваше вълшебството на нейната красота. Как можеше да не разбира колко е хубава? Да не е била омъжена за някой глупак, който никога не ѝ го е казал?

Той не се помръдваше — не знаеше дали ще може.

Едва забеляза абата и другите отци. Неговият свещеник, Ангъс Монтейд, вървеше с тях. Изглеждаше притеснен. Посивялата му червеникава коса стоеше на кичурчета около неговото ангелско лице. Той крадешком погледна господаря на замъка.

Магнъс се поклони на принцесата. Тя му отвърна. Той пое дълбоко въздух и кимна на Терил да се присъедини към останалите. След това отново погледна към Йона:

— Милейди, ако желаете, заповядайте при мен, горе.

— Не, благодаря ви, милорд. Ще остана тук, тъй като ще представлявам себе си по този случай.

Йона забеляза как чертите му се изопнаха и прекрасните му небесносини очи проблеснаха заплашително. Ако беше викинг, сигурно щяха да го наричат Тор, по името на древния бог на гръмотевиците. Но той не беше бог и бе глупаво от нейна страна да мисли такива неща. Все пак този образ остана в съзнанието ѝ. Той я тревожеше.

Магнъс се върна в креслото си:

— Абат Томас, вие и вашите свещеници можете да седнете.

— Ще останем прави, милорд — твърдо отговори абатът. Очите му се присвиха, когато погледна към Терил, а след това и към отец Монтейд. — Това е църковно дело, милорд. Тъй като представям...

— Терил е Синклер и свещен човек — каза Магнъс, — а отец Монтейд е изповедник на мен и на моето семейство. Смятам, че присъствието им е необходимо за разискванията.

— Аз не възразявам срещу присъствието на вашия изповедник, но...

— Отец Терил също е свещеник — отново го прекъсна Магнъс. — Вие сте тук, за да изразите вашето мнение по поставения въпрос. Вие не можете да диктувате семейни или придворни порядки на Синклерите.

Абатът се поклони и притихна. Магнъс виждаше как мъжете от клана бавно изпълваха залата. Между тях имаше и няколко викинги. Според закона никой не беше въоръжен, а и те още не бяха си получили оръжието. Това щеше да стане едва когато се отправят към Исландия. Той погледна към Йона:

— Започвайте.

— Милорд Синклер, моето намерение е да напусна вашите земи и да отплавам към острова, наречен Айн Хелга, принадлежащ на моя народ. Това за нас е священо място и е обитавано от овчари викинги. Там ще построя девически манастир и...

— Не можете да направите това — прекъсна я абат Томас. — Начинът ви на живот противоречи на изискванията на Църквата, следователно нямате право да издигнете манастир...

Абат Томас стисна устни, погледна към Магнъс, склочи ръце и повдигна очи нагоре:

— Законите на Църквата са били нарушени. Незабавно трябва да склучите брак, освен ако не желаете да изложите душата си на риск... А репутацията ви със сигурност е развалена. Вие сте компрометирана, милейди.

— Намирам, че думите ви са неоснователно груби, абат Томас — меко каза Магнъс. В голямата зала настъпи гробно мълчание. Ако беше извикал или изругал, едва ли щеше така да привлече вниманието. Той погледна към стария Терил и му кимна.

Йона се покашля многозначително. Магнъс се обърна към нея. Знаеше, че думата е все още нейна, но ѝ направи знак да почака и отново кимна към Терил.

— Милорд Синклер — започна официално старият свещеник, — аз не особено често се съгласявам с нашия уважаван абат. — Терил се поклони към вбесения духовник и монасите, стоящи с безизразни лица зад него. — Но този път трябва да се съглася. Защото не мога да приема нищо, което ще донесе на рода Синклер лоша слава... — Старецът се поколеба, когато видя, че господарят му повдига вежди и свива устни.

— Продължавайте — каза рязко Магнъс и погледът му се отмести към принцесата.

Йона изгаряше от желание да говори, да изложи своя случай и да отпътува към острова, който тя наричаше Айн Хелга, а шотландците — Айнхалоу. Пътят дотам бе ад дори и с екипаж от най-опитни моряци. Не един кораб беше потънал при опита си да достави храна и да натовари вълна и платове оттам.

Защо искаше да се оттегли на този остров? Не съзнаваше ли на каква опасност се излага, ако не се омъжи за него? Ще бъде заклеймена като мръсница и блудница. Тя се нуждаеше от защитата на неговото име. Как може да не разбира това? Или си мисли, че нейното кралско семейство може да я защити? Би трябвало да трепери от страх пред него. И все пак тя стоеше там с високо вдигната глава и смел поглед. Кога ще разбере мястото, което ѝ се полага, и ще започне да се

държи като жена? Той почти се усмихна при тази мисъл — за да стане това, трябваше да се случи чудо.

Терил се покашля, сякаш за да привлече отново вниманието на Магнъс, и продължи:

— Срамът ще бъде по-голям за принцесата, отколкото за рода Синклер, милорд. Но пък ние, Синклерите, ще загубим доверие, ако позволим името на една дама да бъде опетнено.

Но дамата, за която ставаше въпрос, изсумтя недоволно и това накара Терил да спре. Той забеляза, че през цялото време Магнъс почти не отместваше поглед от нея. И когато тя издаде този звук, челюстта му сякаш се схвана. Изглеждаше, че господарят му скоро щеше да се вбеси. Старецът боязливо го погледна и продължи:

— Следователно, в интерес на принцесата на Исландия Аздис Йона и със съзнанието за опасността от опетняване честта на великия род на Синклерите, аз съм съгласен, че вие, милорд, и нашата благородна гостенка трябва да размените брачни клетви.

Лицето на принцесата беше преbledняло, сякаш бе чула смъртната си присъда. Старецът се намръщи. Какво не бе наред?

Йона стисна ръце в стремежа си да се пребори със страха, който се надигаше в нея. Женитба? Не! Тя никога няма да се омъжи. Тя беше омърсена, честта ѝ беше опетнена. Никой мъж не трябваше да я докосва. Срамът не беше неин, но ако някой разбереше, вината щеше да бъде прехвърлена върху нея. В тази прокълната земя, където живееше вуйчо ѝ, щеше да бъде като сърна в капан. Не! Никой мъж няма да я има. По-скоро би умряла. Страхът, който винаги беше живял в нея, се надигна като отровна течност в гърлото ѝ и избухна в една дума:

— Не!

Нейният вик накара всички да се обърнат. Йона се изненада от себе си. Никога не беше повишавала тон пред съд. Тя не отместваше поглед от Магнъс Синклер, въпреки че трепереше.

— Аз ще говоря.

— Свършихте ли, отче Терил? — попита той.

— Да.

Магнъс се изправи и повдигна ръката си.

— Бих искал да напомня на всички присъстващи, че е редно свещениците и другите защитници да вземат думата на това събрание.

Това, което се изисква, е да се придържат към законите. Крал Малкълм се е подписал под тях, както и аз — Магнъс Синклер — и като водач на клана ще раздавам правосъдие.

Той видя гневния израз на принцесата, но огледа залата, отбягвайки нейния заплашително святкащ поглед.

— Ще продължим. Можете да говорите, отче Монтейд.

Йона се зачерви от ярост. Морскозелените ѝ очи сякаш се бяха превърнали в светкавици. Той се усмихна, преди да седне, като знаеше, че това ще усилва гнева ѝ.

Отец Монтейд докосна със съчувствен поглед принцесата, преди да погледне господаря на Синклерите.

— Ще говоря само според закона, милорд. — Той се изкашля и събра ръце, сякаш отправяйки безмълвни молитви към почернелите греди над главата му. — Църквата е против компрометирането на една дама. Което означава, че и аз трябва също да бъда против.

— Но това е безсмислено — избухна Йона, — тъй като аз не се чувствам компрометирана. — Тя си пое дълбоко въздух. Обърна се към Терил. — Отче, трябва да ме разберете. Свиках съда точно за това, за да уверя всички, че не съм опетнена. Разбирате ли, нищо не се е случило.

Собствените ѝ думи проехтяха и се върнаха при нея във внезапно настъпилата тишина. Тя спря. По-добре да не беше ги изричала. Недоверието, изписано по лицата на абата и монасите, я накара да разбере какво си мислят. Отново си пое дъх и започна:

— Сигурно можете да разберете — каза тя и разпери ръце. Защо беше объркана? Толкова пъти е говорила ясно и спокойно пред съда. Защо се колебаеше сега? Нищо от това, което става тук, не би имало значение, ако е на Айн Хелга. Никой от тези хора няма да я види повече. За миг тя беше замаяна от картината на това бъдеще. До края на дните си нямаше да види Магнъс Синклер. Сърцето ѝ се присви болезнено при тази мисъл. — Направих споразумение...

— То е било нарушено, когато сте пристъпили божиите заповеди — прекъсна я абат Томас.

— Свещените закони не са нарушени! — ядно възкликна Йона и абатът я погледна строго. Претъпканата зала се изпълни с приглушен шепот.

— Няма да продължаваме тези разисквания повече — каза Магнъс, като се изправи отново. — Представителите на Църквата тук смятат, че са престъпени божиите заповеди и принцесата на Исландия е компрометирана. Мой дълг като водач на Синклерите е да претегля всички аргументи и да отсъдя. Длъжен съм да призная пред закона правото на една лейди да бъде защитена. Аз приемам позицията на духовенството и при това положение се противопоставям на защитата. Отсъждам да бъдат разменени брачни клетви! — Той удари с ръка по масата.

Залата зашумя, надигна се ропот, но над всички прозвуча един глас.

— Да не сте полудели! — извика Йона. Страхът и яростта й усиливаха нейния глас — той достигаше до всяко кътче на залата, носеше се дори и навън.

Абат Томас и неговите монаси изумено погледнаха към викингската принцеса, като се питаха дали не си е загубила разсъдъка. Смехът на Кенет премина в мъчителна кашлица. Терил го потупа по гърба, като едва се сдържаше да не се засмее. Елизабет от Аскуит, побесняла от гняв, си проправи път през множеството към вратата.

— Аз казах! — прозвуча зад нея гласът на вожда Синклер. Викът му опразни залата като с гигантска метла.

Остана само Йона, яростна и изпълнена с някакво чувство, което се страхуваше да назове. За един безкраен миг те си размениха ядни погледи с Магнъс. След това тя надменно вирна глава, обърна се и излезе.

Тази нощ Елизабет запали сигналния огън и чака Магнъс два часа. Гневът я прерязваше като с нажежен меч.

Най-накрая той дойде. Влезе и се спря като закован, щом видя лицето й.

— Ти не търсиш любов, нали?

— Магнъс, как можа? Тя е враг!

Той кимна с усмивка:

— Да, но аз намерих най-добрия начин да победя без жертви.

— С женитба? Едва ли има нужда да отиваш толкова далеч.

— Викингите строят на островите Оркни. Хората там са свързани кръвно с тях. Това е твърде близо до земите на Синклер, за да не се безпокоя.

— Но какво ще стане с мен?

Той докосна бузата ѝ. Малко му бяха дотегнали нейните претенции, но беше свикнал.

— Аз съм спокоен за теб. Ти си красива и силна жена. Не се съмнявам, че ще ме разбереш и ще приемеш моята жертва.

Той се наведе и я целуна бързо, после се обърна и излезе. Елизабет тропна с крак и изсипа куп проклетия.

ШЕСТА ГЛАВА

Дръж се, сърце мое: веднъж ти понесе нещо дори пострашно.

Омир

— Ти трябва да приемеш присъдата на Църквата — каза Спес загрижено на братовчедка си, докато прекосяваха двора. — Нашите свещеници биха се съгласили с тукашните. И нашите законодатели ще бъдат на същото мнение.

— Но аз не мога да се съглася — промълви Йона, усещайки, че братовчедка ѝ си мисли, че тя няма друг избор.

Но как да се омъжи за Синклер, когато ножът на вуйчо ѝ беше отнел нейната девственост и тя е опетнена? Така можеше и да загуби живота си. Мъжът има право да убие жена си, ако тя не дойде при него чиста и недокосната от друг. Все пак Магнъс едва ли би я убил. Съществуваха други наказания, можеше да я прати в изгнание.

Някаква мисъл проблесна в главата ѝ. От няколко дни тя отчаяно търсеше изход. Сега го виждаше може би. Ако се омъжеше за Синклер, нямаше ли да е по-лесно да постигне целта си — Айн Хелга? Без война и смърт за много викингски мъже. Залогът беше голям, но тя трябваше да поеме риска. Та можеше ли един мъж да откаже подарък на жена си в деня на сватбата? Тя щеше да поиска Айн Хелга. И ако я изпратеше в изгнание, пак можеше да е на Айн Хелга. При всички случаи щеше да живее там — на пустия ветровит свещен остров. Принцесата потръпна от внезапното чувство за самота, което я обзе. Помъчи се да се усмихне на Спес.

— Ти си моя братовчедка и приятелка, само на теб можех да разчитам след решението на съда.

— Точно това не направи. Знам, че си разстроена... Сестрата на Дъгълд ми каза, че Синклерите били неприятно изненадани, когато ти

си свикала съда. — Спес се усмихна. — Те не ни познават. Но Магнъс Синклер е могъщ вожд и казват, че много се страхуват от него.

Така, помисли си Йона, дори Спес се отнасяше почитателно към водача на клана Синклер. Тя се пребори със страха и несигурността си и се опита да продължи. Никога не беше се чувствала така... самотна.

— И как е сега Дъгълд?

— Бързо се оправя, но е прекалено сприхав. Дори Марта не може да се разбере с него понякога.

— Добре че се възстановява — каза Йона и след това внимателно погледна Спес. — А посещава ли го Кенет Синклер?

Спес поруменя и сведе очи.

— Да... Не много често, но понякога идва и се интересува за здравето на Дъгълд.

— Разбирам.

Лицето на Спес просветна. Чувствата ѝ просто прозираха. Йона отново усети как самотата я обзема. Искаше да бъде сама. Въпреки че разликата между нея и братовчедка ѝ беше само пет години, тя се почувства много възрастна. Огледа се и промълви:

— Отвъд дърветата се намира къщата на Мавис и Дъгълд, нали? Не е зле да видиш как е Дъгълд. Аз ще пообиколя наоколо и ще дойда после при теб в крепостта.

— Сигурна ли си... — започна Спес, но не можа да прикрие радостта от това предложение.

— Да...

Йона гледаше как братовчедка ѝ бързо се отдалечава. Често беше слушала Спес и Марта да се смеят на различни случки от ежедневието тук. Изглежда, че не се страхуваха от шотландците.

Нов прилив на самота я накара да потрепери. Тя се загърна, пропъди черните мисли и тръгна към скупчените къщи и колиби.

При всяко посещение я посрещаха все по-радушно, а и тя опознаваше хората на Синклер и виждаше, че не са лоши. Както винаги, когато започваше някакво лечение, се отдаваше напълно на работата си. Да лекува хората — това беше част от живота ѝ.

До обяд Йона успя да посети четирима болни. Денят беше много хубав. Тя реши да тръгне към замъка, но да мине през долината. По другата пътечка беше по-пряко, но оттук бе по-красиво. Над главата ѝ младите листа на дъбовете хвърляха лека сянка. Тъмнозелените ели

трептяха от лекия ветрец. Йона крачеше покрай тях и от време на време си откъсваше някое от ранните горски цветя.

Изведнъж чу някакво ръмжене и спря, за да разбере откъде идва то. Не забеляза нищо и смело продължи напред. Тогава видя един огромен вълк — по-голям от всеки друг, който беше виждала. Тя се огледа за някое дърво, на което да се качи. Погледът ѝ спря на един дебел клон, който лежеше на пътеката. Сграбчи го бързо и го размаха пред себе си. И тогава забеляза, че звярът имаше намордник. Йона отпусна своето оръжие. Въпреки страшния си вид, вълкът изглеждаше така, сякаш умираше от глад. Имаше рани по главата си.

— И кой ти направи това? — прошепна тя.

Животното мръдна глава, сякаш изненадано от въпроса ѝ, и изръмжа отново.

— Нищо няма да ви направи, господарке — прозвуча дрезгав глас откъм дърветата. Една тъмна фигура се отдели от полумрака. — Хъ-хъ, аз не съм много за пред хора — изрече човекът. — Изплаши ли ви той, лейди?

— Не — отвърна Йона и стисна здраво клона в ръцете си. Мъжът пред нея беше гърбав и много грозен. На гърба си беше праметнал две чанти, пълни с дивеч. — Ако това измъчено животно е твое, искам да го нахраниш. Иначе ще ти го отнема.

— О, сега ли ще го направите, господарке? Ще ми се да видя как ще стане. — Той отметна омазненото си наметало и очите му проблеснаха предизвикателно. Беше доста едър. Кикотейки се, гърбушкото изрита вълка встрани, без да обръща внимание на заканителното му ръмжене. — Ще видим дали ще можете да ми отнемете моя вълк, прекрасна лейди. Ако ме ударите с този прът, ще направя от вас един хубав обяд за моя приятел. Най-добре е да си вървите по своя път и да оставите Джорди сам.

— Сделка, така ли? — попита Йона. — А ти браконьерстваш по земите на Синклер, нали, Джорди?

Мъжът изръмжа не по-различно от своя звяр.

— Каквото нося, си е мое и не ви засяга! А сега си тръгвайте по живо, по здраво, защото...

— Момент — спокойно каза Йона, — ако ще правим сделка, нека да изясним условията. Ако аз спечеля, ти ще се грижиш за стадата на

Синклер и ще си набавяш само толкова дивеч, колкото ти трябва за ядене.

Грозният мъж се намръщи и мръсното му лице се изкриви.

— Аз се грижа за моите овце и вземам само толкова, колкото ми стига за ядене, глупава жено.

— И следващия път, когато те видя — продължи все така спокойно принцесата, — ще трябва да бъдеш чист или ще накарам моите хора да те накиснат в морето.

Той изрева като бесен и се спусна към нея.

Йона очакваше това нападение. Шансовете ѝ срещу този едър горски обитател не бяха големи, тъй като той физически я превъзхождаше. Тя посрещна неговия прът със своя, спря го и го извъртя, като използваше силата на цялото си тяло. Така, с голямо напрежение, жената успя да избие оръжието от ръцете му. По-бърз от котка обаче, той се хвърли след него и го сграбчи отново. Йона нямаше друг избор и мигновено стовари тоягата си върху главата му, но не много силно. След това ритна неговия прът надалеч и му стъпи на врата.

— Вълкът е мой.

— О, ох! — Гласът му беше глух, защото лицето му бе заровено в земята.

— Когато те видя пак, да не вониш от мръсотия, чу ли? И ще ловиш толкова дивеч, колкото ти трябва за ядене.

— О-ох!...

— Тогава сбогом, Джорди.

Йона го остави и тръгна към дървото, около което беше завързано дългото въже, стигащо до намордника на вълка. Тя хвана свободния край, сигурна, че ако животното не иска да тръгне, ще успее да го придърпа.

— Ела! — заповяда му тя.

Вълкът изръмжа и погледна към Джорди, който беше избягал на близкото възвишение. След това тръгна към Йона, но я заобиколи, сякаш очакваше ритник.

— Не му сваляйте намордника, лейди — предупреди Джорди. — Ще ви ухапе. Тези огромни челюсти носят смърт, той ще бъде доволен, ако успее да ви изяде. Аз му викам Дявол. Когато искате нещо от него, трябва да си служите с тоягата.

Йона хвърли сърдит поглед към ухиления Джорди. Бе направила една глупава сделка и той го знаеше. Но поне вълкът тръгна след нея надолу по пътеката, когато тя го придърпа.

— Аз няма да те наричам Дявол — каза тя. — Нека да не предизвикваме сатаната. Ще те кръстя Тор. Макар че е глупаво да ти давам име, защото не знам какво ще правя с теб.

Тя реши засега да не казва на никого за вълка. Нито шотландците, нито викингите биха се поколебали да убият такъв звяр.

Йона се чудеше къде може да скрие Тор, когато я изненада женски глас.

— Вие имате опасно животно, милейди. — Мавис, сестрата на Дъгълд, беше се появила от храстите и гледаше уплашено към вълка. — Простете ми, ако съм ви изплашила. Сигурно не чухте моето приближаване, но се страхувах за вас... Поне докато не видях какъв звяр водите...

Мавис все още държеше нож в ръката си и гледаше озадачено.

— Какво ще правите с този вълк? Да ви помогна ли да го убиеете?

— Не, не — усмихна се Йона. — Може би ще има късмет да поживее, ако успее да го скрия някъде. Ще ми се да го задържа, докато разбере дали мога да му имам доверие.

— Едва ли! Но знам едно място, близо до малко езеро, което не замръзва. Там имаме навес за кожата. Искате ли да ви заведе, милейди?

Този ден Йона закъсня за вечеря. Това не я тревожеше много, тъй като храната обикновено беше студена. След свикването на съда тя все се извиняваше със задълженията си към ранените и вечеряше сама. Но това оправдание вече не вършеше работа, тъй като Спас, Марта и много от шотландските жени се справяха чудесно с всичко. Така че тази вечер и вероятно още много други тя трябваше да се храни заедно със Синклер, с рода му и със своите викинги.

Не искаше да закъснява, но беше необходимо доста време, за да могат двете с Мавис да настанят вълка в укритието му. Най-трудното беше да махнат намордника му, за да може да се храни. Йона бе благодарна за помощта на Мавис, но и тя не я спаси от няколко дълбоки одрасквания. За щастие дългите ръкавици на тъмносинята й дреха ги прикриваха.

Тя нагласи воала около лявата страна на лицето си, влезе в голямата зала и видя, че всички са седнали. Това, което привлече вниманието ѝ, бяха подносите с храна. От тях се издигаше пара. Невероятно!

Преди да успее да направи и крачка, някой пристъпи към нея. Тя погледна изненадана и се усмихна колебливо.

— Добър вечер.

Щеше ли някога да свикне с безредието при тези шотландци, почуди се тя. Изглежда, никой не се нуждаеше от покана, за да пристигне, остане или напусне. Вратите бяха отворени винаги и за всеки. Беше по-объркващо дори и от оживените морски пътища, свързващи Исландия, Норвегия и островите Оркни. Но коя ли беше тази жена, която я спря? Тя беше изключително красива. Дрехата ѝ бе изискана и прилягаше по тялото, показвайки едрата ѝ гръд и извивките на бедрата. Въпреки че се усмихваше, очите ѝ, тъмни като нощта, бяха неразгадаеми и не излъчваха приятелско отношение.

— Добър вечер, принцесо на викингите — изрече тя. — Аз съм Елизабет от Аскуит. С Магнъс Синклер сме много близки...

Пищната жена обърна бавно поглед към мястото, където седеше той.

— Радвам се да се запознаем — отвърна неохотно Йона. Тя разбра посланието в погледа ѝ — Синклер и тази жена явно бяха „много близки“... Принцесата кимна и тръгна с намерението да поздрави Синклер, преди да си намери място за сядане.

Магнъс наблюдаваше размяната на любезности между двете жени. Опитваше се да разгадае чувствата, които оставяха своя отпечатък върху лицето на Йона. Тя беше се изчервила и лицето ѝ разцъфна като най-красивите рози на Мерсия. Той бе доволен, че принцесата най-после е решила да се присъедини към тях за вечеря. Би му доставило удоволствие да я опознае по-добре, да разкрие тайните ѝ. Когато тя приближи към него, Магнъс се изправи.

Йона бе забелязала, че той я гледа. Макар че се виждаха често, те не бяха разговаряли след съда. Тя предпочиташе нещата да останат такива, но винаги усещаше това горещо, търсещо послание в погледа му. Дори и сега, в тази огромна зала, той сякаш я обгръщаше...

Очите му преминаха по цялото ѝ тяло и се спряха на нейните. Изведнъж тя усети как някакво странно желание я разтърсва. Йона

застана срещу него, сякаш бяха сами.

Той беше толкова огромен и внушителен, по-едър от всички други мъже от рода. Изпъкваше дори и сред нейните викинги. Сърцето ѝ подскочи, когато Магнъс бавно ѝ се поклони. Всички разговори стихнаха и погледите се обърнаха към него, а после и към нея. Въпреки че често беше център на внимание в Исландия, тук, в замъка Синклер, тя почувства нещо различно.

Макар и необичайно притеснена, Йона отмести поглед от Магнъс и ведро се усмихна на множеството. Никой не мърдаше, никой не говореше. След това всички, с изключение на Елизабет от Аскуит, се изправиха, обърнаха се с лица към нея и сведоха глави. Тъй като шотландците и викингите не обичаха подобни церемонии, това я развълнува силно. Тя отвърна с усмивка и дълбок поклон, който накара присъстващите да зашумят одобрително.

Йона не знаеше къде трябва да седне и погледна към мястото, където се бяха събрали викингите. Дори пребледнелият Айнър беше там. Тя вдигна глава и бавно тръгна към своите викинги, но Магнъс я пресрещна и я хвана под ръка. Тя го погледна учудено.

— Вие ще седите до мен, както го изисква положението ви, милейди.

Вождът не призна, че не иска тя да стои при нейните хора и да се забавлява, далеч от него. Тази непозната ревност бе като трън в кожата му.

Тя се поколеба:

— Но аз мислех да седна при моите викинги. Може би вашият род също би предпочел това?

— Вие сте обречена на мен. Моят род знае това... и го приема.

Йона си спомни за Джорди от гората и се усмихна.

— Това ви забавлява? — Какво става в тази красива глава, чудеше се той. Йона беше интелигентна и умна колкото мъжете, а бе толкова женствена и прекрасна.

— Не мисля, че всички ваши хора ще се съгласят — изрече тя.

— Все пак — каза мъжът, като я поведе към подиума — мястото до мен ви принадлежи, милейди.

— Аз принадлежа на моя народ — твърдо отвърна Йона.

— Аз съм вашият народ — каза той, като я погледна.

Младата жена застина, готова да му издере очите заради тази надменна забележка, но видя техния нежен блясък и преглътна думите си.

— Разбирам... Да не би Бог да ви е огорчил с нещо, милорд?

Магнъс се закашля. Тя беше останала спокойна въпреки душевната си буря. Не бяха много мъжете, които имаха нейната воля. Той ѝ се възхищаваше и все пак недоумяваше защо беше толкова резервирана, защо поставяше тези бариери пред себе си. Кой беше провокирал тази хладна сдържаност у нея? Имаше друга, скрита Йона, която той искаше да опознае. Не един път бе съзирал нейния страх, последван от смелост, която я караше да вдигне гордо глава и да се изправи срещу... какво?

Те стигнаха до подиума и Магнъс повдигна ръката ѝ към лицето си. Устните му докоснаха пръстите ѝ и той почувства как тя настръхва. Очите ѝ потъмняха. Защо докосването му я караше да изтръпва, сякаш се нуждаеше от закрила? Тя не показваше тази обиграност, която би очаквал от жена с кралски произход на нейната възраст. В двора на Малкълм, а и на други места — при Тостиг в Нортумбрия и Атол в Мерсия, повечето от жените бяха имали безчет любовници, преди да навършат 23 години. Изглежда, че Йона бе се въздържала от тези удоволствия. Хареса му нейната стеснителност. Той смяташе, че тя е вдовица, но беше доволен от скромното ѝ отношение към мъжете.

— Хората биха желали да вечерят — промълви Йона, докато той продължаваше да я гледа. — Добре ще е да се настаним.

— Разбира се — каза Магнъс и я насочи към пейката. Самият той седна до нея, проклинайки се наум. Беше я гледал като безумно влюбен глупак. Можеше да си представи коментарите на брат си... — Хората ми са благодарни на вашата Марта, че им показва как да използват горещите извори, за да запазят храната топла, докато се сервира.

Тя видимо се отпусна и той с удоволствие наблюдаваше как напрежението ѝ се стопява.

— Искате да кажете — в съд с вряща вода? Да, така правим в Исландия. Иначе трябваше да ядем студени ястия, както е обичайно при вас.

Тя се изчерви, разбирайки, че думите ѝ могат да бъдат приети като обида.

Мъжът леко я докосна, развеселен от смущението ѝ.

— Яденето не е вкусно, когато изстине и се втвърди — каза той.

Магнъс се опитваше да си представи какво може да превърне Йона в кротка и добра съпруга. Знаеше, че викингите са диви и безпощадни в битка, студени и безчувствени, когато убиват, но не беше очаквал, че може да има такъв пламенен характер като този на Йона. Копнееше за времето, когато нейният огън ще го топли през нощите.

Йона гледаше право напред, когато ѝ поднесоха вечерята. Макар че беше дошла в замъка Синклер като заложница, отнасяха се добре с нея. Но все пак бе затворничка, обречена на своя господар. Би било по-добре да се отнася с уважение, ако се надява някога да види Айн Хелга. Тя се обърна към Магнъс:

— Моля за извинение. Не исках да засегна вашето гостоприемство.

Той се усмихна.

— Вие имате темперамента на шотландците, милейди.

Веднага лицето ѝ потъмня и той се намръщи.

— Казах го като комплимент.

— Аз съм викинг. Имам темперамента на викингите и на никой друг.

Магнъс си спомни думите на Терил за това, че майка ѝ е шотландка. Беше ясно, че тя мрази рода на майка си и той искаше да узнае защо.

— Грижите за болните ли запълват деня ви?

Тя погледна учудено към него.

— Да. Посещавам някои от тези, които се възстановяват бавно.

— Питам само защото закъснявате за вечеря. Помислих си, че нещо ви пречи.

Йона се стресна, после прехапа устни и кимна. Магнъс се намръщи. Тя лъжеше. Да не би да планира как да осуети тяхната женитба? Той внимателно следеше викингите. Беше обявил, че всички, освен Йона могат да си вървят, но неговите хора имаха заповед да не пускат викингския кораб да отплава. Би било твърде лесно за Йона да избяга с него. Той знаеше, че тя е известена за неговата заповед, но не казва нищо. Какво ли си мислеше, че може да направи?

В края на вечерята Йона забеляза, че никой не си тръгва. Тъкмо щеше да се извини и да стане, когато в залата се втурнаха жонгльори, следвани от музиканти, шутове и акробати. Изненадана и увлечена, тя

започна да се смее на шутовете и да аплодира прекрасната музика. Дори не усети как Магнъс, който беше се наклонил към нея, я докосна. Не забеляза как се вкопчи в ръката му, когато един от акробатите изпълни опасен номер. Той се превъртя и се преобърна във въздуха, преди да се приземи.

— Във Венеция тези забавления са обичайни — каза Йона, останала без дъх. — Не очаквах да ги видя тук.

Тя си спомни за танцуващите мечки, които я бяха ужасили с кожените си намордници и сърцераздирателните си стенания.

— Веднъж баща ми доведе една мечка, към която се бяха отнасяли много зле — сподели тя с Магнъс, — и ние я пуснахме на свобода.

Магнъс я гледаше, като прикриваше изненадата си. Това, че му говореше така приятелски, бе почти невероятно. Като знаеше с какво хладнокръвие тя може да гледа и най-жестоките рани, сега се учудваше, че е в състояние да страда заради някакво изтормозено животно. Това му разкриваше такива дълбини от нейния характер, за които бе нужен цял живот да ги опознае.

Той погледна към малката ръка, която се бе вкопчила в ръкава му, и постави своята върху нея. Тя вдигна към него разширени и странно потъмнели очи и се опита да се освободи. Магнъс я стисна по-здравио и се усмихна.

Бурни и неуправляеми мисли преминаха през съзнанието на Йона. Някоя от непринудените фрази, които бе научила в дворовете на Венеция и Рим, не ѝ идваше наум. Като че ли горещият допир на този мъж прогони разума ѝ. Вместо да се отдръпне и да го измъчва с игриви закачки, тя беше обзета от странен копнеж да се притисне към него. Да преплете пръстите си с неговите и да го остави да целува ръката ѝ. Дълбоко в нея нещо пулсираше е опасна топлина, жената си спомни усещането от устните му върху кожата си. Как ли биха се почувствали устните ѝ...

Непознатото и силно желание я накара да се обърне към Магнъс, накланяйки главата си назад. Той се наведе. Очите му бяха тъмни, изгарящи.

— Вдигнете воала.

Гласът му беше толкова тих, че тя си помисли, че не е разбрала правилно.

— Моля?

Мъжът хвана воала ѝ и се опита да го отметне назад. Тя панически вдигна ръка и хвана неговата.

— Вие сте красива, принцеса Аздис Йона. Не го крийте.

Младата жена преглътна с мъка през пресъхналото си гърло. Изкусителното желание, което почувства, бе замръзнало от ужасния спомен за допира на един друг мъж.

— Винаги съм го носила.

— Защо?

Объркана от простия въпрос, тя остана застинала за секунда.

— Аз трябва... — каза най-накрая. — Но по-добре да не говоря за това.

Той отпусна воала, за да докосне кичур коса.

— Сребърните ви коси не бива да бъдат постоянно сплетени. Омайното ви лице не бива да бъде скрито.

Йона не можеше да помръдне. Той говореше просто, открито и все пак силата на думите му я завладяваше. Сякаш малки огнени пламъчета горяха под кожата ѝ. Почувства, че се разтапя, макар че ледените страхове все още живееха в нея. Тази странна смесица от чувства я замая.

— Сигурно съм болна — промълви тя.

Магнъс се наведе към нея и постави ръката си на раменете ѝ.

— Не ви ли е добре, милейди?

Неговият жест я скова.

— Милорд! Помислете къде се намирате!

Той се намръщи.

— В моята собствена зала, изпълнен с копнеж по бъдещата ми жена. Мисля, че това е нормално.

— Вашата ръка! Моля ви! — прошепна тя и очите ѝ пробягаха наоколо. С ужас видя любопитните погледи, отправени към тях.

— Какво? — попита Магнъс с особен глас. Беше толкова близо, че чувстваше топлия му дъх върху бузата си. — Аз си имам име.

— Синклер — каза Йона, като се престори, че не го е разбрала.

Гръмогласният му смях накара много от присъстващите да обърнат глави и прикова още повече погледи върху тях.

— Знаете какво имам предвид.

Тя се усмихна и прелестните трапчинки на лицето ѝ разцъфтяха. Сега неговата уста пресъхна. Сърцето му затуптя болезнено. Йона може и да беше вдовица, но в този момент пред него стоеше изкусителна девойка, която предизвикваше такава страст, че искаше да я отнесе веднага в стаята си.

— За какво мислите? — попита тя.

— За война. Между моите и вашите хора.

— И това ви кара да се усмихвате?

— Мислех си какво ще стане, ако ви отведа горе и потърся правата си още тази нощ.

Йона го гледаше изпитателно.

— Позволявате си твърде много! — изрече сърдито тя. Опитва се да стане, но ръката му я спря. — Желаете ли нещо, милорд? — студено попита младата жена.

— Моля ви да ми се усмихнете, милейди — нежно каза той.

Той я примамваше, изкушаваше я с прочувствения си глас. Йона беше безпомощна като дете пред великан.

— Толкова ли е трудно?

— Н-не. — Тя рязко се изправи. — Аз трябва... трябва да направя нещо за един от болните. — Преди Магнъс да успее да я хване, тя премина край него и слезе от подиума. Съзнаваше, че всички я гледат. Но най-ясно усещаше неговия поглед зад гърба си.

Магнъс я наблюдаваше как се отдалечава. Юмруците му се свиваха и отпускаха. И преди бе изпитвал страст към друга жена, но никога чувствата не бяха управлявали съзнанието му. Някоя жена, която бе пожелал, не му бе отказала. А сега не само че Йона си тръгна, а и някаква сила го подтикваше да я последва, да я вземе и да докаже и на нея, и на света, че е негова.

— По дяволите! — промълви той. — Каква е тази чародейка?

— Намира ли Синклер викингската принцеса за привлекателна? — попита женски глас.

Той вдигна поглед и видя Елизабет до себе си. Магнъс се изсмя грубо и поиска вино.

— Привлекателна като дивеч на мушка.

Елизабет също се засмя и се притисна в него.

Той се усмихна. Такава трябва да бъде жената, а не спорещата и войнствена като викингската принцеса.

— Изглеждаш необикновено красива тази вечер, Елизабет.

— Благодаря ви, милорд.

Йона не спря, докато не стигна кухнята. След това излезе бързо през задната врата, натоварена е две торби месо.

Някои от пазачите я изгледаха подозрително, но не казаха нищо. Сигурно им беше заповядано да не я безпокоят, освен ако се опита да избяга. Магнъс беше наредил викингският кораб да бъде закотвен между неговите. Никой не можеше да мисли за бягство.

Тя виждаше добре на светлината на пълната луна и без затруднение намери пътя. Достигна до стария навес, където бяха затворили вълка, и дочу познатото ръмжене. Тя спря, остави храната на земята и я бутна към него. Животното нямаше намордник, а зъбите му бяха остри като нож. То бързо погълна внушителната купчина месо. След това я погледна и се приближи към езерото да пие вода.

— Скоро ще разбереш, че вече никой няма да те бие, Тор — каза нежно тя. — Тогава ще се опознаем двамата с теб.

Тор повдигна глава и я погледна, без да ръмжи. Йона нерешително протегна ръка. Животното се озъби. Тя пое дълбоко дъх и се отдръпна, като хвана камата си.

— Добро момче.

Тор задържа погледа си върху нея, после сведе глава и продължи да пие.

Когато дойде време да си тръгва, Йона се обърна към вълка:

— Ти стой тук и аз ще се върна.

Той продължаваше да я гледа, докато тя се отдалечаваше.

Извън грижите за ранените Йона съсредоточаваше цялото си внимание върху своя вълк. Въпреки че изпитваше огромно задоволство да лекува хората, не можеше да се отърси от безпокойството, че е „гост“ на Магнъс Синклер. Полагаше всички усилия да не мисли за бъдещето, защото това я изпълваше с тревога.

Не ѝ беше лесно да свикне с начина на живот на шотландците. Синклерите бяха свободни и спокойни хора и постоянно се навъртаха около нея. Рядко успяваше да остане сама. А техният водач бе най-големият досадник. Тя се опита с какви ли не аргументи да го убеди, че ще е по-добре за всички, ако си тръгне със своите хора. Въпреки че

той я изслушваше с внимание, нищо не се промени. Магнъс все още беше сигурен, че те щяха да се оженят.

Обикновено след всеки техен разговор, който неизменно достигаше до задънена улица, тя бързаше към някой от пациентите или се опитваше да опитоми своя вълк, за да прогони Синклер от съзнанието си. Но нищо не успяваше да заличи загадъчното му присъствие. Струваше й се, че той винаги е с нея и тя се питаше дали не полудява.

През повечето вечери Йона се занимаваше с Тор. Загръщаше го с кожа от планинска коза, като внимаваше да не се приближава много до острите му зъби или да не го предизвика да посегне с могъщите си лапи. Тананикаше си една викингска мелодия, която я успокояваше и караше дори този звяр да притихне.

Една вечер тя прекара повече време с него — решише го, хранеше го, говореше му и му пееше с нежен глас. След това тя се почувства много по-спокойна, а изглеждаше, че беше спечелила и доверието на животното. Бе приятно изненадана, когато на тръгване Тор я докосна с муцуна по ръката и размаха опашка.

Вълкът я изчака да се отдалечи, после приседна, захапа въжето и го прегриза. След минута застигна господарката си. Искаше да бъде с нея. Не му харесваха другите хора, покрай които минаваха, но когато те го забелязваха, изчезваха бежешком. Така никой не му пречеше да следва господарката си.

Йона не усещаше сянката зад себе си и се озадачи, когато няколко шотландци я погледнаха и побягнаха. Смяташе, че вече се разбират прекрасно. Бе учудена, когато влезе в двора на замъка и хората пред нея се изпокриха с викове. Доста объркана, тя влезе в замъка. До днес вярваше, че шотландците я приемат и дори сами й подават ръка. Защо сега бягаха от нея като от чумава?

Йона премина по коридора и видя Мавис, която стоеше до вратата на голямата зала. Тя изпищя и бързо се скри. Това много смути принцесата.

В залата Магнъс с почуда погледна Мавис, която с вик се втурна към него, сочейки зад себе си. Само секунда по-късно той видя Йона, която влизаше. От едната й страна стоеше огромен вълк с оголени зъби, големи като ножове.

Магнъс изрева не по-различно от някой звяр и скочи на крака. Всички в залата застинаха. Почти обезумял от страх за принцесата, той събра всичките си сили и извика:

— Никой да не мърда! Милейди, не се страхувайте. Само се обърнете бавно към мен.

Йона щеше да му отговори, когато чу ръмжене до себе си. Погледна надолу и от учудване закри устата си с ръка.

— Мили боже! — възкликна тя.

— Не мърдайте! — заповяда ѝ Магнъс. — Кенет, можеш ли да го достигнеш от твоето място?

Кенет направи гримаса и поклати глава.

— Не. Твърде далеч съм за сигурен удар.

— Да го нападнете? Да не сте посмели! — Йона подаде ръка и вълкът сложи муцуната си в нея, все още издавайки тихи звуци.

Магнъс се присви, готов да се хвърли върху звяра. Викинги и шотландци се развикаха и се приближиха.

Слисана, Йона повиши глас, за да бъде чута сред врявата.

— Моля ви, не се плашете! Не исках да го вода тук. — Тя погали огромната глава на вълка. — Тор е кротък. Сигурно не съм завързала добре въжето и е тръгнал след мен. Не се безпокойте. Той е послушен.

— Така ли? — попита Магнъс, който не обърна внимание на думите ѝ. А тя гледаше проклетия звяр, като че ли беше домашно кученце. — Не мърдайте, милейди. Идвам да ви помогна.

Тя го погледна разтревожено и присви юмрук. Усещайки безпокойството ѝ, вълкът разкри огромните си зъби. Ръмженето му стана по-силно и заплашително. Йона се огледа и като видя мъжете, които се приближаваха в кръг към нея и вълка, за миг изпита страх. Нямаше ли да я послушат? Та тя беше свикнала да дава заповеди и да ѝ се подчиняват още от дете. Повдигна глава и като се опитваше да се пребори с треперенето си, погледна строго хората.

— Спрете! — Силният ѝ глас прекрати всяко движение. Звучите, които издаваше Тор, проехтяха още по-злоещо в настъпилата тишина. — Никой да не го докосва! Той е мой и аз ще го защитавам.

— Това е вълкът на Джорди, братко — каза Кенет. — Сигурен съм в това. Разбира се, сега изглежда далеч по-добре. Може пък и да бъркам.

— Значи е дяволски опасен — промълви Магнъс, като продължи да се приближава.

— Спрете и ме изслушайте! — извика Йона. Магнъс спря и кимна неохотно и тя тихо благодари на Бога. — Той е мой. Като принцеса на Исландия предявявам правото си над него като законен трофей.

Тя хвърли гневен поглед към Кенет.

— Този вълк беше на Джорди — добави високомерно Йона. — Сега е мой. Спечелих го честно от гърбушкото в двубой с прътове.

— Прътове! — недоверчиво я погледна Кенет. — Джорди е убил много мъже по този начин. По рождение си е зъл и... мръсен.

— Със сигурност е мръсен — каза тя. — Но този път не успя да спечели. Победих аз. Сега това е моето куче.

— Това не е куче, милейди — ядно рече Магнъс.

Той все още се промъкваше към вълка, който следеше всяко негово движение. Тя се е била с жестокия Джорди заради този звяр! По дяволите! Гърбушкото би могъл да я разкъса на парчета. Магнъс изтръпна от ярост и страх.

— Милорд Синклер, аз спечелих това животно и то е мое. Настоявам вие и всички тук да се откажете от намеренията си да му навредите. — Тя погледна шотландците, после своите хора. — Всъщност той се държи много прилично. Наричам го Тор.

Викингите зашумяха одобрително. Шотландците не реагираха, но останаха в готовност.

„Ако това е звярът на Джорди — мислеше Магнъс, — той трябваше да бъде изпостелял и див като предишния си господар. Как, по дяволите, е успяла да надвие този горски човек?“ Той се усмихна на въпроса си. По същия начин, по който победи него самия и го принуди да падне в морето при състезанието с весла. Принцесата имаше доста тайни умения в бойните изкуства и той щеше да ги разкрие, така както смяташе да опознае тялото ѝ. Какво още би трябвало да разбере за Аздис Йона? Щеше ли някога да научи това, което най-много го интересуваше — причината за нейния страх?

Тя смело се бе изправила срещу него и воините му. Дори само видът на Джорди можеше да накара всяка шотландка да припадне, а Йона бе влязла в битка с него и беше победила... Но тя познаваше и страха. Какъв беше този ужас, който я обзе, когато Магнъс обяви на

съда, че трябва да се оженят. Той трябваше да открие защо Йона реагира така.

— Да бъде както желаете, принцесо — каза Магнъс. — Но ме запознайте с вашето куче.

Той отново се огледа. Мечовете и брадвите бяха свалени, стрелите — насочени надолу. Тя щракна с пръсти и вълкът се приближи до тях.

— Виждате ли колко е послушен? Съвсем отскоро го обучавам.

Тя се усмихна, постави ръката си на гърба на животното и му каза да седне. Тор се отпусна на задните си лапи, но все още изглеждаше готов за нападение.

Магнъс пристъпи напред и подаде ръката си. Вълкът веднага се изправи и козината му настръхна.

— Доколкото си спомням — внимателно произнесе мъжът, — той имаше намордник. Джорди не му се доверяваше.

Той с почуда гледаше вълка. Проклетото животно знаеше, че трябва да избяга, но стоеше плътно до Йона. Каква беше тази нейна сила над мъжете и зверовете?

— Да, имаше намордник. Ако вие, Магнъс, бяхте го видели с него, знам, че щяхте да го съжалите.

Водачът на Синклерите чу как около него зашумяха при споменаване на малкото му име. Беше му приятно да се обръща така към него... Но може би насаме, не пред другите? Все пак исландската принцеса си имаше свой почерк... И никога не беше харесвал малкото си име повече, отколкото сега.

Йона зърна леката му усмивка и се почувства окуражена:

— Бедното същество беше полумъртво от глад и ожесточено от боя на онзи човек... Но Джорди ще се изкъпе и ще се грижи за вашите стада, Магнъс. Такава беше нашата сделка.

— Вие сте се споразумели с Джорди? — възкликна Магнъс, а и няколко шотландци се засмяха недоверчиво.

— Да, той се съгласи. Така че, както виждате, всичко е наред. Просто Тор ще остане при мен.

— В замъка?

— Защо не? Ще гледам всичко да бъде наред.

— А как? Та Синклерите и викингите са готови да побегнат още сега, че и да скочат от прозорците, ако трябва.

Йона се засмя.

— Вие се шегувате — каза тя, но когато погледна мъжете, разбра, че той е прав. Въпреки че някои се опитваха да гледат спокойно, никой не откъсваше очи от вълка. — Е, добре, ще го изведе навън — обърна се младата жена към Магнъс.

Той ѝ се усмихна, както никога досега. Някаква непозната топлина извираше от мъжа и запали огън у нея. Сърцето ѝ заби така, че сигурно всички го чуваха. Той не трябваше да усети нищо. Това беше непристойно... и смуцаващо. Магнъс я караше да загубва ума си. Тя отстъпи назад.

Магнъс сграбчи ръката ѝ, вдигна я и допря устни до нея, пренебрегвайки заканителното ръмжене на Тор. Той дори не чу смаяното шушукане на другите в залата, но усети изненадата по лицето на Йона. Погледна я в очите.

— Вие сте добре дошли тук, милейди, с всичко, което е ваше...

За миг тя само го гледаше, след това се усмихна. Усмивката ѝ сякаш освети дълбините на душата ѝ и го заля с нейната топлина. Каква беше тази сила, която тя притежаваше? Искаше да бъде сам с нея, толкова го искаше, че предпочиташе всички негови хора и викингите да са мъртви. Но те бяха тук, гледаха го и той трябваше да се държи прилично.

— Бих ви помолил само да пазите вълка си да не изяде някой от нашия клан. Иначе хората ми няма да го харесат...

— Ще го държа под око, милорд, всеки път, когато е в замъка с мен — невинно отговори Йона и той усети как очите ѝ се засмяха. — Но все пак вие бъдете внимателен. Може би Тор ще ви предизвика на състезание по бягане на гребла.

Тишина обхвана залата. Смаяни, шотландците и викингите се спогледаха, но Магнъс само отметна глава и се засмя. Въздишки на облекчение преминаха във въздуха и много хора погледнаха с възхищение към принцесата на Исландия.

— Всяка секунда ще бъда нащрек — измърмори Магнъс, но ликуваше. Тя дотолкова се беше отпуснала, че повдигаше въпрос, който доброто възпитание и гостоприемството не допускат. Тя неусетно беше преминала границата на учтивата любезност и бе засегнала най-великия шотландски воин. Беше го докачила, играеше си с него, а той се смееше...

Магнъс си помисли колко пряма... красива и смела е тя. Дуелът им с думи го развеселяваше и възбуждаше приятно. Харесваше я такава — искряща от веселост. В момента тя беше безгрижно момиче, а не учената принцеса на Исландия, войнствената и бездетна вдовица.

Погледът му се плъзна надолу по гладкия ѝ корем. Изглежда, никога не бе носила дете от съпруга си. Все пак защо не споменаваше нищо за него? Може би беше в траур? На каква ли възраст се е омъжила? На 15 или по-малко може би. Усети някаква тежест при мисълта за другия мъж, бил в леглото на младата принцеса. Но не трябва да мисли за това, то нямаше значение. Сега тя беше обречена на него. Те ще се оженят и ако нямат деца, той ще остави бъдещия син на брат си за свой наследник.

Магнъс направи почти незабележим жест с ръка, който беше ясен за всички шотландци. Те напуснаха голямата зала, минавайки на почтително разстояние от вълка. Викингите изчакаха подобен знак от тяхната принцеса и последваха Глен и Айнър навън.

— Може би трябва да се състезаваме отново — рече Магнъс, когато останаха сами. — Има ли друг спорт, който бихте се осмелили да опитате с мен, милейди? — Гореща вълна се надигна в тялото му, когато си представи какво би искал да опита с нея... в собственото си легло, далеч от викинги, Синклери и целия свят. Блясък на подозрение просветна в очите ѝ и той се овладя.

Без да съзнава какво прави, Йона се доближи до Магнъс:

— Бих се обзаложила отново с вас.

— В какво състезание? — попита мъжът, разстроен от близостта ѝ. Не можеше да контролира погледа си, който я събличаше и изпиваше прекрасните ѝ гърди.

Разсъдъкът на Йона потъна в сините му очи, изпълнени с огън, който щеше да я изпепели.

— Лъкове — едва успя да каже тя.

Той беше толкова огромен, че закриваше всичко и не ѝ оставяше дори въздух, въпреки че от прозорците духаше леко и развяваше тежките завеси.

— Лъкове? — Мъжът не беше сигурен дали е чул правилно. Стрелците на Синклер бяха тренирани в Нормандия и Британия и бяха известни със своята смелост. Боравеха умело и с тежките шотландски мечове. Хилядата мъже, които Магнъс можеше да свика на война, се

смятаха за най-добре обучените в тази част на света. Само викингите можеха да се сравняват с тях в боя с меч и прът, но шотландците бяха подобри от всички, дори и от англичаните, в стрелбата с лък. Тяхната воинска смелост беше решила много битки, а водачът им Синклер бе признат за най-силния и най-добрия между тях. — Не знаеш ли, че моите хора изпъкват над всички с уменията си да боравят с лъкове? — попита той, за да ѝ даде възможност да се откаже от думите си. Беше огорчен, че не е чувала какъв воин е Магнъс Синклер.

Тя го погледна предизвикателно:

— Вие ме обиждате, милорд! Как може да си помислите, че един викинг ще ви предложи състезание по нещо, в което вие не сте добър? Не сме толкова недостойни, че да имаме нужда от предимство. Шансовете са равни, това задоволява ли ви?

Той наклони глава. Кръвта му кипеше. Очите ѝ бяха като скъпоценности. Кожата ѝ — като алабастр. Сякаш диви рози обагряха страните ѝ.

— На какво ще се обзаложим?

Йона преглътна. Смелостта ѝ я напусна за миг.

— Аз ще отпътувам за Айн Хелга сама, с моя кораб и... — Тя млъкна, като видя яростта, която заблестя в очите му.

— Сватбата ни ще се състои, принцесо — каза той с каменно изражение. — Тя няма да бъде спечелена или загубена на облог.

— Вие не ме разбрахте, милорд. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на раздражение.

Тор я побутна, ръмженето му стана отново заплашително и тя разбра, че тонът ѝ бе го обезпокоил.

Йона потупа леко животното и беше доволна, че можеше да събере мислите си. Пое дълбоко въздух и погледна отново към Магнъс:

— Моят облог се отнася до степента на свободата ми. Не мисля да пристъпвам закона, готова съм да понеса присъдата...

Тя сведе глава, защото не можеше да устои на погледа му. Ако разбере за срама, който беше понесла, щеше да бъде доволен да я изпрати на Айн Хелга... или в ада.

— Приемам! Състезанието ще се проведе. Утре! — рязко каза той и излезе от залата.

Йона погледна след него и след това се обърна към вълка:

— Той не ни обича и двамата, Тор.

Вълкът провря муцуна в ръката ѝ и тя го погали разсеяно. Мислите ѝ бяха заети е водача на рода Синклер.

Ръмженето на животното я предупреди за приближаването на някой друг зад нея. Тя се обърна.

— Извинете ме, милейди — каза един мъж и се спря пред нея. — Не бих искал да наруша вашето усамотение.

Йона огледа човека и си спомни, че бе го виждала първия път, когато пристигна в замъка.

— Вие сте Кормак, чичото на Магнъс Синклер. — Тя се усмихна, когато той се поклони с ръка на сърцето.

— Кормак Синклер, на вашите услуги, милейди. Въпреки че не бях на съда, аз чух за това, което е станало, и исках да ви кажа, че вашето държане заслужава уважение. Пристигнах тази вечер и щях да дойда при вас по-рано, ако не беше здравословният ми респект към вълците.

Принцесата се засмя.

Кормак поклати глава.

— Племенникът ми не трябваше да се доверява на абата... И в най-добрите си изяви той е твърде ограничен.

— Както и много от монасите.

— Съгласен съм. Милейди, ще се радвам, ако ме смятате за приятел. Освен това ще говоря с племенника си за този предстоящ брачен съюз... Разбирам, че вие не сте го искали.

Йона го погледна учудено. У нея се бореха разочарование и надежда.

— Може ли да бъде направено нещо? Мислех, че всичко е свършено, след като има благословията на Църквата и на владетеля.

Той пое ръката ѝ и я докосна с устни.

— Все пак може да опитаме.

— Благодаря ви — каза Йона, огрята от нежната му усмивка.

СЕДМА ГЛАВА

Бог винаги събира тези, които си приличат.

Омир

Всичко се бе превърнало в цирк, ядосано си мислеше Йона. И за това бе виновен Магнъс Синклер... Тя се спря на върха на възвишението и огледа нарастващото множество долу. Яздеше добър кон — красив бързоног жребец. За миг бе помислила да избяга с него, но дори и той не би успял да преплува Пентландско море до Айн Хелга.

Да не би Синклер да си мислеше, че тя е шут, който ще забавлява неговите шотландци този ден? Решителността ѝ да го победи нарастваше.

Слънцето грееше ярко. Силният бриз, идващ от морето, беше помел облаците. Долинката бе широка и леко стръмна от двете страни. През нея преминаваше криволичещ ручей. По-долу пространството се разширяваше в пасище. Тревата беше твърда, но нямаше папрат, която да се увива около краката на хората или конете. Между каменните огради на околните къщи бяха струпани камъни под формата на пирамиди, очевидно за защита от вероятни вражески набези.

Викингите и шотландците се бяха събрали на хълма. Жените бяха приготвили месо, печено в тесто, с ароматни треви и билки. От тези месни пити се издигаше пара, която се носеше над тълпата и караше хората да преглъщат.

За пиене имаше горчив тъмен ейл, варен от шотландците. Малките мехове от овча кожа се предаваха от ръка на ръка. По-силните питиета, направени от плодове и малц и приготвени от монасите, бяха донесени в техните обковани с медни обръчи дървени бъчвички.

Йона се спусна надолу и се огледа. Много от събралите се носеха яркочервените, зелени и сини карета на Синклерите, но се виждаха и други комбинации на цветовете. Имаше черни и червени, черни и

зелени, жълти и черни, жълти и бели и червени... Какви бяха всички тези хора, чудеше се тя, яздейки коня си. Тропот на копита я накара да се обърне. Магнъс приближи със своя прекрасен жребец Персей и официално ѝ се поклони.

— Милорд — кимна тя и махна с ръка към тълпата, — кои са тези хора?

— Те са от приятелски родове и са дошли да видят смелостта на исландската принцеса.

— Но откъде са разбрали? Та нали ние уредихме това само между нас.

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Думите летят по-бързо от птиците тук, в планинската част на Шотландия, мила гостенко!

Йона беше смутена. Той се бе обръщал към нея с „милейди“, а сега това звучеше като докосване. С облекчение посрещна поканата му да го последва по скалистата пътека.

Магнъс нарочно остана зад нея, любувайки се на сладостните извивки на тялото ѝ. За сватбата им щеше да ѝ подари този жребец, който тя сега яздеше. А днес той щеше да затвърди плановете си. Въпреки всичките ѝ умения, беше сигурен, че ще я победи.

Отец Монтейд гледеше как прекрасната жена и красивият мъж яздеха заедно. Хората отстъпваха пред тях, а други се втурваха напред, за да могат да видят по-добре очарователната исландска принцеса. Задуха необикновено мек и топъл морски бриз, който носеше гласовете и смеха на хората, смесени със звъна на оръжието и тропота на конете. Шумът бе някак задушевен и празничен. Свещеникът се обърна към викинга до себе си и се усмихна неловко. Не беше сигурен как би трябвало да се отнася с този гигант, наречен Глен. Това, че бе напълно отдаден на своята принцеса, беше очевидно — той никога не се отделяше от нея и рядко я изпускаше от погледа си.

— Каква кралска двойка, нали, синко? — сърдечно изрече отец Монтейд. — Мисля, че ще бъдат щастливи.

Глен неохотно откъсна поглед от Йона и изгледа свещеника. Видя само топлота в очите му.

— Ако не беше така, той нямаше да е жив, отче.

Отец Монтейд се сепна. Та този викинг беше заплашил Магнъс! На Синклерова земя? Не, не можеше да бъде. Никой не би посмял да

го направи. Свещеникът погледна под око гиганта. Суровият израз на Глен показваше друго. Всъщност лицето му винаги излъчваше същата спокойна увереност и заплаха. Отец Монтейд беше объркан. Той усещаше, че Глен би убил човек без угризение, но не се страхуваше от него.

— Хубав събор, нали?

Глен погледна към огромното множество и кимна леко.

— Тези добри хора се смеят и се радват, като че ли са на празник — продължи духовникът. — Нашите и вашите са готови да бъдат участници в щастливото събитие.

— Нашата принцеса ще надстреля вашия господар — убедено каза Глен.

Свещеникът се усмихна.

— Но това преди всичко е едно добро забавление. Яздеца с вълка край себе си, принцесата представлява невиджана гледка.

Непреклонният викинг не отвърна нищо.

— Сигурно има храбро и нежно сърце — добави отец Монтейд. — Повечето биха предпочели да намушкат звяра на Джорди.

Глен се съгласи. Очите му следяха сивото чудовище, тичащо встрани от коня на господарката му.

— Предложих ѝ да го убия — каза той, — но тя не прие. Сърцето ѝ е твърде меко.

Отец Монтейд се чудеше какво още да каже. Щеше му се да попита викинга дали мисли, че сватбата ще се състои скоро, но не посмя. Би било странно един Синклеров свещеник да попита точно това. А все още не беше чул никой викинг да споменава нещо по този въпрос. Може би вярваха, че това никога няма да се случи... Той се усмихна на Глен и прикова вниманието си върху своя господар и принцесата.

Магнъс се беше загледал в Йона и не забелязваше нищо наоколо, докато жребецът му не изпръхтя тревожно. Някой пресичаше пътеката. Той се намръщи, но веднага след това се усмихна на миловидния натрапник. Беше Елизабет, на бял боен кон, подарен от баща ѝ.

— О, Елизабет! — възкликна Магнъс. — Не се ли излагаш на опасност по този начин?

Звънкият ѝ смях накара Йона да обърне глава. Елизабет видя нейния недоволен поглед и се усмихна победоносно.

— Милейди, вие трябва да ни простите, че не се държим официално. Магнъс и аз сме приятели от детство.

Йона кимна и продължи. Жребецът ѝ ускори ход.

Магнъс погледна след нея, раздразнен, че не го чака. След това се обърна отново към Елизабет и забеляза дяволитата ѝ усмивка.

— Ти винаги си тази, която провокира.

Усмивката ѝ се стопи и красивите ѝ очи се изпълниха с тъга:

— Чувствам се изоставена, Магнъс. Не съм те виждала от много дни.

— Милейди, ти знаеш много добре, че ми предстои женитба. Благоприличието изисква да ме виждат само в компанията на моята избраница.

Елизабет се нацупи.

— А какво ще стане с мен, Магнъс Синклер? Може би ще ме хвърлят на вълците?

Той бързаше да настигне Йона.

— Ако имаш малко търпение, би ти послужило добре.

— Ще ти кажа, че ми остана твърде малко, Магнъс.

Мъжът сви рамене.

— Това е моят най-добър съвет, милейди.

Той обърна коня си и препусна намръщен след Йона. Жените понякога ставаха отегчителни.

Йона стигна до средата на долинката и слезе от коня си. Тя отвърза колчана със стрелите от седлото, като се мъчеше да не слуша разговорите наоколо, и се насили да не погледне назад към Магнъс и прекрасната Елизабет. Цялата трепереше от ярост и болка, но се опитваше да контролира чувствата си. За миг дори ѝ дойде безумната мисъл да изпрати една стрела по водача на Синклерите. Прехапа устни и с усилие се съсредоточи върху стрелите си. Трябваше да спечели. Беше се заклела да го направи.

Изненада я внезапен смях и тя погледна към хората. Не беше очаквала толкова множество. Изтръпна. Беше глупаво да се обзалага по този начин. Знаеха ли тези хора какъв бе залогът? Магнъс едва ли бе казал на всички. Но тогава защо се беше събрал толкова народ?

Магнъс приближи и скочи от огромния черен жребец, който пръхтеше и риеше земята. Йона изглеждаше прекалено сериозна. За какво ли си мислеше? Той нямаше намерение да я прави за смях, но не

искаше да я остави да го победи. Трябваше да има достатъчно свидетели, които да видят, че той е спечелил.

Дали ще трябва всеки път, когато поиска нещо, да излиза на двубой със своята жена, помисли си той и се усмихна. Така да бъде. Дори и ако по някаква позорна случайност не спечелеше, той нямаше да я остави да замине сама към Айн Халоу или Айн Хелга, както го наричаха викингите. Ще се ожени за нея и сам ще я заведе там. Въпреки всичко не можеше да разбере какво ще прави тя на този забравен от бога остров. Но каквото и да се случи, колкото и да му струва това, тя ще бъде негова. Беше негово задължение да се грижи за нея и да я защитава, а тя беше длъжна да му се подчинява и да търси закрилата му. Останалото не беше важно. Бе получил достатъчно любов от Елизабет. Не се нуждаеше от обичта на викингската принцеса.

Йона беше толкова погълната от мислите си, че не забелязваше стоящата до нея Мавис.

— Милейди, желаете ли да утолите жаждата си?

Учудена, Йона погледна към нея и се усмихна с мъка.

— Благодаря ти много, Мавис. — Тя пое съда и отпи от прясната студена вода с аромат на мента и ягоди.

Мавис се огледа и после се наведе към нея:

— Много от нашите са заложили за вашата победа, милейди — срамежливо каза тя.

— Заложили! — Изумена, Йона повтори думите ѝ по-силно, отколкото искаше. Стоящият недалеч Магнъс я погледна любопитно и приближи. Тя му прошепна: — Знаехте ли, че има залози за нас?

— Това е нормално — спокойно каза той. Харесваше му, когато нежната ѝ кожа поруменее така. Тя го възбуждаше все повече и повече. Все по-силно я желаше. — Шотландците обикновено залагат на състезания.

— Викингите също — разгорещено отвърна тя, — но нямах представа, че това ще бъде цирк.

Той сви рамене.

— Едва ли, милейди. Това е просто едно развлечение за рода...

— И за някои други, както изглежда — кимна тя към една преминаваща наблизо жена, облечена в тафта на сини и зелени карета.

— Приятелите са винаги добре дошли във владенията на Синклер.

Йона знаеше, че обиденото му изражение е само маска. Но нейният гняв беше истински. Как смееше да прави този фарс и на всичко отгоре да я обвинява, че не иска хората да се забавляват, докато той се състезава с избраницата си!... Много от слугите в замъка сигурно биха разказали със задоволство колко важно място заема лейди Елизабет Аскуит в живота на Синклер. Да върви в ада! Думите му просто я предизвикваха да се оттегли. Точно това тя нямаше да направи.

— Вие изглеждате толкова мил и загрижен за хората вожд — хапливо рече тя. — Защо вашата слава не се е прочула по света, милорд?

— Това е мистерия и за мен, Йона — отвърна той.

Това, че той използва малкото ѝ име, я накара да се почувства така, сякаш голото ѝ тяло беше обляно с копринено мека вода. Тя потрепери. После гневно му обърна гръб и видя, че Мавис все още стои наблизо. Лицето ѝ бе порозовяло, защото неволно беше станала свидетелка на техния спор.

— Сигурна съм, че това ще бъде един интересен ден — каза Йона със стиснати зъби.

— Не се и съмнявам — каза Магнъс със своя дълбок, звучен, възбуждащ глас.

Усещаше весели нотки в тона му, макар че лицето му беше непроницаемо.

— Тогава по-добре да започваме — каза високо тя.

— О, имаме достатъчно време. Обикновено някои закъсняват — усмихна се лукаво Магнъс, като видя как очите ѝ се присвиха и тя стисна юмруци.

Устните ѝ потрепериха от яд, но тя го потуши и кимна в знак на съгласие. Да я извади от равновесие, изглежда, бе за него прекрасно забавление. Сега тя очакваше състезанието с готовността на човек, изправен пред бравата на палача.

— И така, милейди — продължи той, — какво ще кажете на онези, които са заложили на вас?

— Че не мислех да открия толкова здрав разум у шотландците — сприхаво отвърна тя. Мавис се обърна да тръгне, но Йона я хвана за

ръката. — А ще бъдат ли наказани, че са направили това?

Тя вдигна глава и срещна потъмнелите небесносини очи на Магнъс. Принцесата му беше нанесла жестока обида. Всички знаеха, че шотландците, за разлика от нортумбрийците, мерсианците и англичаните, бяха свободни да избират и да говорят открито. А неговите Синклери се раждаха с тази свобода. Тази надута принцеса заслужаваше да бъде сериозно скастриена за това, че намеква нещо друго. Той отвори уста, за да изпълни заканата си, но се отказа. Мразеше да вижда тези морскозелени очи обидени или гневни.

— Шотландците могат да мислят сами — само каза Магнъс. — И могат да залагат както пожелаят.

Тя не отговори, а жадно отпи от водата на Мавис.

— Вкусът на плодове и мента е доста приятен...

Йона щеше да каже още нещо, но погледна зад Мавис и видя брат й. Очите й се разшириха. Дъгълд се беше подпрял на две тояги, с които си помагаше да се придвижва.

— Защо той е тук? Все още е опасно да излиза! — възкликна тя загрижено.

— Ох, милейди, и аз така му казах, но брат ми е упорит като магаре — присви вежди Мавис. — Ако не бяха Спес и Марта, досега да е тръгнал с другите. Само тях слуша, милейди, особено Марта...

— Брат ви прекалява, Мавис! — каза Йона, обръщайки се отново към Дъгълд. Марта беше там и поглеждаше гневно към своя пациент. После изразът й се смекчи и тя внимателно загърна Дъгълд с наметката му. — Бог да им е на помощ! — промълви Йона. — Първо Спес, а сега и Марта...

Тя се огледа и скоро видя Кенет, най-високия сред мъжете. До него беше братовчедка й Спес. Те се гледаха унесени и, изглежда, не забелязваха никого.

— Да, той е досаден, милейди — отговори Мавис. — Спес, Марта и милорд Кенет са единствените, които могат да го накарат да спазва обещанието си. Да видиш такова нещо е наистина цяло чудо!

— Сигурна съм, че е така — каза Йона. Мавис се усмихна широко:

— Милейди, Спес ни разказа много истории за великия воин, наречен Гретир. Те са прекрасни, много приличат на нашите легенди за смели герои.

Йона тъкмо щеше да отговори, когато Магнъс я докосна по лакътя. Той също бе забелязал двете двойки.

— Страхувам се, че моят най-висш военачалник е пленен от вашата братовчедка. Вече се питам дали всички викингски жени са дъщери на Бога на любовта? — Пръстите му леко погалиха ръката ѝ, но дори този мимолетен допир го възбуди. Принцеса Аздис Йона упражняваше над него твърде голямо влияние и не трябваше да разбере това.

— Някоя от нас не е дъщеря на Бога на любовта — отвърна тя.

— Вие се преструвате, милейди — прошепна той и се наклони към нея, вдишвайки аромата ѝ. — Вие притежавате сладостта на горските цветя! Вие ме омагьосвате.

— Глупости! — Гласът на Йона бе изтънял от смущение. Искаше да побегне, но краката ѝ бяха като заковани.

— Да не сте настинали, милейди? — съчувствено се обади Мавис. — Гаргара с топла морска вода ще ви помогне.

— Да, опитайте — прошепна Магнъс.

Тя почувства дъха му и застина, макар че сърцето ѝ биеше така лудо, че щеше да изскочи от гърдите ѝ. Как смееше да флиртува с Елизабет, а след това и с нея?

— Слънцето се вдига, да започваме — успя да изрече тя, поглеждайки небето.

Той се приближи още по-близо.

— Вие няма да спечелите, Йона — прошепна в ухото ѝ. — Пригответе се за сватбата, а след това и за моята компания при пътуването ви до Айнхалоу.

Тя се извърна, обляна в пот.

— Къде е целта? — Йона се опита да се отдръпне, но пръстите му стиснаха здраво ръката ѝ. Този мъж беше магьосник. Как можеше иначе да притежава такава власт над нея?

Магнъс се приведе и посочи с ръка, като докосна рамото ѝ.

— Виждате ли? Там долу, в центъра на пасището.

Тя ухаеше на мента и ягоди и той жадуваше да слоят устните си в страстна целувка. Косата ѝ миришеше на цветя. Желаше я, искаше да обжари с ласки голото ѝ тяло. Дори се ядосваше от силата на това желание. Дали тя не беше някоя фея от Исландия? Това нямаше значение. Тя ще бъде неговата вълшебница, но ще му бъде подвластна.

— Д-да, виждам. — Йона отново се опита да се отдръпне, но Магнъс я държеше здраво. — Трябва да започваме... да свършваме с това... и да се махаме.

Защо не я пускаше? Той я омагьосваше. Виеше ѝ се свят, чувстваше слабост, копнееше да се отпусне в прегръдките му и да забрави всичко.

Този мъж бе самият дявол! Нека за него остане Елизабет, а за нея да бъде островът Айн Хелга. Веднъж да стъпи там, ще го забрави бързо. Йона се опита да пренебрегне болезненото свиване на сърцето си, което ѝ подсказваше, че ще е много трудно да забрави Магнъс Синклер.

Той виждаше, че тя отчаяно се опитва да избяга от него, но я задържа още малко. Обичаше страстта, която съзря в нея още първата нощ там, на брега. Оттогава беше разбрал, че тя не я осъзнава и се питаше дали съпругът ѝ не е бил някой безчувствен студен глупак. Знаеше, че много мъже не се стремят да задоволят жената и търсят само своето удоволствие. Магнъс не беше от тях и щеше да покаже това на съпругата си. Но първо трябваше да спечели днешното състезание и след това да настоява тя да определи деня на сватбата.

Той пушна ръката ѝ и се усмихна, когато Йона незабавно се отдалечи от него. С високо вдигната глава и колчан, праметнат през рамо, тя стигна до средата на долинката.

Посрещнаха я възторжени викове. Младата жена трепна. Тя се огледа, като че ли не беше сигурна дали тези възгласи са в нейна чест. Усмихна се колебливо и вдигна ръка. Виковете продължиха и стихнаха, когато принцесата на Исландия се поклони на множеството.

— Внимавай, Магнъс! — каза Кенет, докато вървеше до брат си. — Мисля, че тя успя да спечели нашия народ.

— Наистина — съгласи се той и бързо я последва.

Йона разбра, че съперникът ѝ е зад гърба ѝ, когато възгласите избухнаха с много по-голяма сила. Магнъс Синклер беше високо ценен от рода и приятелите си... Когато той ѝ предложи ръката си, тя не се отдръпна, но и не го погледна.

Стори ѝ се, че минават векове, докато пристъпваха през долинката и пасището. Усещаше пулса на Магнъс през тънката му риза. Чувстваше топлината, която я пленяваше. В един момент ѝ се стори, че тичат към мястото, където трябва да застанат... Наложил си да

запази своята горда походка. Не трябваше никога да му позволи да усети желанието, което непрекъснато растеше у нея.

Двама души внимателно следяха вождя и принцесата. Омразата в очите им беше дълбоко прикрита. Синклерите не трябваше да разберат, че между тях има шпиони. Когато някои очакваха празник и веселие, други чертаеха мрачни планове за свалянето на най-могъщия водач по високите планински земи на Шотландия, най-силния съюзник на крал Малкълм.

Те нямаше да допуснат Магнъс Синклер да стане още по-силен, като се съюзи с принцеса Аздис Йона. Ако Синклер имаше викингите на свое разположение, вече никой нямаше да може да му противостои. Това не трябваше да се случва, затова дебнеха двамата шпиони.

— Ще застанем тук, любов моя — обърна се Магнъс към Йона, когато стигнаха до мястото, откъдето щяха да стрелят. Нежните думи сами се изплъзнаха от устните му и дори го изненадаха.

— Аз не съм ваша любов — твърдо каза тя. — Нямате ли никакво чувство за приличие? Ако някой беше чул?

Той повдигна рамене, прикривайки раздразнението си. Кой й беше вдъхнал тези глупави идеи за приличие и защо, по дяволите, се страхуваше толкова за репутацията си? Та тя беше безупречна. Принцеса на Исландия, вдовица с достойно поведение...

— Днес е празник. Радвай се.

Йона го погледна намръщено:

— Това заповед ли е, милорд?

— Трябва ли да бъде? — Мъжът почти се усмихна. Беше очарователна, когато очите й заблестяха с ледената зеленина на Северно море. След това се замисли колко ли мъже й бяха казвали, че е прекрасна, колко ли бяха й се наслаждавали. Радостта му изчезна.

Те стояха един срещу друг, почти настръхнали. Никой от тях не забеляза приближаващия мъж.

— Добър ден, милейди — поздрави старият Терил. Той се направи, че не забелязва недоволството на господаря си от това, че го безпокоят, и погледна нагоре. — Небето е изключително чисто днес. Морският вятър е необикновено тих. Нищо няма да попречи на стрелите да следват целта си.

— Добър ден, отче — отговори Йона. Внезапно я осени една идея за отлагане на женитбата. — Отче — продължи бързо тя, —

родителите ми винаги са желали, ако се омъжа, да присъстват нашите свещеници от Къркуол. Ще ми позволите ли да се срещна с тях? Или вие да ги поканите, ако е по-удобно.

Тя знаеше, че църквата в Къркуол сега е празна, свещениците бяха тръгнали на тяхното ежегодното пътешествие до Рим и щяха да отсъстват месеци наред.

— О, милейди — каза Терил, — благодарен съм ви, че отправяте тази молба към мен. Веднага ще изпратя писмо.

Магнъс я погледна внимателно. Не му харесваше тази готовност, която проблесна в очите ѝ. Тук имаше някаква хитрост.

— Не, Терил. Аз ще изпратя писмото.

Той махна с ръка и при него дотича един мъж. Магнъс се обърна и започна да му шепне нещо.

Йона се опита да скрие радостта си. Щяха да изминат седмици, а може би дори и месеци, докато намерят свещениците по пътя към Рим. А през това време тя щеше да успее да убеди Магнъс да ѝ позволи, докато чака, да отплава за Айн Хелга. Веднъж стъпеше ли там, щеше да намира винаги извинение, за да не се връща. Да, това беше отличен план. Въодушевена, тя се обърна към свещеника.

— Изглеждате в отлична форма, милейди. Нека ръката ви бъде точна — сърдечно пожела Терил.

Магнъс беше дал нареждането си.

— Старче, само не ми казвай, че си заложил срещу мен!

Лицето на Терил почервения и той погледна към исландската принцеса. Тя се усмихна.

— Не обръщайте внимание на Магнъс Синклер, отче. Той само ви дразни.

Терил беше смаян от нейната забележка и премести поглед към мъжа. Дори и когато беше дете, Магнъс никога не бе си позволявал да дразни някого. Най-малкото пък сега, когато е владетел... Или поне до момента, когато една жена, която го надигра на веслата, не нахлу в живота му. Да, нещата се променяха. Синклер бе омаян до дъното на душата си и дори не го съзнаваше.

Старецът се усмихна.

— Дразни ме, така ли?

— Време е! — прекъсна ги Магнъс и махна на слугата.

— Готови сме, Тимон. — Той се обърна към Йона. — Ще започваме ли, милейди?

— Аз съм готова.

Както изискваше гостоприемството, той ѝ позволи да стреля първа. Скри изненадата си, когато Глен ѝ донесе друг лък. Магнъс предполагаше, че тя ще използва малкия ловен лък, който беше праметнат на рамото ѝ. Този, който ѝ дадоха, беше доста по-голям, изработен от същата ценна дървесина. Не беше колкото неговия лък, но бе прекрасно направено оръжие, което заслужаваше внимание.

Те изслушаха ритуалните инструкции, дадени от един викинг и един представител на Синклерите, които щяха да бъдат съдии. След това се разделиха и заеха определените им места. Йона изстреля първата си стрела и множеството нададе силни и продължителни викове и въздишки. Тя попадна съвсем малко встрани от центъра.

Магнъс също не беше точен. Йона стреля пак и се приближи още повече до целта. Магнъс прати стрелата си дори още по-близо.

Йона пристъпи към линията, заби пръстите на краката си в почвата и застина. Нагласи стрелата и издърпа тетивата далече назад. След това, когато напрежението накара ръката ѝ да потрепери, разтвори пръстите си.

Магнъс знаеше, че това е отличен изстрел. Стрелата описа дъга във въздуха. Задната ѝ част почти не се отклони при движението ѝ към целта и когато избухнаха оглушителни възгласи, той не се нуждаеше от вдигнатия от Тимон жълт флаг — цвета на Йона, за да разбере, че тя е улучила точно центъра. Младата жена се обърна към него и рязко отметна глава. Очите ѝ светеха победоносно. Цялата ѝ фигура излъчваше гордостта на принцесата на Исландия.

— Сега е мой ред — тихо рече той. — Доколкото си спомням условието на състезанието, ние трябваше да стреляме последователно, нали?

Усмивката на Йона изчезна и тя кимна. Какво ли беше наумил, почуди се тя. Нейната стрела е в центъра, той нищо повече не може да направи, колкото и за добър да се мисли.

Магнъс махна на един от воините си. Донесоха му нов колчан с няколко стрели. Без да поглежда към никого, той се приближи към линията. След това се прицели и започна светкавично да стреля, отново и отново, докато колчанът не се изпразни.

Всички бяха притихнали. Изведнъж множеството нададе невероятен рев, който изпълни всичко.

Йона се вгледа в целта смаяна и невярваща.

От прекрасния ѝ изстрел нямаше следа. Виждаха се само стрелите на Магнъс. Тя извика, нейната стрела беше паднала на земята.

— Това е нарушение! — обърна се гневно Йона. — Вашите стрели избутаха моята от целта!

Гласът ѝ се изгуби сред ураганните възгласи на Синклерите и ропота на викингите и на тези шотландци, които бяха заложили на нея.

— Точно така, милейди — каза Магнъс, — но аз се състезавах честно и вие го знаете. Това не беше нарушение, а просто добра стрелба.

Язвителната му усмивка само увеличи гнева ѝ.

— Ако дори част от стрелата ми е останала в целта, изстрелът ще се зачита!

Тимон повдигна червения флаг — цвета, който показваше победа за Магнъс, и тя притвори очи за секунда. Когато ги отвори, ревят на тълпата беше оглушителен, а Магнъс се бе навел над нея. Той ѝ се присмиваше. Виждаше го в очите му, макар че лицето му изразяваше загриженост.

— Й сега какво? — попита предизвикателно тя.

— Ами... кратко ухажване и размяна на брачни клетви, принцесо Аздис Йона от Исландия.

Устните му я докоснаха по бузата и тя застина като тетива на лък. Бученето в ушите ѝ беше по-силно от виковете на множеството.

ОСМА ГЛАВА

Боговете са на страната на по-силния.

Тацит

— Бихте ли се обърнали, милейди — помоли Марта. — Трябва да привършваме с роклята...

Тя само сви рамене. Прислужничката ѝ въздъхна.

— Страхувам се, че не се интересувате от предстоящата си женитба.

— Не съм си мислила за нищо друго — отвърна рязко Йона. Веднага съжали за тона си и се извини. Напоследък това ѝ се случваше твърде често — избухваше, а след това молеше за прошка. Никога не бе се държала така глупаво.

За това беше виновен Магнъс. Той се грижеше за всичко, беше бърз като вихрушка и сигурен като скала. Беше навсякъде и по всяко време — проверяваше приготовленията за женитбата и придвижваше нещата напред. Командваше всички и не оставяше нищо на случайността. Той дори получи разрешение от къркуолските свещеници отец Монтейд да извърши церемонията. Това не се хареса на Йона, но тя не можеше да се противопостави, без да прозвучи зле. Но дори и да направеше някакво предложение, Магнъс отказваше всякакви компромиси. Тя можеше само да се намръщи, когато той се намеси при ушиването на роклята ѝ или когато промени менюто, което вече бе обсъдила с готвачите. Това не ѝ помогна. Той ѝ се усмихна нежно и продължи по същия начин. Никой от доводите, които тя използваше, за да го накара да отложи женитбата — малкото време за подготовка, нуждата да се опознаят взаимно, желанието ѝ семейството от Исландия да бъде тук, — нищо не можа да забави бързия ход на приготовленията. Магнъс беше решителен и непреклонен. Усмихваше се, изслушваше я внимателно и продължаваше, както той си знае.

Йона имаше усещането за задушшаваща безпомощност, но беше решила да стиска зъби.

— Милейди, ако обичате, свалете роклята — каза Марта. — Вие сте твърде разсеяна и по-добре да работя сама.

— Да-да, направете го. — Тя бързо се отправи към огромния си гардероб.

Свали прекрасната рокля и облеche дрехите, които обикновено носеше при езда. Това, че Магнъс уреди тези разходки с коне, бе едно от нещата, които тя прие сърдечно. Той й беше дал да язди една прекрасно обучена кобила и расовия жребец, с който беше на състезанието. Йона с облекчение напусна тази стая, пълна със суетящи се жени.

Подсвирна на Тор, излезе от просторните си покои и се спусна по стълбището. Мина край голямата зала, излезе през един страничен изход и почти затича към конюшните.

Още се учудваше колко голяма и добре построена е крепостта Синклер. Както повечето крепости, тя трябваше да предпазва от нападатели. Имаше два двора — външен и вътрешен, и бойници, от които може да се стреля или наблюдава. Във външния двор търговци, занаятчии и продавачи излагаха стоката си и практикуваха занаята си, докато във вътрешния двор живееше прислугата на господаря, семейството му и пазачите. Подобна уредба имаха и много други крепости, но тази беше по-огромна и обширна. Повечето замъци, посещавани от Йона, имаха удобства само за господаря. Не беше така в замъка Синклер — тук имаше спални за гостите и вътрешните дворове бяха достатъчно големи, за да приютят семействата и техните приятели в случай на атака.

По-голямата част от пространството в самата сграда се заемаше от залата. Долу, под нея, се разполагаха прислужниците. В най-ниската част бяха килерите, които се използваша главно за складиране на храна, вино и ейл. На втория и третия етаж се намираха стаите за семейството и важните гости. Йона можеше само да се възхищава от многобройните помещения и входове.

Конярът бързо оседла кобилата й, наречена Чуки, и я поведе навън.

— Конят е много бодър.

Йона потупа кобилата по муцуната:

— Тя е от пустинните породи. Познавам други с нейната кръв. Чуки не е ли сарацинско име?

Конярят се покашля от изненада.

— Това е гальовно име, с което наричаме децата си тук, в планината, милейди. О, това е прекрасно име, за да изразиш любовта си към едно животно.

Той помогна на Йона да постави стъпалото си върху стремето и поддържа за момент юздите.

— Ако мислите да напуснете Синклеровите владения, аз ще ви придружа, милейди.

Йона се опита да се усмихне, въпреки гнева си. Отново Магнъс. Контролираше я.

— Няма нужда, благодаря.

— Минавайте само по пътеките, милейди. Поровете не дълбаят дупки там.

Тя кимна и заедно с Тор се отдалечи от замъка. Внезапно свърна към скалистата пътека. Кобилата внимателно пристъпи по стръмното възвишение, но след като излязоха на равно, Йона отпусна юздите ѝ. Галопираха по тясната ивица земя между скалите, докато не стигнаха до мястото, където се издигаха огромни каменисти масиви. Йона и конят бяха останали без дъх. Тор дишаше равномерно и очите му блестяха от бягането. Внезапно той изръмжа, един мъж приближаваше. Тя позна Айнър и успокои вълка.

— Вярвам, че не се преуморявате, приятелю — извика към него младата жена.

— Чувствам се прекрасно, милейди — отвърна той, когато стигна до нея. — Разтягам схванатите си мускули с ходене. А и морето повдига духа ми.

— Много добре. Водата е по-спокойна, отколкото когато пристигнахме.

Айнър погледна към бурните вълни, които се разбиваха в брега. Пенестият им гребен контрастираше с тъмнозелените дълбини. Не беше виждал Пентландско море по-различно през всичките си години на плаване. Скоро бризът щеше да утихне, но то щеше да остане бурно.

Той се обърна към своята принцеса:

— Вие сте обезпокоена, милейди.

Тя понечи да отговори, след това поклати глава и погледна встрани.

— Какво има?

— Понякога си мисля, че няма да стигна до Айн Хелга — каза Йона, изричайки само половината истина. Не можеше да изповяда срама и страха си дори пред Айнър — своя най-доверен и ценен военачалник и приятел. Нямахше средство, което да изтрие това, което вуйчо ѝ беше направил. Гневът към този човек и срамът, че носеше белега на неговото гнусно деяние върху лицето си и дълбоко в тялото си, я накара да потрепери.

— Вие треперите, милейди. Моля ви, кажете какво мога да направя. Може би тъгувате, защото не сте на Айн Хелга?

— Да! — И това бе истина. Не можеше да изповяда дълбоките си страхове. Твърде скоро тя щеше да се омъжи за господаря на Синклерите и истината щеше да излезе наяве. Не можеше да му признае, преди да се оженят. Като неин съпруг, той имаше право да знае, но сега тя не би открила тайната си на един чужденец, при това шотландец.

— Ако това е вашето желание, то тогава ще отпътуваме за Айн Хелга още днес — мрачно каза Айнър. Никой шотландец не би го спрял да се качи на кораба си, ако неговата принцеса му заповядаше това.

Йона поклати глава:

— Не, не бива. Вие не сте достатъчно добре, за да командвате кораба си, приятелю.

Тя не би рискувала живота на хората си... или на Синклерите... и на Магнъс.

— Аз мога да го направя — каза той и стисна юмруците си. — Нашите мъже ще ни помогнат.

— А колко много викинги и шотландци ще загинат, ако се опитаме да тръгнем преди женитбата? Не, не мога да предизвикам още едно кръвопролитие. Погребахме твърде много хора. Няма да започна нова война само поради прищевките си, Айнър.

Тя се наведе и го потупа по ръката, с която той държеше юздите на кобилата ѝ.

— Но затова пък вие, скъпи приятелю, ще бъдете достатъчно добре скоро и ще можете да отплавате за Исландия. Там трябва да

отидете. Този крехък, несигурен мир между нас и Синклерите може да бъде нарушен всеки момент. Та нали вие и Глен през цялото време едва сдържахте хората и себе си.

Айнър бавно кимна.

— Това е истина, но те са мерзавци, милейди. Вие не трябва да се страхувате за нас. Нашите викинги биха жертвали живота си за вас.

— Не, Айнър. Не желая повече смърт.

Той я изгледа.

— Аз знам, че вие се страхувате от женитбата с шотландеца.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Айнър загрижено присви вежди. Дали Магнъс Синклер не беше наложил насила съпружеските си права? Дали не бе наранил принцесата? В дъното на душата му се надигна гняв.

— Принцесо, кажете ми, ако Синклер се е държал зле с вас.

Тя се обърна към него и поклати рязко глава.

— Магнъс Синклер се държи достойно.

— Тогава има нещо друго. И аз го знам.

Йона се поколеба за миг.

— Вярно е, не исках да се омъжа.

Искаше ѝ се да може да каже повече, но не го направи. Тя слезе от коня си и застана до Айнър, изпълнена с лоши предчувствия. Бог да е на помощ на нея и хората ѝ, ако Айнър е успял да прочете мислите ѝ. Цяла Исландия би нападнала шотландците, щеше да бъде истинска касапница. Ако някога споменеше за това, което беше ѝ сторил вуйчо ѝ, нищо не ще можеше да спре войната. Това не трябваше да се случва. Тя няма да позволи.

Магнъс ги наблюдаваше от скалите над тях. Нито Йона, нито Айнър го бяха забелязали. Гневът бушуваше в него като бурните води на морето. Не можеше да чуе думите им, но видя как мъжът се наведе покровителствено над Йона. Магнъс стисна зъби. Досега не беше опитвал да упражни правата си над своята избраница само защото не искаше да накърни чувствата ѝ. Но тя не би трябвало да идва на среща с този викинг.

Разтърси го силна болка, когато ги забеляза, докато яздеше по скалата. Откакто беше спечелил състезанието, тя го избягваше. А сега разговаряше с друг мъж. Независимо че той беше нейният капитан, това не бе редно. Ревността беше ново и нежелано чувство и Синклер

не можеше да се освободи от неприятното усещане. Ще каже на исландската принцеса, че Айнър може да бъде само неин придружител, и то в присъствието на друга жена или може би на Глен.

Черният жребец като че ли усети неспокойствието на господаря си, изпръхтя и разтърси грива. Магнъс притисна колене около хълбоците му, като не изпускаше от очи двамата самотници, които крачеха по пътеката един до друг. Искеше да се спусне по плоската скала и да се изправи срещу тях. Тя бе бъдещата жена на Магнъс Синклер, а не на този викинг. По-добре да отиде в ада, отколкото да позволи на някой друг да отнеме това, което е негово. Той дръпна силно поводите, обърна жребеца и се отдалечи, галопирайки. Пясък и камъни се посипаха по скалата след него.

Айнър чу звук и погледна нагоре.

— Какво има? — попита Йона.

Той поклати глава:

— Изглежда, нищо. Стори ми се, че чувам конско цвилене, но на върха на скалата не се вижда никой.

Но прахът и камъните, спускащи се надолу, не бяха породени от въображението му. Кой ги бе наблюдавал?

Йона погледна бързо към скалата. Да не би Магнъс да се беше върнал? Бе отишъл да огледа кораба, потънал около южното крайбрежие на земите му. Не можеше да си дойде толкова скоро. Освен това той би се присъединил към тях. Но все пак вече беше късно и ако Магнъс се е върнал, по-добре да не я вижда сама с Айнър.

— Може би трябва да се връщам — каза тя. — Вятърът се усилива.

Айнър постави ръката си върху нейната и я задържа.

— Принцесо, вашият народ ви обича... Аз ви обичам. Ще е по-добре аз да се оженя за вас, отколкото да бъдете изпълнена със страх и омраза, когато се омъжвате за един шотландец.

Йона не можеше да сдържи сълзите си.

— Не, приятелю мой. Късно е. Само Църквата може да спре този брак или... — Гласът ѝ заглъхна.

— Или войната. Това щяхте да кажете. — Капитанът беше мрачен. — Тогавя нека бъде война. Ние не се страхуваме да загинем за вас, милейди.

Тя хвана ръцете му.

— Скъпи приятелю, не говорете. Моята женитба ще бъде след три дни. Нека спрем този разговор.

Йона възседна кобилата си и се спусна напред, без да чува Айнър, който подвикна след нея. Тя пришпори коня си до върха на стръмната, виеща се скалиста пътека. Изкачи я и спря, обзета от умора и тъга. С наведена глава остави задъхания кон да следва сам пътя. Изведнъж някой сграбчи юздите и ги издърпа. Йона рязко повдигна глава и видя Магнъс.

— Мислех, че няма да се върнете днес...

Той я изгледа намръщено.

— Виждам това, Аздис Йона!

Магнъс пришпори коня си и я поведе към замъка.

Тя щеше да се противопостави на грубия му тон, но трябваше да се държи здраво, за да не падне. Успя да възвърне самообладанието си и се опита да овладее своя кон.

— Чакайте! Какво правите, Синклер, пуснете юздите на коня ми.

— Не викайте, милейди. Народът очаква бъдещата си господарка.

— Да викам? Не моят, а вашият глас би разцепил и гранит. Какво ви става? — Като използваше и двете си ръце, тя се опита да издърпа поводите от него с всичката си сила, но не успя.

Всички шотландци, покрай които те минаваха, гледаха с изненада своя господар. Очите му блестяха войнствено, лицето му бе желязно, докато водеше прекрасната си избраница със страшна скорост по пътя към замъка. Много от хората бяха принудени да отстъпят, за да се предпазят от облаците прах и камъни, летящи изпод копитата на конете им.

Вместо да я поведе през главния вход към централната сграда, Магнъс мина от задната страна, която гледаше към морето. Пътеката беше тясна и осеяна с камъни и Йона затвори очи от страх, когато конят ѝ пристъпи встрани.

— Света Дево, да не би да възнамерявате да спрем долу в скалите или в морето! — промълви тя.

Когато повече не можеха да продължават, Магнъс спря и слезе от коня си. Той отмести няколко храста и отвори една врата.

— Ако възнамерявате да ме затворите — каза Йона трепереща, но с високо вдигната глава, — аз няма да вляза. Не мога да стоя

затворена. По-добре да ме хвърлите в морето.

Смелите ѝ думи смекчиха гнева на Магнъс. Той забеляза ужаса ѝ, въпреки че тя се опитваше да го скрие, и ядът му изчезна.

— Ако ви затворя, милейди, то ще бъде само с мен.

Странно облекчение премина по тялото ѝ, когато усети нежния тон в гласа му. Той прокара ръка през кръста ѝ и я повдигна с рязко движение. Сърцето ѝ затуптя силно. Дланите ѝ едва обхващаха раменете му, не можеше да устои на погледа му.

— Къде сме?

— Това е господарският вход. Аз го използвам рядко.

Йона си помисли, че поне една от жените, които той е имал, е била тук. Изпълни я пареща ревност.

— Много удобен начин да заведете любовницата си в покоите си, милорд. Ако дори един от слуховете за вас е верен, допускам, че портите са добре смазани.

И последните остатъци от раздражението на Магнъс се разтопиха под силата на нейната стаена страст. Беше странно, но му хареса, че тя се ядоса заради другите жени, които бе имал. Не че това беше нейна работа, помисли той в изблик на мъжка независимост. Повечето мъже от неговия сан имаха едновременно съпруги и любовници. Въпреки че не беше се срещал с Елизабет, откакто пристигнаха викингите, той не би се лишил от удоволствието да сподели леглото си с нея дори и след женитбата. Всъщност единствената причина да остави временно Елизабет беше тази проклетата принцеса, която обърка живота му. Ако не беше тя, той можеше да прекара много часове на удоволствие с любовницата си. Чудно ли беше, че сега е толкова възбуден? Никога не беше оставал без жена за толкова дълго време. Йона и хората ѝ носеха само неприятности със себе си.

Магнъс пусна конете и заповяда на Персей да се върне в конюшната сам. Бе сигурен, че добре обученият жребец ще заведе и кобилата. След това се обърна към вратата.

— Насам.

Тя не помръдна.

— Не обичам тъмнината.

Гласът ѝ беше твърд, но той видя сянката на колебание в очите ѝ. Исландската принцеса имаше своите страхове, но не отстъпваше. Но

защо изобщо се страхуваше? Та тя е била любима дъщеря и внучка на владетели, които биха изпълнили всяко нейно желание. Може би мъжът ѝ се е отнасял лошо към нея? Доколкото я познаваше, Магнъс предположи, че тя сама е избрала за кого да се омъжи. Може би е направила лош избор, но все пак беше сигурно, че жена като нея не би позволила на съпруга си да я тормози. Имаше твърде силен характер и Магнъс я харесваше такава. Повечето жени, които познаваше, дори не смееха да го погледнат в очите. Йона не само че смееше, а и очакваше той да се предаде, когато имаха някакъв конфликт.

— Малко по-надолу по коридора има запален факел — каза мъжът, — два пъти на ден се грижат за осветлението.

— Вотан да ви пази да не се препънете, когато носите някоя от любовниците си — ядно каза Йона. — Сигурно не е леко. Имах достатъчно време да огледам вашите едрички жени.

Магнъс се усмихна, развеселен от язвителните ѝ думи. Явно тя бе смутена от това, че той е открил слабостта ѝ, и се опитваше да го атакува.

— Вие споменахте един от вашите езически богове, принцесо. Църквата би погледнала с лошо око на това. А що се отнася до дебеланките, аз лично съм виждал викингски жени, които биха могли да преметнат през рамо вашия велик Гретир.

Устните на Йона потрепериха.

— Не е достойно от ваша страна да обиждате нашите добри жени. — Тя повдигна поглед към него, когато навлязоха в тунела. — Вие сте чели за нашия Гретир?

— Исполинът от вашето древно учение? Да. Един погрешно разбран мъж според мен.

— Наистина май си приличате, милорд Синклер.

Смехът му, усилен от ехото, я накара да подскочи. Тя погледна напред и усмивката ѝ се смрази. Както бе обещал, един факел на входа осветяваше целия коридор, но той беше прекалено тесен. Магнъс беше принуден да наклони главата си встрани, за да може да премине. Тя вървеше изправена, но стените сякаш я притискаха. Пое си дълбоко въздух.

— Може би аз трябва да нося факела?

Тъмнината и теснотията бяха достатъчно изнервящи и тя подскочи, когато проехтя силен шум.

— Не, милейди, аз ще бъда пред вас. — Той искаше да бъде близо до нея и я прегърна през кръста. Както очакваше, тя се стегна и се опита да се отдръпне. — Ние сме сгодени, Йона — напомни ѝ Магнъс. — Позволено ми е да ви докосвам или да споделя леглото си с вас, ако пожелаем.

Тялото ѝ се изви като лък, опитвайки се да остане на разстояние от него.

— Нещо ви притеснява? — попита той и си помисли колко ли трябва да е ненавиждала допира на съпруга си, за да реагира сега по този начин.

— Нищо не ме смущава, милорд. Може би трябва да побързаме. Този страхотен шум може да причини срутване, не мислите ли?

— Няма от какво да се страхувате, милейди. Дълбоко под нас има пещера, в която високите морски вълни се разбиват. Звукът става направо оглушителен, когато от север връхлети буря. — Магнъс се засмя. — Доста бой съм изял като малък заради опитите си да се изкача оттам. Там има друг вход към подземията, но той е твърде опасен дори и за най-безстрашните воители.

— А вие сте били такъв дори и като момче — каза меко Йона, като си го представи как се опитва да се изкатери по хлъзгавите заледени стени на пещерата.

Лукавата му усмивка я накара да потръпне. Как можеше такъв грубиян като него да бъде толкова привлекателен? Бог да ѝ е на помощ, ако се влюби някога в него. Беше способен да опустоши сърцето ѝ.

— Редовно ме пердашеха — каза той.

Йона се усмихна.

— В това съм сигурна.

Мъжът се наведе над нея и танцуващите пламъчета на факела осветиха лицето ѝ.

— Как така знаете келтски? От майка ви?

— Да. Тя не искаше да има нищо общо със своя народ, но ме научи на техния език... Истина е, че повечето от викингите разбират вашия език, въпреки че малко от вас знаят нашия. — Тя усети как той рязко си пое въздух и попита: — Това ядосва ли ви? Ако е така, трябва да попитам вие откъде знаете келтски толкова добре?

Магнъс почти не я слушаше. Вниманието му бе приковано върху устата ѝ, нейната чувствена форма, сочната долна устна,

съблазнителната ѝ усмивка. Красотата ѝ струеше, сякаш луната бе пред него. Той се опитваше да си каже, че влечението му е временно, както и нейната привлекателност. Само веднъж да я вкара в леглото си и да я превърне в лейди Синклер и след това бързо ще я постави в ъгъла на своя свят и ще се заеме с първостепенната си функция на владетел... Осъзна, че тя очакваше неговия отговор.

— А, да, вярно е, че знам бретонски и нормандски, но първите си думи произнесох на келтски. Майка ми и баща ми се бяха погрижили за това. — Той се усмихна. — Всъщност аз разбирам малко от вашия език, въпреки че не мога да говоря свободно. Забравихте ли, че Нормандия бе населена от вашия народ?

— Ние сме от един народ с нормандците, които живеят там. Ние, викингите, не забравяме това, което е наше. Точно затова се отправихме към Айн Хелга.

— И стигнахте дотук?

— Да.

Той видя как тя потрепери в тъмнината, но искаше да продължат. Харесваше му разговорът. Йона не приличаше на никоя друга жена, която той познаваше — умът ѝ бе по-остър от този на много мъже. Или поне тя никога не би го отегчила. Той се усмихна и я приближи към себе си, като притисна лицето си към воала, който покриваше главата ѝ.

— Научих много думи от вашето пристигане — промърмори той, като си спомни проклятията, изречени от нея, когато се състезаваха на веслата. — Всъщност речникът ми е станал доста цветист. — Магнъс прошепна някои от думите, които беше чул от Йона през онзи първи ден.

Тя застина. Той едва ли искаше да каже, че тя го е научила на някои ругатни. Винаги бе се държала с най-голямо достойнство, както я бяха учили. Освен... Мъжът държеше факела далеч от тях и тя едва виждаше в мрака. Тялото му я стопляше и Йона си спомни с приятно чувство за състезанието с греблата. Глен беше отбелязал, че тя ругае като истински гребец. Вотан да ѝ е на помощ...

— Пуснете ме! Позволявате си твърде голяма волност. — Тя се почувства малка, беспомощна... притисната като дете към него. Той беше толкова едър!

— Още веднъж ще ви напомня, милейди, че ние сме сгодени и това ми дава право на тези, както ги наричате, волности.

Беше разгневена от треперенето, което не можеше да контролира, и опита отново да се отдръпне от него. Ръката му я прихвана още по-здраво. След като не успя да направи това, помъчи се да насочи неговите, а и своите мисли в друга посока. Усещаше, че ѝ е приятно да я прегръща по този начин и това я плашеше.

— Разкажете ми за вашето детство. Имахте ли учител? Тук ли възмъжахте?

Магнъс погледна към нея. Принцесата добре познаваше военните тактики. Тя не би могла да измисли по-добър въпрос, за да го отклони.

— Не — бавно отговори той, колебаейки се доколко да се разкрие. — Аз не израснах в замъка Синклер. Това не ми беше позволено... Майка ми и баща ми нямаха право да виждат тази земя отново. Те загинаха в Британия от ръцете на убийци.

Йона почувства как тялото му потрепери и лицето му се изкриви от болка. Тя погали раменете му в желанието си да го успокои.

— А е трябвало да отраснете тук.

— Да. Пък аз прекарах по-голямата част от живота си далеч оттук, докато не получих обратно правата си на наследник. Един след друг враговете ми пречеха да наследя баща си. — Той се намръщи, ръката му стисна силно тялото ѝ, докато тя не потрепна от болка. Мъжът я отпусна и притисна устни към косата ѝ. — Не, не бях тук за дълго през моето детство.

— Разкажете ми! — Агонията в гласа му сякаш успокояваше нейните собствени страхове. Какво бе донесло толкова болка на Магнъс Синклер?

— Твърде дълго е, за да може да се разкаже наведнъж.

— Тогава ми разказвайте всеки път по малко.

Той се засмя дрезгаво.

— Вие сте жена, която умее да убеждава, Аздис Йона. — Устните му галеха косите ѝ. — От времето, когато бях още момче, винаги бяхме във война. Най-страшни обаче бяха непознатите врагове.

— Какво искате да кажете?

— Баща ми имаше огромно богатство — земи и приятели, но заедно с това и много врагове. Не мога да си спомня кога сме живели в

мир. Винаги бяхме в битка срещу някого. Повечето ги познавах, но имаше непознати изменници и престъпници, които заловиха родителите ми и ги убиха. Търся ги повече от десет години, но напразно. Един ден ще ги открия. Може би едва тогава ще имам покой в душата си.

Сърцето на Йона се сви. Представи си едно момче, останало без баща и майка, което трябва да продължи да се бори за живота, името и земите си.

— Но нали победихте враговете си?

Той кимна.

— Възвърнах земите ни, намерих и унищожих много от изменниците, които ни прогониха от дома ни, но тези, които убиха родителите ми, все още са на белия свят. Щях да почувствам, ако бяха мъртви. Но те няма да победят. Синклерите обитават тази земя и ще останат тук, живи или мъртви.

Йона беше толкова погълната от разказа му, че бе забравила къде се намира и се блъсна в стената. Тя изтръпна от ужас. Не можеше да разбере защо този тунел я караше да мисли за вуйчо си. Струваше й се, че Скийн я дебне.

— Разкажете, разкажете ми за вашето семейство.

Магнъс отново почувства, че тя потрепери. Този път едва ли беше само от студа. Той я притегли плътно до себе си и я обгърна с ръката си, като държеше факела вдигнат високо, за да може да вижда лицето й.

— Има много за разказване и аз искам вие да го знаете, но тук е твърде студено, за да се бавим още. Ще настинете. — Той усети колебанието й. Знаеше, че тя иска да чуе още нещо. — Майка ми беше от рода Дъгълд. От нея наследих тази земя и замъка Синклер. Нейният дядо е построил тази крепост от камъни, изсечени от скалите. Той е бил решен да отстоява земите си срещу нашествениците. Моята майка беше последната от неговото потомство. Когато тя се омъжила за баща ми, който беше шотландец по майчина линия, те решили, че тази земя е по-ценна за тях и поколенията от това, което той притежаваше в Британия. Баща ми промени името си от Сейнт Клер на Синклер и предяви правата си върху тези земи.

— Продължавайте! — Разказът на Магнъс я успокояваше. Гласът му я облекчаваше и прогонваше демоните от душата й.

— Някои от старите родове презирали баща ми за това, че бе получил такава значителна част от земята, защото го считали за чужденец. Неприятностите са започнали почти от деня на тяхната сватба.

— Бракът с теб може да бъде лоша сделка, Синклер.

Той усети веселата нотка в гласа ѝ и я притисна, изненадан и доволен от шегата ѝ.

— Може би, но аз не се страхувам. Ако враговете ми ме нападнат, ще ви оставя да ги изпитате на греблата и по този начин ще изтръгна победата за клана ми.

Тя се засмя и докосна нежно ръката му.

— Да, врагът е все още някъде там, навън. Иначе защо ще се появява в кошмарите ми?

Йона усети болката и гнева в гласа му.

— Не можете да забравите смъртта на родителите си.

— Не — рязко каза мъжът.

Тя въздъхна. Искеше да прегърне някогашното момче и да го защити, но желаше така също да се облекне на мъжа срещу себе си и да попие от силата му. Магнъс чу въздишката ѝ и я прегърна отново.

— Няма от какво да се страхувате, милейди. Заклех се да ви пазя, няма защо да се страхувате от тъмнината.

С тези спокойни думи той облекчи страховете, които живееха от години в нея, и тя се отпусна. Може да е варварин, но не беше Скийн.

Тунелът направи остър завой. Те продължиха, без да проговорят в продължение на минута, и след това Магнъс спря. Натисна с рамо гладката повърхност на част от стената и тя поддаде навътре. Той видя изненадата ѝ от внезапната светлина, която ги обля.

— Това е система от египетски колела — обясни Магнъс. — По модел на древните съоръжения за добиване на вода. Дядо ми беше много изкусен в тези неща и черпеше идеи от древните египтяни. — Той посочи една плоча в стената. — Ако натиснете тук, задвижват се колелата, които, от своя страна, задвижват други, които пък отварят вратата. Нека ви покажа. — Мъжът хвана ръката ѝ и я прокара по гладкия камък, който всъщност представляваше малко колело. Показа ѝ правилното движение няколко пъти. — А сега опитайте сама.

В началото тя не успя. Или натискаше не там, където трябва, или не притискаше камъка навреме. След няколко опита, е търпеливата

помощ на Магнъс, Йона най-после успя да задейства механизма сама.

Тя се засмя високо, като че ли бе превзела един малък свят и Магнъс се усмихна заедно с нея.

— Влезте, милейди.

Принцесата пристъпи в просторната стая и се огледа с усмивка. Запалената камина беше толкова голяма, че Магнъс можеше да влезе вътре, без да се навежда.

— О, тази стая е огромна...

Тя застина, погледът ѝ попадна на грамадното легло. Облекчението, което изпита, когато излезе от тъмнината, изчезна. Кръвта ѝ се смрази.

— Вие искате да ме изнасилите — каза Йона.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Какво е животът, какво е наслада без златната Афродита.

Мимнерм

Магнъс я гледаше озадачен, онемял. Завладяха го гняв и някакво друго болезнено чувство.

— Исусе всемогъщи, Йона...

— Думите ви няма да прикрият вашите намерения! За мен е ясно какво ще се случи. — Заля я чувство на отвращение и тя беше сигурна, че ще ѝ се пригади, ако той я докосне.

— Мили боже — промълви пак Магнъс.

Тялото ѝ се тресеше по-силно от гласа ѝ. Това караше сърцето му да се къса от жал, макар че беше бесен, че тя може да си помисли такова нещо. Те бяха сгодени. Изнасилване не можеше да има между сгодени. Той неспокойно размърда рамене, като си спомни многобройните мръсни истории за крещящи, плачещи жени, насилени от съпрузите или годениците си. Магнъс бе съжалявал ухилените разказвачи на тези истории. Само с желязката жена можеше да се изпита истинското удоволствие. Сега, когато видя страха в очите на Йона, мъжът се почувства... засрамен.

— Аз никога няма да те насиля — каза той.

Тя все още не помръдваше. Лицето ѝ беше бледо като пергамент и изглеждаше, че всеки момент ще се сгърчи.

Магнъс изпитваше странно усещане, сякаш искаше да се притече на помощ, да я вземе в ръце като изгубено дете... Техният брак щеше да бъде само политически съюз, нищо повече. Независимо от това, той изтръпна, когато видя как тя замръзна на място, като че ли очакваше да я набие. Въпреки че ръцете ѝ бяха свити в юмруци и се готвеше да се защитава, само голямата ѝ воля я крепеше на крака. Очите ѝ бяха разширени и пълни с ужас.

— Спри! — извика той и веднага съжали за избухването си.

Тя се отмести назад и очите ѝ примигваха, като че ли не знаеше дали да ги затвори или отвори. Магнъс разбра, че Йона дори не осъзнава как е стиснала ръце и тялото ѝ се тресеше от някакъв вътрешен панически страх.

— Нямам намерение да те насилвам, принцесо — каза нежно той. — Нито сега, нито когато и да било. Щом това е твоето желание, ще изчакаме брака и тогава ще споделяме леглото.

Тази негова отстъпка го изненада не по-малко от нея. Облекчение изчисти лицето ѝ, а той се намръщи. В момента, в който я беше видял с Айньър на кея, беше решил да я има още същия ден. Сега този план беше рухнал. По дяволите! Той тръгна към нея, но тя се дръпна, а устните ѝ се движеха като при молитва.

— Чуваш ли ме? — извика мъжът в отчаянието си.

— И дяволът може да те чуе, Магнъс Синклер. Защо крещиш?

— Аз не крещя — каза той по-тихо. — Какво те кара да мислиш, че ще те изнася?

— Това е в стила на шотландците — промълви тя.

Той отново приближи до нея и я притисна до себе си.

— А ние казваме, че викингите постъпват така.

Изпълни го задоволство, когато видя, че тя почервения от гняв. Предпочиташе това пред нейното бледо и ужасено лице. Би предпочел да го потопи отново в леденото море, отколкото да я вижда скована от страх.

— Викингите не вършат такива неща — тросна се тя. — Те са жестоки само в краен случай.

— О, така ли?

— Престъпниците могат да убиват и изнасилват. Ние всички се бием само когато трябва. Ние не сме престъпници, Магнъс Синклер.

Йона не мислеше за думите си. Тя беше изпълнена с облекчение. Той нямаше да се опита сега да я отведе в леглото си. Нямаше да открие тайната ѝ. Сигурността на нейните хора зависеше от това... Една идея я осени в миг. В деня на сватбата тя щеше да настоява той да я заведе на Айн Хелга. Тогава ще му признае всичко. И може би той щеше да я остави там и тя никога нямаше да види външния свят или Магнъс.

Мъжът улови израза на задоволство и успокоение, който премина през красивото ѝ лице.

— Сега какво се върти във вашия изобретателен мозък, милейди?

— Не искам да говоря за това. Да, и въобще не искам да мисля за него повече. — Тя се огледа наоколо.

— Не харесваш ли стаята ми? — попита Магнъс спокойно, като ѝ заговори неусетно на „*ти*“. Искаше му се да ѝ хареса, а не само да се съгласи да живее тук по задължение.

Той огледа просторната стая. Тя беше на върха на кулата и гледаше към морето. Една вътрешна каменна стълба водеше към втори етаж. Прозорците пропускаха светлина и осигуряваха изглед към морето и единствения път, водещ до вратите на замъка. Той видя Йона да гледа към прозорците и се усмихна.

— Харесваш ли нашите стъклени прозорци, милейди?

— Виждала съм такива в Египет.

— Ти си пътувала много, принцесо.

Тя се усмихна срамежливо.

— Това беше по желание на моя дядо и родителите ми. Като дъщеря на владетели аз трябваше да съм подготвена да поема властта. Така научих различните езици на нашите търговски градове и разбрах езика на търговията — основния поминък на моя народ. Откакто реших да напусна, едно събрание от мъдри мъже и жени управлява Исландия. Но ако има опасност, аз ще изпълня дълга си на водач.

Магнъс беше очарован от тези думи. Той познаваше малко жени, които можеха да се похвалят с такава власт, и никоя, която да говори така естествено за нея. Йона бе повече от интересна жена. Тя имаше невероятна сила, въплътена в чудесно тяло. Той я желаше.

Йона долови неговия поглед и потрепери от огъня в очите му.

— Ти ми говореше за стъклените завеси — каза тя, като усещаше, че лицето ѝ гори.

— В Британия един алхимик, приятел на нашия род, правеше опити с мъниста. Мислеше, че ще открие злато. Вместо това откри, че огънят разтопява мънистата и тогава, поставени на прозорците, те пропускаха светлина. Аз ги използвах за доста отвори. Когато замъкът се укрепил добре, ще поставя и в другите стаи.

— Чудесна е светлината с тези стъклени завеси.

— Да, милейди, вярно е. И не са нужни факли. Огънят е достатъчен.

Тя погледна към малкия огън в огромната камина и се усмихна.

— Не мисля, че ще ми стане много топло в тази стая.

— Студено ли ти е? — попита Магнъс със съжаление. Той рядко чувстваше студ и предпочиташе стаята си хладна, освен когато се къпеше. Отправи се към огнището, за да сложи дърва.

Йона го последва бързо и постави ръка на рамото му.

— Не слагай повече. Чувствам се добре в дрехите си. Не искам повече топлина.

— Ще бъде по-топло, когато дойдеш да спиш тук — засмя се Магнъс. Хареса му, че тя се изчерви като момиче. Той докосна бузата ѝ. — Ти се засрами! Твоят съпруг как се е справял с теб?

— Съпруг? — повтори Йона глухо. Магнъс мислеше, че тя е била омъжена. Господи, в каква мрежа от лъжи беше оплетена. Не, тя не можеше да го лъже за това. — Никой не ме е учил да не се срамувам. И не съм имала съпруг.

Тя погледна встрани, след това отново към него. Той я гледаше учудено, очевидно изумен. Дали някой му е казал, че е била омъжена? Какво толкова го учудва?

— Ти не си била омъжена? Но как е възможно? — Възможно ли беше да не е докосвана? На нейните години? И с този огън в нея? Не. Но той ще разбере на сватбения ден. Достатъчно я беше разстроил, за да я разпитва още. Не искаше да я безпокои повече с въпроси за любовниците ѝ, въпреки че нещо го разкъсваше при тази мисъл. — Ще поговорим ли за това на сватбения ден?

— Тогава ще е по-удобно — отговори тя, като не искаше да среща погледа му.

Той докосна леко ръката ѝ.

— Тогава да не говорим сега. Аз ще науча повече за теб в деня на сватбата. И ще отговоря на всичките ти въпроси, свързани с мен.

Йона кимна и отново огледа стаята. Още веднъж видя леглото и внезапно се обърна към вратата.

— Трябва да вървя.

— Не още — каза Магнъс.

Когато почувства ръката му на кръста си, тя трепна, но не се отдалечи. Като с магия той беше прогонил страха от нея.

— Има ли още нещо, което искаш да ми кажеш?

Йона не помръдна, когато той я обърна с лице към себе си. Ръката му нежно се движеше по талията ѝ, докато другата отмести от челото ѝ кичур коса.

— Твоите къдрици са като слънцето, минаващо през мънистата, моя снежна кралица! — прошепна той и устните му целунаха нейните.

— Аз съм принцеса, а не кралица — промълви тя.

— Йона, ти ще бъдеш моята кралица!

Желанието се беше надигнало в него в момента, в който я докосна. Тя беше влязла в кръвта му, възбуждаше го като никоя друга. Той допря устни до нейните и се наслаждаваше на ментовия аромат и на медената им сладост. Изкушен ги докосна с език и проследи тяхната извивка.

Йона се отдръпна, сепната от горещото желание, което премина през нея. Без да мисли, тя вдигна ръка и го удари по бузата. Ръката ѝ се отпусна, но той не помръдна.

Мълчанието се промъкна като огън помежду им. Миг след това Магнъс леко се поклони.

— Имаш добра ръка, принцесо — каза сухо той, като се опитваше да украти страстта, връхлетяла го след леката целувка.

Никога не беше усещал такава жар, дори в моменти на екстаз с Елизабет. Ъ ако съдеше по червенината на бузите и блясъка в очите ѝ, целувката беше стоплила и нея. Той видя как стреснато погледна тя към леглото му. Не друго, а очевидната ѝ уплаха от любовния акт охлади страстта му.

— Какво не харесваш на леглото ми, Йона?

Завесите бяха от тежка вълна, а тя вероятно предпочиташе други.

— Копринени завеси от Китай биха ли ти подходили повече?

— Не, Синклер. Харесвам тези. И египетските стъкла на прозорците. Отражението на светлината е много приятно. И камината е добра...

Като видя учудването му, Йона замълча. Говореше като исландска селянка. В момента не знаеше какво ѝ харесва и какво не. Нещо ѝ подсказваше да бяга, но не можеше да помръдне. Той я беше целунал, а тя стоеше като глупачка. Това не увеличи вълнението ѝ за сватбения ден. Магнъс не беше като Скийн, но... Можеше ли да я нарани?

Очите на мъжа се свиха. Тя отново се почувства неспокойна.

— Какво ти казаха хората за мен? — попита той внезапно, сигурен, че тя е предупредена, че е блудник и развратник. Той знаеше историите на викингите и шотландците за различни вражески вождове. Неговото име можеше да е сред тях.

Учудена, Йона се обърна към него:

— За теб? — Тя примигна, като се опитваше да си спомни нещо друго, освен „проклетия шотландец“. — Айнър ми каза, че си жесток воин.

Магнъс въздъхна с облекчение.

— Така е! А не каза ли нещо друго? — У него се появи желание да извие врата на този викинг, щом Йона се усмихна. Той задържа дъха си при извивката на устните ѝ. Внезапно удоволствие го стопли. — Нещо друго? Има ли нещо друго?

— Той каза, че ти си като всички шотландци и не трябва да ти се вярва. Съгласна съм с него — засмя се тя.

Магнъс се опита да прикрие радостта си, но не успя.

— Ти му каза това, нали?

Тя кимна, а смехът ѝ се лееше. От тези звуци кръвта му кипваше. Тя наистина беше страстна жена, въпреки че още не го знаеше. Тялото и бе божествено. Тя го пленяваше, той забравяше всичко, когато беше с нея. Магнъс измери с поглед отгоре надолу — скулите, фантастичния блясък в очите, грациозното движение на главата, порцелановата кожа. Нищо, направено от човек, не можеше да притежава такава съвършена чистота. Той с нетърпение очакваше деня, когато цялото това богатство ще се притисне в неговото тяло.

— Отново ли ме предизвикваш на греблата?

— Мога да те предизвикам и отново да те потопя.

Той поклати глава.

— Веднъж да, но втори път не, милейди. Аз направих някои грешки, но никога не бих ги повторил.

— Колко си нахален, Магнъс Синклер — каза тя весело.

— Да — усмихна се той, — такъв съм.

Нейното държане изведнъж се промени и тя пое дълбоко дъх.

— Аз все още искам да отида на Айн Хелга.

— Знам.

Тя започна да отстъпва към вратата.

— Време е да вървя. Марта и Спес ще се безпокоят.

— Но ти си при бъдещия си съпруг. Никой няма да помисли нищо лошо. Разкажи ми за Айнър.

— Айнър? — Изненадана от внезапния му въпрос, тя тръгна към него, но свърна до камината. — Торхолсъм са стара и уважавана фамилия. Айнър беше синът, който избра морето. Той е един от най-добрите воители на Исландия и сред първите търговци. Родителите ми го обичаха като син и го отгледаха като исландски престолонаследник... Той имаше кръвта и правата да стане крал, ако пожелаеше. Но Айнър като мен е щастлив, че управлява този форум от администратори.

— Той ти е много близък, нали?

— О, да. Той ми е като по-голям брат. Научи ме да стрелям, да боравя с лъка и меча. И винаги се грижи за мен.

— Разбирам. — Като че ли горяща факла заседна на гърлото му и Магнъс пое трудно въздух. Тя не е обичала капитана на викингите като мъж. — Ще му дам разрешение да вземе кораба и да отплава с хората си, след като се оженим.

— Наистина ли?

— Давам дума!

— Магнъс! — Без да мисли, тя се затича, прегърна го, като се опитваше да обхване огромната му гръд. Не успя и се притисна в него. — Благодаря ти. Няма да съжаляваш за това.

— И аз се надявам — каза сухо Магнъс, а сърцето му биеше до пръсване. Тя не беше си позволявала такова нещо преди. Той не знаеше защо това имаше такова значение за него. Но тази първа нейна ласка компенсират всичките им спречквания през последните седмици.

Ръцете му леко я обгърнаха и той наведе глава към косите ѝ.

— След три дни ще бъдем женени. — Мъжът изрече това, за да я насърчи, но беше разочарован, когато тялото ѝ се стегна и Йона извърна лицето си.

— Да — каза тя. Опита се да се отдръпне, но той не я пускаше. — И тогава моите хора ще отплават, а ние ще отидем на Айн Хелга.

— Толкова си потайна, годенице моя. Не трябва ли да знам какво се крие в сърцето ти?

— Ти ще разбереш всичко на Айн Хелга. — Йона отново се отдръпна и той я пусна да си отиде. Тя прекоси стаята, отвори тежката врата и излезе.

— Всичко ще узная за теб, принцесо моя — промълви той.

Когато чу вратата отново да се отваря, Магнъс се обърна нетърпеливо. Но не беше жена, а мъж.

— О, ти ли си?

Кормак се усмихна.

— Само твоят чичо. Да не би да очакваше Елизабет?

Магнъс поклати глава.

— Не ѝ подхожда вече да идва тук. Моята годеница току-що си тръгна. — Чичо му се намръщи и той веднага се разсмя. — Тя не е вещица, нашите хора ще ти разкажат хубави неща за нейната доброта.

Кормак вдигна рамене.

— Така да е. Всъщност тя е доста красива въпреки белега.

— Когато се оженим, ще я помоля да не покрива лицето си. Смятам белега за много интересен.

— Щях да бъда по-щастлив, ако твоят съюз беше с някоя друга, не с викинг. Не мога да се освободя от предчувствията си. Страхувам се от това, племеннико.

Магнъс потупа чичо си по гърба.

— Ти винаги се притесняваш прекалено много.

— Да — усмихна се Кормак, — много години живеем на тази земя.

— Разбирам страховете ти, но никой няма да ни изиграе, за да вземе земята ни. Нито престъпник... нито викинг. Това е моята клетва.

— Ти още мислиш за родителите си и искаш отмъщение. Аз също изживях болката от тяхната загуба. Но ти казвам, време е да оставиш отмъщението назад — за доброто на клана. Има много да се направи за неговата защита.

— Аз не се отказвам от задълженията си, чичо, но няма да спра да търся убийците на майка си и баща си. Това е моята свещена клетва.

Йона се разхождаше от външната страна на двора, впечатлена, както винаги, от трудолюбивите шотландци, които трупаха стоките си прецизно, като че ли всеки ден беше последен. Тя идваше да ги гледа и беше променила мнението си, че само викингите знаят да работят добре.

— Вие щяхте да бъдете добра търговка, милейди. Иначе откъде този интерес?

Йона се обърна при тези думи. Елизабет стоеше пред нея, облечена красиво, както винаги. Устните ѝ бяха извити в лека усмивка, но тя забеляза презрителния блясък в очите ѝ.

— Пристигнах с баща си за вашата сватба. Поздравявам ви, милейди, въпреки че се опасявам, че похотливият Синклер няма да ви се хареса на вашата възраст. — Елизабет се усмихна, когато Йона се скова. — И бих казала, че добре правите, като покривате лицето си с воал. Шотландците мразят белезите. Те понякога ги свързват с вещиците. Но едва ли мислят за вас така. — Елизабет се поклони. — Ако ме извините, ще отида в стаята си и ще си почина преди вечеря.

Йона стоеше като закована за земята и в нея кипеше убийствен гняв. Когато видя как Елизабет бутна един слуга от пътя си, тя едва се въздържа да не я настигне и да ѝ удари плесница. Само мисълта какво представление би бил женският бой за околните я възпря. Не искаше никой да помисли, че ревнува.

Тя проследи закръгленото тяло на Елизабет, докато не изчезна от погледа ѝ. Забеляза, че някои занаятчийци бяха прекратили работа, за да гледат пък нея. Като им се усмихна мило, тя забърза към двора, където държеше Тор. Нахрани вълка и започна да го дресираща, а така забрави за Елизабет от Аскуит или поне така си мислеше.

На следващия ден бе уреден лов и според обичая всички гости, поканени на сватбата, приятели и роднини можеха да участват в него.

Йона яхна своя кон, облечена в кожена риза, която ѝ позволяваше да язди свободно. Изкачи се при групата викинги, за да отвърне на поздравите им.

— Добър ден за лов — каза Айнър, който стягаше коланите на седлото си.

Тя го изгледа критично.

— Не е добре да напругаш ставите си, стари приятелю.

— Чудесно се чувствам, принцесо. Ще яздя до теб.

— Както и аз — каза Магнъс, който идваше от другата страна.

Айнър повдигна леко вежди.

— Това е ваше право.

Йона беше доволна, че вчерашното раздражение беше напуснало нейния капитан. Като се усмихна, тя се обърна към Магнъс, но се изненада. Лицето му беше опнато, червенина покриваше скулите му. Тя приближи коня си до неговия.

— Какво ви безпокои, милорд?

— Нищо. — Той скочи долу и хвана Юздите на коня й. — Твоят Айнър може да язди зад теб.

Тя погледна учудено и се опита да вземе юздите, но напразно. Той я отведе настрани.

— Пусни ме, глупчо.

Кенет яздеше до Айнър точно когато Магнъс и Йона минаха покрай тях.

— Като че ли принцесата току-що нарече брат ми глупак. Аз не си позволявам това.

Айнър поклати глава.

— Тя винаги си позволява прекалено много.

Кенет се изсмя.

— За доброто на всички ни, надявам се, че няма да го застреля днес.

— Ще опита — засмя се викингът. — Какъв брак само ще бъде това!

— Като никой друг!

Кенет даде знак на Дъгълд, който вдигна рога, за да повика кучетата, защото бяха забелязали глиган.

— Обзалагам се, че първи ще уцеля, шотландецо.

— Така да бъде, викинг.

Магнъс беше отвел Йона там, където стояха кучетата, готови за сигнал. Тя се опита да го заговори, но той стоеше мълчалив. Накрая насочи вниманието си към Тор, който щеше да участва в лова по-късно.

— Не, Тор, ние няма да се борим с тях — каза му тя.

Магнъс я наблюдаваше, въпреки че сам бе решил да не й обръща внимание. Беше доволен да я види така отпусната сред нейните викинги, спокойна и все пак вдъхваща уважение.

— Не мога да разбера как покори Джорди и неговия вълк — каза той.

Тя се обърна и се усмихна.

— Тор беше по-лесен от гърбушкото.

— Сигурен съм в това.

Рогът прозвуча два пъти. Слугите пуснаха кучетата и ловците мигом се втурнаха в галоп надолу към пасището.

Йона не беше виждала такъв ловец като Синклер. Той беше безумен, опасен, необуздан и не се спираше пред нищо. Ездачите пресичаха пътя си, разпръскваха се, образуваха група и отново се пръскаха.

Когато стигнаха равнината, тя се огледа наоколо и видя неколцина шотландци. Магнъс беше далеч. Викингите също. Тя не се опита да ги стигне. Отпусна юздите и скочи. Докато ловът се развихряше, тя завърза коня си за един пън.

Далече от нея, Тор душеше земята близо до една хралупа. Дочу тихото му скимтене. Сигурно някой заек беше успял да го заблуди. Тя се качи на коня си и препусна напред.

Магнъс се огледа наоколо за Йона, но не успя да я намери. Желанието му за лов изчезна и той обърна Персей назад. Изправи се на стремената, но отново не я видя. Тогава улови с поглед някакво движение от гъстата горичка, което приличаше на махане с ръце. Вродената му предпазливост го накара да се приближи внимателно.

— Изгубих те от погледа си — каза някой.

Той погледна назад и видя Айнър да язди вляво от него. Викингът го приближи.

— Магнъс Синклер — повика го носов глас, — имам да ви кажа нещо.

Магнъс се обърна с меч в ръка.

— Покажи се, Джорди. Познах те.

— Мисля, че жената се нуждае от помощ. — След леко потрепване на един клон, мъжът се появи пред него.

Магнъс подсвирна от изненада.

— Много си чист, Джорди Мак'Инали. Да не си паднал в морето?

— О, не. Това свърши жената. Искаше да съм чист, честен и почтен.

Магнъс се засмя и се обърна към Айнър.

— Това е мъжът, когото Йона вкара в правия път.

Капитанът се засмя, като огледа горския човек.

— Знам ги тия викинги — каза Джорди, — всичките ги знам, въпреки че те не са ме виждали.

— Ти говореше за принцесата. Какво има?

— Да, говорех и ще ти кажа това, Синклер. Там са онези, които искат да я убият. Нейната смърт не означава нищо за мен, но от малко хора съм побеждаван и не искам да видя гърба ѝ промушен.

Магнъс скочи от коня. Айнър го последва.

— Кои?

Джорди поклати глава.

— Ако знаех, сам щях да ги убия. — Той посочи следите от краката им. — Докато се криех, чух само думите. Невинаги познавам лицата и гласовете. Но се кълна, че я грози опасност. И теб също, Синклер.

— Къде чу това? Кога? — нетърпеливо извика Айнър, обзет от гняв.

— В гората, в една тъмна нощ. Спях под едно дърво. Събудих се от разговора им и не схванах всичко. Те се изпариха, преди да ги видя. Но видях принцесата и нейния вълк. И сега ще ги видя. — Думите му почти заглъхнаха, когато той изчезна зад клоните.

— Да го последвам ли?

Магнъс поклати глава. Скочи на Персей и го пришпори.

— Не, ние ще я намерим. Веднага.

Йона слезе и се приближи до хралупата, покрита с храсти. Ръмженето на Тор стана по-силно и страшно. Тя се опита да накара звяра да млъкне. Щеше да изплаши глигана, преди да се приготви да стреля. Изведнъж вълкът се изви, хвърли се към нея и я бутна на земята. Нейният вик заглуши свистенето на една прелетяла стрела, която се заби в дървото. Изненадана, тя лежеше и се опитваше да диша спокойно. Тор се обърна и загледа отново към хралупата с оголени зъби, като ръмжеше страшно.

Разгневена от това, че някой неопитен ловец замалко щеше да я улучи, понечи да се изправи. Гласът на Магнъс я спря.

— Стой, където си, Йона! — заповяда той. — Не мърдай, Тор.

— Магнъс! — Йона беше учудена от това, което ставаше. Когато видя стрелата, забита на дървото до главата ѝ, потрепери. Изстрелът беше прекалено близо, за да е случаен.

Магнъс и Айнър разтвориха клоните с извадени мечове, но не откриха никого. Магнъс се върна при нея и я вдигна.

— Не искам да си помислиш, че Тор ме е нападнал — каза тя, като държеше ръцете му. — И не трябва да го наказваш.

— Айнър и аз видяхме стрелата. Бяхме закъснели.

Той я прегърна силно и я целуна по бузата.

— Твоят вълк ще яде от моята чиния, ако иска!

Въпреки че говореше така, Магнъс едва успяваше да овладее вълнението си. Някой се беше опитал да убие годеницата му на Синклерова земя. Той трябваше да открие престъпниците и да ги обеси. Никога досега не беше изпитвал такъв страх за някого.

Йона се изненада, когато Магнъс я сложи на коня си и се качи зад нея.

— Как ще ловуваме така?

— Свършихме за днес. Айнър, кажи на Глен и Кенет за това.

— Добре.

Тя погледна към капитана си и се сепна от неговата ярост.

— Нищо не се е случило. Тор ме спаси — опита се да успокои мъжете Йона.

— Видяхме — каза Магнъс и пое към хълма, като остави Айнър да прибере коня ѝ.

Той правеше опити да заговори, но думите не можеха да преминат през свитото му гърло. Усещаше вътрешностите си като нарязани на парчета от кинжал. Кървава мъст го изпълваше. Искаше веднага да убие този, който беше посегнал на живота ѝ. Под бушуващия му гняв се криеше непознат страх, някаква болка от това, че не би преживял загубата ѝ. Притисна я нежно и силно и се наведе над нея, за да я пази от вятъра.

— Магнъс!

— Аз ще се грижа за теб! — закле се той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

*Донеси вода, донеси и вино, момче! Донеси ми венци от
цветя!*

Да, донеси ги, за да увенчая една любов.

Анакреон

В дните преди сватбата дворецът и околностите му се изпълниха с хора. Навсякъде изникнаха кожени палатки и бяха опнати тъкани платнища, повечето боядисани в пъстрите цветове на шотландските семейни носии. Червено, синьо, зелено, жълто, черно и бяло се преплитаха в чудесните вълнено ленени платна, изработени в северните райони на страната. Скоро всяко хълмче и всяка морава се покриха така, че не остана място да се изведат на паша козите и овцете.

Някои от слугите мърмореха заради допълнителната работа, но повечето се радваха на празничната атмосфера. Въпреки извънредния труд, щеше да има големи празненства и изобилие от храна. И всички щяха да имат възможността да я опитат. Такъв беше обичаят на родовете. Селянинът можеше да се гощава редом с принца.

Освен това щеше да има и печалба. Много пресметливи шотландци искаха наем за ползването на палатките, одеялата, кожените изделия и ловджийските пособия. Дни наред ковачите изработваха остриета за копия и лъкове, които щяха да продават за игрите. Навсякъде мъже и юноши дялкаха стрели, дръжки за брадви и копия. Разменната търговия и продажбите бяха в разгара си.

Викингите, изгарящи от нетърпение да участват в състезанията, също намериха място, където да изработят своите оръжия, които според тях бяха далеч по-добри от шотландските. Настъпи голяма какофония — ударите на чуковете се смесваха със смеха и глъчката на хората.

Всичко в двореца бе обърнато с краката нагоре, за да се дезинфекцира и изтърка. Навсякъде лъщеше от чистота и работниците зорко следяха никой да не цапа и да не разхвърля в поверените им райони.

Месата и корените, които съхнеха в просторното кухненско помещение зад голямата зала, бяха изнесени и къкреха на слаб огън часове наред. За щастие пушекът и миризмите от ястията излизаха през отдушниците на фурните и почти не се усещаха вътре в замъка.

От тъмни килери се изнесоха сушени плодове, които се накиснаха във вино. На огромни дъски се разточваха теста, от които правеха пити, пълнени с узрели сочни плодове. Питите щяха да се пекат по време на сватбената церемония, за да бъдат топли, когато пристигнат гостите.

Йона контролираше чистенето, готвенето и настаняването на гостите и помагаше по всеки възможен начин. Дори лично се погрижи да преброи ленените кърпи за поканените. Тя знаеше много добре, че доста шотландки я гледаха накриво, но изпитваше нужда да се занимава с нещо и просто не обръщаше внимание на недоумяващите им погледи. В деня на сватбата обаче Марта и Спес не й позволиха да напусне стаята си. Не й оставаше нищо друго, освен да дочака времето, когато трябваше да се облече, а дотогава можеше да размишлява за развоя на вечерта.

— Знаехте ли, че ще има толкова много хора, милейди? — развълнувано попита Марта. — Дори когато нашият велик крал Харълд дойде на посещение нямаше толкова гости.

— Сигурно — разсеяно отвърна Йона. Тя бе твърде заета да овладее обземащото я безпокойство и не обърна внимание на прислужницата си.

— Но, милейди — продължи Марта, — лично шотландският крал ще дойде. Вероятно дори вождовете на Нортумбрия, Ирландия или Мерсия... — Гласът ѝ трепна, тъй като Спес поклати глава. — Извинете, милейди, ще ви донеса роклята.

— Изгладих я, докато беше влажна, после сложихме нагорещени камъни на чупките. — Поглеждайки уплашено Спес, тя излезе от стаята.

— Марта е силно развълнувана от сватбата, братовчедке — каза Спес, която не можеше да проумее явната уплаха на Йона. Та

шотландецът се държеше добре с нея. Беше ѝ донесъл дарове, както бе обичаят — красиви бижута, разноцветни топове от фино изтъкани вълнени платове и много китайска коприна. Въпреки това Йона сякаш не се трогваше от тях и изобщо не обърна внимание на подаръка, получен преди няколко дни — една прекрасна огърлица от диаманти и смарагди. — Кажете ми какво те притеснява, Йона? Ще се опитам да ти помогна.

— Няма нищо — отговори Йона, без да смее да я погледне. — Наистина това са просто булчински вълнения.

— Разбирам. — Спес не вярваше на братовчедка си, но също така знаеше, че понякога тя се умълчава.

Когато Спес излезе с извинението, че ще помогне на Марта да донесе роклята, Йона се отпусна в едно кресло. Тя даде свобода на безпокойството и страха си. Очакваше, че проявявайки се, те може да се разсеят или да се насочат към други неща, дори да изчезнат. Но грешеше.

Тежката врата се отвори, след което се затвори със силен трясък. По пода зашляпаха чехли. По звука тя позна, че не беше нито Марта, нито Спес. Йона се усмихна насила и се обърна, очаквайки да види някой от слугите с водата за къпане. Но усмивката ѝ се стопи и на лицето ѝ се появи изненада.

— Отче Терил! Не очаквах да се срещнем точно сега. — Какво ли искаше? Йона се притесни. Знаеше, че той бе най-близкият съветник на Магнъс. Дали Синклер нямаше ново нареждане за нея? Тя се изправи, придобивайки любезно изражение. — Как сте, отче?

— Добре, дете мое. Макар тези все още студени дни да тревожат костите ми от време на време. Надявах се да поговоря с вас насаме. — Той впери нежен поглед в нея. — Вие сте объркана, милейди. Дълбоко в очите ви се таи болка. — Тя отвори уста, за да проговори, но старецът я възпря с леко движение на ръката. — Аз не любопитствам. Но искам да знаете, че ще ви изслушам, ако изпитвате нужда да се изповядате. Понякога думите лекуват силната мъка, натрупала се от мълчанието. — Той спря за миг. — Въпреки това усещам, че ако излеете болката си, това ще ви разтърси до дъното на душата. — Отец Терил поклати глава и пхна ръце в ръкавите на своето расо. — Нито една рана не може да бъде толкова дълбока, нито трябва да се остави да забере! Ако мога, ще ви помогна да я затворите.

— Благодаря ви — отговори Йона, полагайки усилия да успокои треперещите си устни. — Вие винаги сте били любезен с мен, отче, но... това не е ваша работа. Ще се оправя някак, както казват викингите. — Тя преглътна. — Но вие ще стоите до отец Монтейд по време на бракосъчетанието, нали?

— Само ако желаете, милейди.

— Да, желая. — Харесваше този благ човек, облечен в износената си одежда, харесваше изпитото му лице, което напомняше образите на мъченици от свещените книги. Слабото му тяло изглеждаше дори мършаво, но от него се излъчваха сила и душевна доброта. А очите му бяха толкова пронизателни, че можеха да проникнат даже през масивните стени на замъка Синклер. Тя се прокашля. — Знам, че сте дошли от Британия и Нормандия заедно със семейството на Магнъс, отче. Отец Монтейд също ли идва оттам?

Терил се усмихна, разбирайки намерението ѝ да отвлече вниманието му. Тайните често причиняваха болка.

— Отец Ангъс Монтейд беше известно време с нас в Британия и Нормандия. Бе дошъл да ни помоли да се върнем в Шотландия. Но е роден в областта Монтейд, южно от Атол. Голяма част от семейството му е била избита от мерсианците и затова останалите са избягали на север от родното му място.

— Доста добре сте запознат със семейните тайни, отче. За мен ще бъде чест да чуете клетвата ми за съпружеска вярност.

— Не мисля, че добрият абат ще одобри вашия избор. — Терил си отдъхна облекчено, когато тя се усмихна чистосърдечно и радостно. Какъвто и зъл дух да се бе вселил в нея, той бе забравен за момент.

— Струва ми се, че малко неща биха задоволили този човек. — Сдържа се да не направи гримаса при мисълта за киселата физиономия на абата, който също щеше да я гледа от олтара.

— Дойдох да ви дам благословията си, милейди. — Терил вдигна ръцете си.

— Благодаря. — Йона коленичи и се заслуша в напевната латинска реч. Когато старият свещеник премина на исландски език, тя рязко вдигна глава и му се усмихна. — Благодаря ви за това. Липсваха ми благословиите на родния ми език.

Накрая, след като принцесата се изправи, Терил ѝ каза:

— Трябва да ви напомня, милейди, че и в сърцето на Синклер се таи голяма мъка. — Тя кимна с глава, изпитвайки отново жалост към младия Магнъс, изгубил родителите си толкова рано. — Не се знае — добави старецът, — може и да се утешавате взаимно. — Той вдигна ръце и пак я благослови. — Ще помоля Господ да ви дари с деца и внуци, за да възцари благоденствие в дома ви. — При внезапно появилата се тъга на лицето ѝ Терил се усмихна. — Според руническото писмо не сте ялова, милейди.

Тя го зяпна онемяла, но той се обърна и безшумно излезе от стаята.

Йона не отмести вторачения си поглед от тежката дървена врата дълго след като Терил я бе затворил зад себе си. Руническото писмо! Викингите, които спазваха традициите, го използваша. То се смяташе за ерес, но кой можеше да вини един старец за убежденията му? Не вредеше на никого. Освен това руническото писмо не може да предсказва бъдещето. Никой не можеше да го прави. А тя бе твърде стара да роди дете. Не познаваше нито една жена, която да е родила след двадесет и първата си година.

— И нищо не може да промени това — промълви принцесата.

— Какво си шепнеш, братовчедке? — попита Спес.

Йона се стресна. Изобщо не бе забелязала, че Марта и братовчедка ѝ влизаха с роклята на ръце.

— Нищо. — Тя се вгледа в булчинската рокля и нещо я сви под лъжичката. Нищо не бе в състояние да прогони страха ѝ — нито отец Терил, нито който и да било друг.

Спес я попита с известно неудобство:

— Чух, че Синклер те помоли да не си закриваш лицето. Ще изпълниш ли желанието му?

— Не знам — отговори тя.

В голямата зала Магнъс и Кенет обсъждаха последните подробности по приготовленията за церемонията. Тя трябваше да се състои тук, но големият брой на гостите не позволяваше това. Най-малкото незначитане на някой знатен род или на някой благородник можеше да ги хвърли във война. Макар това да бе се случило на няколко сватби, Магнъс се бе зарекъл да не позволи на никаква зла сила да помрачи неговия сватбен ден.

— Няма да е редно да сложим семейство Мак'Леъд до представителите на рода Мак'Донълс — каза той на Кенет. — Мъжете ще имат възможност да си избият войнствените настроения по-късно, на полето, когато вземат участие в състезанията. Погрижи се ти за това.

После Магнъс хвърли върху масата разноцветните ленти от шотландско каре, принадлежащи на гостите, и ги подреди така, че да раздели по-буйните един от друг.

— Да, ще се погрижа — отвърна Кенет. — Хвърлянето на прътове и борбите ще охладят страстите им. Глен ми помогна да уредим място за хвърляне на копия. Викингите предпочитат това състезание.

Магнъс се усмихна иронично:

— Не ги оставяй да ни победят с лекота. Невястата ми няма нужда от още един повод да се възгордее.

— Добре. Състезанието ще бъде оспорвано. — Кенет умислено потърка брадичката си. — Една проверка на уменията за стрелба с лък би ни донесла значителна победа, тъй като хората ни боравят добре с това оръжие.

Магнъс изтръпна от тона на брат си.

— Достигали ли са до теб някакви слухове за лоши чувства към викингите?

Кенет поклати глава отрицателно.

— Но аз имам усещането, че и шотландците, и викингите не са чак толкова доброжелателни едни към други. И да ме убиеш, не мога да разбера причината за това.

— Може да се доверим на викинга Айнър, така твърди Йона. Сподели опасенията си с него.

Кенет кимна и отново се усмихна.

— Тази сватба е голямо събитие. Май цяла Шотландия се стича, за да я види.

— Дори и роднините на младоженката от остров Йона ли?

— Не. Никой от рода Скийн не е поканен. Такова беше изричното желание на принцесата.

— Това няма да се понрави на краля — намръщи се Магнъс.

— Малкълм те смята за своя най-верен и най-силен съюзник сред вождовете в цяла Шотландия. Няма да има нищо против, че не

сме поканили нито един Скийн.

Кенет се надяваше това да се окаже вярно. Нямаше никакво желание да приеме членовете на семейство Скийн в земите на Синклер, щом принцесата изпитваше ужас от това.

Сякаш прочел мислите на брат си, Магнъс кимна с глава.

— Всичко ще бъде наред — обеща той и излезе от залата. Трябваше да се облече.

Докато младоженците се приготвяха в стаите си, слугите довършваха приготовленията в двора на замъка. Те направиха подиум от одялани дървени трупи. Той щеше да послужи за олтар, достатъчно голям да побере десетина души. На него младоженците щяха да си дадат обет за вярност, след което щеше да се отслужи литургия. Местоположението му трябваше да позволи на всички да видят церемонията, макар че малцина ще можеха да я чуят.

Магнъс бе наредил да се поставят съдове с жарава в кръг около олтара, за да бъде сигурен, че невястата му няма да зъзне от студ. Топлината от тях щеше да стигне до хората около подиума и до онези от първата редица отдолу. Но в двора на замъка бяха поставени още такива печки, за да се топят присъстващите.

Работата беше започнала доста преди зазоряване, тъй като сватбата щеше да се състои три часа след изгрев. Призори замъкът кипеше от трескави приготовления. Току преди началото на церемонията чевръсти прислужници тичаха напред-назад и в целия двор цареше оживление. Водният часовник отброяваше капка по капка изминалите минути, докато най-накрая настъпи определеният начален час. Стеклите се гости заеха местата си в двора на замъка. Те постепенно се умълчаха, когато абатът и придружаващите го лица изкачиха стъпалата към олтара, следвани от Магнъс, крал Малкълм и Кенет. Всички глави се обърнаха към склона, водещ към главните порти.

Минута по-късно Йона се появи на вратата, следвана от Айнър и Глен. Магнъс затаи дъх, заплепен от красотата ѝ. Тя грееше по-силно от луната — и нямаше воал на лицето си. Сърцето му се сви. Знаеше какви усилия ѝ костваше да открие лицето си, но тя го бе направила по негова молба.

Докато Йона пресичаше вътрешния двор към главните порти, Магнъс осъзна, че бъдещата му жена бе най-великолепното създание

на земята, а може би и на небето. Косата ѝ — сияен копринен ореол — се стелеше почти до нозете ѝ, покрита само от един фееричен воал в същия бяло златист цвят. Нейната лазурносиня копринена рокля падаше свободно по тялото ѝ на малки плисенца, обшити със сребристи и златисти нишки. Подплатата беше смесица от кремаво и сиво и се показваше на врата и китките на ръцете ѝ. Натруфеният ѝ корсет бе в убити сребристи и златисти тонове, на шестоъгълни шарки. Подобаващо на общественото ѝ положение, диадемата на главата ѝ бе изработена от ковано злато, украсено със сапфири и диаманти.

Сякаш Йона бе още една луна на небето — сияеща по-прекрасно от всички други луни в небесната твърд. Магнъс разтърси глава, за да се съвземе, но нямаше сили да откъсне погледа си от нея. Коланът ѝ, изтъкан от златисти и сребристи нишки, бе увит веднъж около кръста ѝ, а краищата му стигаха до бедрата ѝ. Те се мятаха напред-назад по тялото ѝ, сякаш му махаха и го гъделичкаха. Тя явно не подозираше изключителната си красота. Иначе не би изглеждала толкова уязвима, толкова непорочна. Когато от гърдите на Кенет се изтръгна въздишка, ръцете на Магнъс се свиха в юмруци. По дяволите! Беше готов да удари собствения си брат, задето се бе възхитил от красотата ѝ. Приличаше на богиня, на викингска богиня, дошла да направи опит да го прелъсти... и той приемаше на драго сърце предизвикателството ѝ. Нещо повече — копнееше да му откликне.

— Тя е прекрасна, Магнъс — прошепна му Кенет.

— Но тя показва лицето си пред всичките гости — намръщено изрече абатът.

Магнъс се обърна и изгледа строго главния свещеник, който бързо сведе очи към подвързания с кожа пергамент в ръцете му.

— Не би трябвало да се отвращавате от красотата, абате — каза Магнъс, а в мекия му глас се долавяше неоспоримо предупреждение. — Църквата не учи ли, че красотата и добротата вървят ръка за ръка?

— Така е — отвърна абатът, без да го погледне в очите. Докато булката си проправяше път през навалищата, те не размениха повече думи. Не една ръка се протегна към нея. Магнъс видя, че тя непрекъснато се спираше и при шотландци, и при викинги и им казваше нещо, стискайки ръцете както на селяните, така и на господарите.

Щом се доближи до по-свободното място пред олтара, Йона погледна бъдещия си съпруг. В очите ѝ Магнъс долови лека усмивка и спокоен блясък. Ако по-рано не бе видял осезаемото ѝ притеснение, можеше едва ли не да си помисли, че тя изглежда като щастлива булка.

Той слезе по грубо изсечените стъпала, преди Йона да се заизкачва по тях. С лекота я взе на ръце, обръщайки гръб на изненаданите Айнър и Глен, които по закон и обичай трябваше да му предадат принцесата, и сам я понесе нагоре. Макар да чу възклицанията, приглушените викове на одобрение и ропота, той не им обърна никакво внимание. Когато изкачи стъпалата, Магнъс се извърна с лице към събралото се множество от хора и се усмихна, без да пуска Йона от прегръдките си. Тълпата го приветства гръмко.

— Магнъс Синклер — прошепна тя, — обърни се с лице към олтара. Иначе може да обидиш абата и свещениците. Както и кралските наблюдатели. — Йона погледна към ъгъла на трибуната, където крал Малкълм се бе изтегнал в един почетен трон.

Магнъс я остави пред стария Терил и каза:

— Малкълм ще одобри това.

Двамата се поклониха на монарха, който, от своя страна, кимна с глава и се усмихна. Но Йона остана с убеждението, че Магнъс хич не го беше еня дали е спечелил благоволенieto на краля или не.

Тя погледна отец Терил отново, но тогава абатът се изкашля и занарежда безконечни молитви, а монасите, наредени като ветрило зад него, пригласяха на хвалебствените му заклинания на латински език.

Трябваше да е свикнала с този безкраен ритуал. Духовниците от нейната страна също имаха слабост към дългите, разтеглени обреди, но в Исландия те изглеждаха малко по-дружелюбно. От устата на абата всичко звучеше по-мрачно и някак заплашително.

Тя се бореше с напрежението в коленете си и непрекъснато се разсейваше. Вниманието ѝ се отвличаше ту от краля, ту от нейните викинги, но най-вече от Магнъс. Дълбоко в душата ѝ се таеше фаталистичната убеденост, че всяка изречена дума я приближава все повече и повече към гибелта ѝ. Какво щеше да направи Магнъс? Като законен съпруг той имаше неограничена власт над нея, но все пак, необяснимо защо, тя не се боеше от наказанието му. Страхуваше се от неговото презрение.

Най-накрая той взе ръката ѝ, при което и двамата се обърнаха към отец Монтейд и отец Терил. Йона слушаше внимателно клетвените думи и пребледня леко само докато повтаряше обета за подчинение на мъжа. Тогава Магнъс я стисна за ръката и тя го погледна в очите. Най-нахално ѝ се хилеше. Тя смотоледи последните думи.

После започна литургията. Някъде към средата ѝ на Йона ѝ се зави свят. Явно абатът бе категорично решен да удължи и бездруго дългия ритуал. Зачуди се дали през роклята се виждаше, че коленете ѝ треперят.

Най-после всичко свърши. Тя вдигна поглед към съпруга си и мигновено прочете намеренията му в бляскавите му очи.

— Не пред всички тези хора — започна тя, но Магнъс я грабна в обятията си и я целуна. Йона възнегодува, но страстта, която той винаги разпалваше у нея, запулсира в тялото ѝ и я накара да забрави всичко. Дори не можа да чуе одобрителните викове на шотландците и по-малобройните възгласи на викингите. Глух и сляп за всичко около него, Магнъс сякаш искаше да я погълне цялата. Най-накрая вдигна глава от нея.

— Сега си моя господарка.

— А ти си моят господар — язвително отговори тя. Преди да успее да ѝ отвърне, Йона се измъкна от прегръдките му. Обърна се към струпалите се гости и вдигна ръце.

Абатът ахна от изумление:

— Нямате право да държите реч тук, милейди. Това е привилегия на съпруга ви.

За миг тя се поколеба, но после зашари с поглед из тълпата и заговори ясно и отчетливо:

— Аз съм принцеса Аздис Йона от Исландия, лейди Аздис Йона Синклер, слуга на народа си — както на викингите, така и на шотландците — и съпруга на най-могъщия вожд в тези земи. — С поклон тя прие поздравленията на подчинените си.

Магнъс доближи едната ѝ ръка до устните си и я целуна, след което също заговори:

— Думите на жена ми са чест за мен. Обещавам да отдам живота си за нея, за нейното добро и за благоденствието на нашите два народа.

Очите ѝ се разшириха от удоволствие. Беше обещал тържествено да бъде еднакво предан както на викингите, така и на шотландците. Но в тълпата се понесе шепот, който доказваше, че не всички бяха доволни като нея.

— Благодаря — промълви тя. После се приближи до него с намерението да го хване под ръка, за да слезе по стъпалата. Когато някой друг пое ръката ѝ, първоначално се стресна, но бързо направи дълбок реверанс.

— Аз също ли съм ваш поданик, принцесо Аздис Йона? — Малкълм се усмихна, но пронизателните му очи не я изпускаха.

— Винаги ще защитавам своя народ и неговия крал — отвърна тя, имитирайки леко обидения му тон.

Смехът на Малкълм накара Магнъс да се усмихне.

— Съпругата ми е смела жена.

— Виждам. — Необичайно за него, Малкълм вдигна ръката ѝ и я целуна. Този негов жест удиви всички, тъй като той беше крал, който не се съобразява с показната учтивост. Шушукането между гостите се усилваше и затихваше като променлив вятър.

След малко той небрежно махна с ръка.

— Нека игрите започнат.

Йона следеше Малкълм, докато слизаше пред тях по стъпалата. Той вървеше между народа, приказваше с хората, смееше се. Размени няколко думи с Айнър и останалите викинги, които се усмихнаха леко и му се поклониха.

— Вашият крал е много общителен — сподели тя с Магнъс.

— Малкълм се чувства удобно навсякъде — от селската колиба до замъка. Освен това е страшно опасен противник, тъй като е много вещ в игрите и участва в тях с жар. Има много причини, поради които не би трябвало да удостои с присъствието си нашата сватба, милейди... освен най-важната. — Той посрещна с усмивка озадаченото ѝ изражение. — Иска да му обещае, че ще го подкрепя във всяко негово начинание на юг. Мерсия, Англия и Нортумбрия са се разбунтували. Малкълм се нуждае от силно рамо, за да ги нападне... или да потърси възмездие.

Тя изтръпна.

— Това включва ли и викингите?

— Ти и хората ти ми нямате доверие... Никога не бих воювал срещу твоя народ — макар че бих защитил васалите си при евентуално нападение.

Йона си отдъхна облекчено.

— Такова няма да има. Вашият крал ще бъде доволен.

— Малкълм винаги е съумявал да прецени добре нещата. Може би е най-умният монарх в нашия век.

Обзета от неочаквано щастие, Йона погледна мъжа си в очите. Страховете ѝ се разсеяха за известно време, докато двамата разговаряха най-приятелски — непринудено и открито. Тя не хранеше никакви надежди, че винаги ще бъде така, но искаше да се полюбува на момента. Макар винаги да беше участвала в политически диспути в Исландия, тук не очакваше да е така. Все пак Магнъс разговаряше с нея за своя господар и за евентуални войни. Това ѝ доставяше удоволствие, по-голямо, отколкото бе предполагала.

— Твоят крал изисква много неща от теб, защото ти вярва.

Магнъс се усмихна снизходително на думите ѝ.

— Много от тях ще получи. — Но сега не му се мислеше нито за Малкълм, нито за размириците, които застрашаваха него и народа му. Този ден искаше да посвети на своята невяста и пътуването им до Айнхалоу.

Докато я придружаваше надолу по стъпалата и през двора на замъка, той се наслаждаваше на движенията на нейното тяло, което се докосваше до неговото. Кръвта му закипя, като си я представи гола и плътно притисната до него — устните, гърдите, бедрата... двамата, слети в едно любещо се цяло. Желаяше жена си пламенно, а жаждата му към нея изглеждаше неутолима.

Облягайки се на ръката на съпруга си, тя се усмихна. Ръката му бе твърда като ковано желязо. Почуди се как ли изглеждаше той в очите на другите жени. Несъмнено го намираха за страшно привлекателен. Дори сега, когато не бе изминал дори един час от венчавката им, тя долови няколко кокетничещи погледа, отправени към него. Забеляза, че някои му се усмихнаха дръзко — особено Елизабет Аскуит. Магнъс също ѝ се усмихна, но Йона долови някакъв трепет и у двамата. Дали той обичаше прелестната Елизабет? Беше прието един мъж да си има любовница дори и да е женен. Мисълта, че Магнъс може да направи това, ѝ се стори ужасна и тя потрепери.

Магнъс се спря и се наведе към нея.

— Уморена ли си?

— Не — отвърна, без да го погледне.

Колко ли време щеше да му е необходимо, за да забрави исландската принцеса, за която се бе оженил? Можеше да я прогони от мислите си още същата вечер и да я пропъди от земите си.

Тъй като сватбата бе започнала призори, игрите щяха да продължат до пладне, когато щеше да се сложи началото на пиршествата. В разгара на деня тя и Магнъс щяха да отплават за Айн Хелга. Много скоро, наистина много скоро.

Магнъс се начумери, раздразнен от явното ѝ невнимание. Ръката ѝ лежеше върху неговата и той я изви, за да улови пръстите ѝ, придърпвайки я по-близо до себе си. Допирът с нея му доставяше удоволствие. Желанието ѝ да му се противопоставя с тялото и душата си продължаваше да възбужда апетита му. Беше твърдо решен да го задоволи. Възнамеряваше да разгадае всичките ѝ тайни и по-специално защо често витаеше в друг свят, когато бяха заедно. Трудно можеше да преглътне мисълта, че тя мечтае за друг мъж.

— Хайде — подкани я по-остро, отколкото бе възнамерявал. — Време е да те представя на знатните семейства. После ще открием игрите. — Той желаше да се придържа плътно до предначертания план за деня. Така двамата е Йона щяха да успеят да стигнат Айнхалоу същия ден, а не на другата сутрин. Според капитана на кораба следобедните течения и ветрове бяха благоприятни.

— Ти ще участваш ли в тях? — попита тя.

— Не, Йона. Нито пък ти.

— Не съм казала, че искам — разпалено отвърна тя.

Той се засмя.

— Щях да осуемя всеки твой опит, принцесо моя. Много от съперниците днес ще бъдат кръвожадни и ще се бият до смърт.

— Ще им позволиш ли?

— Не, малка моя, няма да им разреша. Няма да е подходящо за сватбения ни ден. — Той спря, повдигна брадичката ѝ с пръст и бързо я целуна по устните.

— Наистина — добави тя дрезгаво, а сърцето ѝ подскочи от милувката му. С мъка откъсна очи от него и забеляза, че някакъв мъж

се приближава към тях. — Чичо ти идва към нас. — Тя понечи да се отдалечи, но той я сграбчи за ръката.

Двамата с Кормак се поздравиха радушно, след което Магнъс се извърна към Йона:

— Вече познаваш чичо ми, скъпа. Надявам се също така да знаеш, че той е най-важният член от нашето семейство. Той ни представя не само в двора на Малкълм, но и в другите дворци. Освен това ни помогна много в Британия и Нормандия. — Обвивайки с ръка кръста на Йона, той се обърна към Кормак: — Сега тя е лейди Синклер, моята съпруга.

Кормак ѝ се поклони учтиво.

— Съжалявам, че заради принудителните ми отсъствия не успяхме да се опознаем както подобава, лейди Синклер. — После се усмихна. — Възнамерявам да променя това.

Тя се засмя в отговор, макар да се чувстваше неловко. Последният ѝ разговор с Кормак беше свързан с предотвратяването на днешната женитба.

— Моля, наричайте ме Йона. Семейството ни не държи на формалностите.

— Добре. А вие ми викайте Кормак. Имате много благозвучно име, милейди. — Той я измери с поглед и заклати глава. — И блестите като луната.

Магнъс забеляза, че жена му се изчерви и сякаш буца заседна в гърлото му. Той, а не другите мъже, трябваше да прави комплименти на съпругата си.

— Благодаря ви. — Йона отново се усмихна на чичото на Магнъс. Напомняше ѝ за ухажорите ѝ в Генуа и Флоренция.

Галантността му бе неделима част от него. Не беше див шотландец.

— Или го наричайте „чичо“ — обади се Кенет, който се приближаваше зад тях. — Дойдох да целуна булката.

— Побързай — отсече Магнъс. — Трябва да обявим началото на игрите.

Кенет се засмя с глас, щом Кормак се ухили. Йона го погледна озадачено. С какво беше ядосала съпруга си? Бе приела целувка по бузата от Кенет, а после и от Кормак. Тя тъкмо понечи да си отвори устата, за да продължи разговора си с двамата мъже, когато Магнъс я

дръпна, вдигна я на ръце и закрачи към замъка. Вбесена и смутена от грубостта му, тя го смъмри:

— Нямах право да се държиш така с мен, Синклер. Не виждаш ли, че привличаме любопитни погледи?

— Защо да не ни зяпат? Ти си красива булка. — Пое си дълбоко въздух. — И аз те харесвам с вдигнат воал.

Поразена от думите му, тя промълви:

— Може би е редно да вървя.

— Не. — Беше му дошло до гуша от всички мъже, които не криеха влюбените си погледи към нея. Полудели ли бяха? Трябваше да разбие нечия глава, за да ги накара да проумеят как е редно да се отнасят към лейди Синклер.

В този момент Йона се зарадва, че той я носеше. Коленете ѝ бяха омекнали. Наистина ли ѝ каза, че е красива? Нима белегът не беше от значение за него?

— За какво си мислиш, мила? — нежно попита мъжът.

— Белегът ми не отврати нито теб, нито народа ти — промълви тя.

— Защо се изненадваш? Не знаеше ли, че си много красива?

Изведнъж принцесата свенливо сведе очи.

— Благодаря ти за милите думи, съпруже. Не очаквах от теб.

Магнъс се намръщи.

— Това трябва да те радва. Май ще поръчам на ковача да ти изработи едно медно огледало.

— Не че изпитвам недоволство, просто съм изненадана — язвително поясни Йона.

— Трябва да те науча на много неща. — Той се усмихна и копнеж озари очите му. — Ще започна още тази вечер.

Тя се изчерви, а Магнъс се засмя доволно. Би продължил разговора, но кралят беше ги изпреварил вече на полето за провеждане на игрите и очакваше младоженците да обявят началото им.

Там беше издигната шатра, която служеше за подслон от неспирния северен вятър. Сервираха им храна и пиене. Йона седна от дясната страна на Малкълм. Макар на Магнъс да бе отредено да заеме мястото отляво на монарха, той предпочете да седне до нея. Тя го изгледа гневно, задето не спазва етикета, но в отговор той само се усмихна, а кралят се засмя.

Самите състезания бяха шумни и жестоки, но както бе обещал Магнъс, не беше пролята кръв — въпреки че някои от участниците бяха усмирявани насила.

Йона прие на драго сърце увеселенията, тъй като близостта на Магнъс засилваше още повече вълнението и безпокойството ѝ. Тя изтръпна, когато той плъзна ръка към талията ѝ. Бавно започна да гали гърба ѝ — нагоре към врата ѝ, после надолу към кръста ѝ. Възнамеряваше да го възпре, но когато крадешком погледна краля и останалите в шатрата, видя, че никой не ги наблюдава. Освен това ръката му я затопляше и ласките му ѝ действаха удивително успокояващо — той галеше скованите ѝ рамене, после надолу... още по-надолу... и още по-надолу...

— Синклер! — Тя едва не подскочи от стола си, преди да извика, но се опомни навреме. Смаяно погледна краля. Той се хилеше! Тези шотландци бяха побъркани хора. Нямаха никакво чувство за благоприличие.

— Струва ми се, че стряскаш съпругата си, Магнъс — подхвърли Малкълм.

— Съвсем не, господарю, на нея ѝ е студено и с радост приема моята топлина — провлачено отговори Магнъс.

Малкълм кимна в знак на съгласие.

— Тя идва от земята на горещите извори. Май ще трябва да откриеш такъв и в земите си.

— Наистина ще има нужда от топлина.

Думите на Магнъс, произнесени бавно и много отчетливо, прозвучаха като споразумение.

Йона се усмихна тъжно и посегна към бокала с вино. Ръката ѝ трепереше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Айнхалоу е свободен, Айнхалоу е щастлив,
Айнхалоу лежи сред морето.
Заобиколен отвсякъде от бушуващи вълни,
Айнхалоу лежи сред приливите.*

Откъс от старо стихотворение от
островите Оркни

Докато плаваха на север, бушуващото море напомняше връщ котел. Те не изпускаха земята от погледа си, но избягваха крайбрежните течения, които можеха да разбият всеки кораб в бреговете на островите, покрай които минаваха. Промъкването през пролива представляваше кошмар за всеки щурман, но корабът на викингите напредваше сигурно.

— Преди малко минахме острова Надеждата на света Маргарет — обясни Магнъс на Йона. — След малко ще се насочим към Оскъри, като лавираме между Шепинсей и Стронсеу.

Двамата стояха до бордовата ограда на носа на кораба и Магнъс бе с гръб към вятъра, за да предпазва съпругата си от него. Знаеше, че тя е едновременно изненадана и доволна, че бе позволил на Айнър да управлява собствения му кораб по време на това пътешествие към Айнхалоу и се радваше, че така й доставя удоволствие.

Йона кимна — чуваше съпруга си само защото бе долепил устата си до едното й ухо. Пулсът на сърцето й биеше в такт с ритъма на бурните северни води. Макар Айнър и капитаните на двата шотландски кораба, които ги придружаваха, да бяха възхитени от „хубавото“ време, тя се чудеше как би изглеждало всичко при лошо време. Корабът се мяташе страшно под въздействие на напречните течения, когато — по думите на Магнъс — те навлязоха в най-

критичната точка — между Роусей и Главната земя. Но Айнър се справяше отлично и лесно си прокарваше път в бурното море.

— Виждам земя точно пред нас! — извикаха от наблюдателния пост. — Айн Хелга!

— Какво им пречи да го наричат с истинското му име? — попита Магнъс, докосвайки с устни ухото ѝ.

Този лек допир я накара да изтръпне. Но той сметна, че не се е стоплила и незабавно разтвори коженото си наметало и я загърна с него, притискайки я до своето тяло. Тя се загря силно. Кръвта ѝ закипя така, че дори не можеше да проговори, камо ли да успее да заглуши ревящото море.

— По-топло ли ти е? — попита Магнъс.

Тя кимна, без да откъсва очи от току-що изникналата пред тях земя. Сърцето ѝ заби лудо. *Айн Хелга! Най-после пристигна тук... но не сама. Вече имаше съпруг. Жреците от Исландия, които ѝ бяха казали, че нейната съдба е в островите Оркни, не ѝ бяха предрекли това.*

— Айнхалоу отговаря ли на представата ти за него, толкова красив ли е?

Тя отново кимна.

— Идвала съм тук с баща си и дядо си.

Усетил промяна в нея, Магнъс се наведе. Сълзите в очите ѝ го стреснаха.

— Какво има? — тревожно попита той.

Тя го погледна в очите.

— Този остров е моята съдба.

— Тогава е и моята. Защото ми принадлежиш.

Тя беше почти сигурна, че не го е чула правилно, но сериозният израз на лицето му я увери в обратното. Отново се обърна към острова, беше страшно объркана. Съзнаваше ли той какво ѝ беше казал? Когато Магнъс стегна прегръдката си, Йона затвори очи и се опита да не мисли за нищо. Съпругът ѝ я топлеше. Засега това ѝ стигаше.

Корабът пусна котва и те свалиха малката, обшита с кожа лодка, която трябваше да ги отведе на брега. Желателно беше да стигнат бързо до сушата заради прилива и теченията. Единствено тя, Магнъс,

Спес, Марта и Глен щяха да останат на острова заедно с няколко шотландски бойци, които охраняваха Магнъс.

Йона се извърна към Айнър, сграбчвайки ръцете му.

— Приятелю!

— Моя принцеса. Завинаги!

Думите на викинга стигнаха до ушите на Магнъс, който се намръщи.

Натовариха хранителните запаси на лодката и ги пренесоха на брега. На няколко пъти й се стори, че нестабилният плавателен съд ще се преобърне, но опасенията й се оказаха напразни. Лодката се върна още два пъти, преди да вземе Спес, Марта и Глен. Отдъхна си едва когато видя приятелите си на брега под отвесната скала.

— Не е нужно Глен да идва с нас, Йона — каза Магнъс и застана зад нея.

— Той е мой телохранител — просто отвърна тя. — Това е негово право по рождение. Той е длъжен да ме пази до смъртта си.

— Имаш съпруг, който трябва да те пази.

Тя отвърна с усмивка на грубия му тон, макар думите му да я жегнаха. Скоро ще се откаже от желанието си да я пази.

— Да, имам. Но задълженията на Глен не отпадат. Само смъртта може да го освободи от тях.

— Той няма да остане в къщата ни тази нощ, милейди. Уверявам те в това. В една от колибите има място за него.

Тя поклати глава в знак на несъгласие.

— Това може да реши само Глен. Не му се меся в работата. Той има право да си избере къде да спи — даже и на открито, ако пожелае.

— Жените трябва да се подчиняват на съпрузите си, същото се отнася и за техните слуги. — Независимо от заповедническия й тон, Магнъс се зарадва на присъщата й проява на непокорство.

— А съпрузите са длъжни да уважават жените си... но в повечето случаи това са празни приказки, нали? Глен ще се навърта винаги около мен. Не се опитвай да му забраниш. Той ще изпълнява задълженията си дори да се наложи да умре, Синклер.

— Защо не ме наричаш Магнъс? Нали се обръщаше към мен така преди сватбата?

Йона го погледна в очите.

— Магнъс. — Докосна брадичката му с пръст. — Съпрузе мой.

— Точно така — дрезгаво каза той. Бе доловил колебанието в гласа ѝ, сякаш го мамеше. Преди тя да успее да слезе от викингския кораб и да се отпусне в ръцете на един от прислужниците си, който бе готов да я поеме в лодката, Магнъс я сграбчи в прегръдките си. С леко движение — като че ли тя изобщо не тежеше — той стъпи в плитката лодка, без дори да се олюлее и да изгуби равновесие.

Тя се опита да се отскубне от обятията му, когато той седна и я притисна в скута си.

— Магнъс, не е прилично! — Този мъж беше варварин и нямаше никакво чувство за приличие, но страстта му я изгаряше силно.

— Ти си моя жена! — заяви той, без да си направи труда да обясни, че не би могъл да понесе друг мъж — било то шотландец или викинг — да я докосва.

Чувствайки се неспособна да оспори довода му, Йона се сгуши в него, за да приеме закрилата му от режещия вятър.

Като стигнаха сушата, те се блъснаха в остриите камъни, пръснати по брега, и вълните ги опръскаха. Мъжете скочиха от лодките, сякаш не усещаха студената вода, която стигаше до коленете им.

Магнъс изнесе Йона на ръце и я остави на сухия пясък. До нея достигна отчетливото скърцане на весла и тя погледна Магнъс въпросително.

— Трябва да донесат още припаси. — Той посочи към двата шотландски кораба, собственост на Синклер.

Магнъс сложи ръце около устата си и започна да дава на висок глас нареждания на своите хора, а Йона се възползва от тази възможност, за да го огледа по-добре. Съпругът ѝ беше красив, много едър мъж. Подхождаше на суровата и неприветлива обстановка на Айн Хелга, но беше сигурна, че би изглеждал добре и на фона на някой кралски дворец. Кестенявата му коса, гъста и със здрав блясък, имаше златист оттенък. Не носеше брада, но тя би била същия цвят като косата му. Знаейки цената си, той преливаше от самоувереност и стоеше на брега като могъщия бог Тор, способен да надвика стихииите. Той всяваше страх — беше прогонил всички врагове от владенията си и бе твърдо решен да защитава земите си. Макар че смазваше всяка съпротива с двуострия си меч, тя не се боеше от него. Магнъс се извърна към Йона и се усмихна, щом усети критичния ѝ поглед.

— Какви мисли се въртят в главата ти, принцесо моя? Да не би да кроиш как да ме убиеш?

— Как можеш да кажеш такова нещо? — Стана ѝ смешно. — Не дадох ли дума да те уважавам?

— Да, милейди, права си. — Той погледна назад към трите кораба. — Веднага щом донесат всичко, което ни е необходимо, и се настаним, лодките ще си тръгнат.

Колебанието ѝ го накара да се намръщи. Дали не се страхуваше да остане насаме с него?

— Хайде — подкани я грубо той. — Не се мотай много тук, доста е ветровито. Ще те втресе, ако се туткаш още. — Поведе я към тесните стъпала, издълбани от едната страна на отвесната скала. Изкачването щеше да бъде трудно — беше хлъзгаво, а и вятърът духаше силно, но той щеше да се погрижи за безопасността ѝ. — Не забравяй да вървиш плътно до стената. Има куки, за които можеш да се хванеш, ако вятърът се усили. Не се бой — през цялото време ще те придържам.

— Не се боя, Магнъс Синклер. Нима си забравил, че съм от народа на викингите?

— Не, скъпа, но се надявах да ти спестя спомените и затова не го казах.

Тя се извърна рязко и впери гневен поглед в него, но той тръсна глава назад и се засмя. Най-много обичаше да се шегува с нея. Тя се хващаше тъй лесно на закачките му.

Йона го избута. Стигна до скалата и заизкачва стъпалата. Обаче стъпи накриво и се подхлъзна. Щеше да падне, ако Магнъс, застанал точно зад нея, не бе я хванал.

— Видя ли — промълви той, — трябва да внимаваш!

— Отварям си очите, но... — задъхано каза тя, като се стараеше гласът ѝ да не издава вълнението ѝ от близостта му. Магнъс Синклер беше опасен човек и щеше да я влуди е подигравките си. Тя бе зряла жена, прехвърлила дори възрастта за раждане. Все пак как ли би се чувствала, ако носеше негово дете? Кръвта нахлу в главата ѝ. Насила прогони неосъществимата мисъл от съзнанието си. — Не се отнасяй с мен като с едно обикновено момиче — завърши с укор Йона.

— Защо?

— Възрастта ми изисква повече уважение.

— Защо се правиш на стара, Йона? Не е така.

Тя спря, наранена и унижена от думите му. Той сигурно знаеше възрастта ѝ и съзнаваше факта, че тя не може да му роди наследник.

Магнъс беше поразен от бликналите сълзи в очите ѝ. За него тя беше младо момиче. Лесно можеше да обхване талията ѝ с разперени длани. Ханшът ѝ беше достатъчно широк, за да износи едно бебе, но въпреки това бе крехка като девойка. Дори очите ѝ имаха невинен блясък и често искряха от вълнение и любопитство. В много отношения тя беше най-младата жена, която той познаваше. Йона го очароваше със своята непринуденост и Магнъс се дразнеше от „опяванията“ ѝ за нейната възраст.

— За мен си млада и невинна като девица — каза той и се изненада, че тя пребледня.

Йона извърна тъй рязко главата си, сякаш я бе ударил.

— Какво има? Боли ли те нещо?

— Не — отвърна принцесата. С мъка погледна ужасната истина в очите — не искаше да бъде отритната от Магнъс. Можеше да преживее някак си унижението, тъй като без съмнение той щеше да я изостави още тук, на този остров.

Но не ѝ се искаше да ѝ обърне гръб, макар че с неохота се питаше за причината. Толкова често влизаха в словесни двубои, че споровете им щяха да ѝ липсват. Намираще го за изключително умен, а и на драго сърце мереше остроумието си с нейната духовитост. Не беше очаквала някой друг, освен баща ѝ и дядо ѝ, да пожелае да разговаря така с нея. Останалите мъже или се отнасяха като с кралска особа, или я смятаха за празноглава. А Магнъс бе отворил сърцето си за нея. Искаше ѝ се да остане в него.

Йона забърза нагоре по стъпалата, но без малко пак да се подхлъзне. Когато усети неговата здрава и сигурна ръка на гърба си, тя затаи дъх. Искаше ли да се освободи от него? Все пак се престраши и тръгна отново по опасните стълби. Не можеше да си позволи да извика. Като принцеса на Исландия, трябваше да се примири със съдбата си. Нали ѝ бяха предrekli, че ще се озове тук, на този свещен остров... при това сама?

Щом се изкачиха на полето, което се простираше високо над морското равнище, Йона стъпи на хрупкавата трева и се закова на място. Неспирният вятър усука шала и пелерината ѝ около нея, блъсна

я и тя се олюля. Небето имаше оловносив цвят, но там, където слънцето надничаше измежду плъзгащите се облаци, то придобиваше лазурносин оттенък. Ако не беше вятърът, гледката би радвала окото и дори би действала успокоително. Йона вдигна глава към небесата, затвори очи и зашепна някаква исландска молитва.

— Да не би да се молиш на Вотан, милейди? — Магнъс пристъпи зад нея, леко обгърнал кръста ѝ с ръка.

Тя го погледна и забеляза, че очите му бяха с цвета на лазурносините краски на небето.

— Не и този път.

— Струва ми се, че абатът може да реши, че флиртуваш с ереста.

— Но ти май пет пари не даваш за това какво си мисли, така ли е?

Той се усмихна:

— Точно така е.

Тя го изгледа изпитателно за момент, после се извърна и описа кръг с ръката си, обгръщайки с поглед дивия, брулен от вятъра остров, който изглеждаше приветлив само за овците и за грачещите рибарки над главите им.

— За мен това е нещо като завръщане у дома. Беше ми предречено, че един ден ще се върна тук, за да открия съдбата си.

Магнъс се сети за стария Терил и за неговото гадаене на руническото писмо, според което тя идваше към тяхната земя.

— Замъкът Синклер е другият ти дом — каза той. Тя се обърна към него и усмивката на лицето ѝ го зарадва. Докосна едната ѝ буза и я погали с пръст. — Обичам да гледам цялото ти лице, Йона. За мен това не е белег. Той е символ на твоята красота. — Засмя се, тъй като жена му го погледна изумена. — Изненадана ли си, че ми харесва? Наистина, и то много.

— Смайва ме това, че можеш да бъдеш толкова романтичен. — Тя се изчерви, а после се намръщи, защото той тръсна глава и се заля в смях. — Магнъс Синклер, държиш се страшно непристойно! — надменно каза Йона и отмести погледа си от него.

Мъжът я сграбчи за ръката и я притегли, за да я обърне е лице към себе си.

— Не ми казвай, че е неприлично, милейди. Това е Айнхалоу. Тук има само рибарки и овце, а те не изискват дворцови обноски.

— Господ да ни прости, че се държим безсрамно — остро възнегодува тя.

Магнъс вдигна очи към небето.

— Ти си тежко изпитание за мен, Йона, но ще го изтърпя.

Тя се престори на обидена.

— Варварин.

Магнъс забеляза, че Йона сви прекрасните си устни, за да спре усмивката си. После той вплете пръстите си в нейните.

— Боя се, че избрахме доста бурно място, принцесо. Нека влезем вътре.

Не им се наложи да вървят дълго. Семейството на майка му, от рода Дъгълд, бе построило тук малка крепост. Тя бе с правоъгълна форма, стените и покривът ѝ бяха от камъни, измазани с хоросан. На покрива се издигаха пет каменни комина. Около крепостта имаше няколко колиби и Йона зърна стадо овце и кози. Животните само вдигнаха очи към натрапниците, после продължиха да пасат.

— Но пастирите са викинги — възкликна тя изненадано, когато един мъж в пухкава вълнена дреха свали своята кожена островърха шапка и ѝ се поклони. — Не предполагах, че ще посмеят да се доближат толкова близо до твоето имение.

— Да, те пасат стадата си в този район. Освен това са ми предани — студено заяви Магнъс. Мъжът, който се поклони на Йона, бе негов васал от доста години, но никога не бе раболепничил пред Магнъс. — Май знаят за пристигането ви, принцесо.

Йона постепенно опознаваше Магнъс Синклер. Винаги щом се подразнесе от нещо, той използваше най-учтивата форма на обръщение. Не можеше да проумее какво бе предизвикало гнева му, но безспорно бе ядосан.

— Естествено. Моряците от корабите ни, които ги снабдяват с провизии, сигурно са им казали. — Тя махна на мъжа и му извика нещо на исландски език.

В отговор зъбите му светнаха.

— Дали знаят, че вече си лейди Синклер? — поинтересува се Магнъс.

Тъкмо се канеше да отвърне на въпроса му, когато Спас и Марта я повикаха от къщата. Обърна се към тях, после отново погледна Магнъс.

— Поеми задълженията си, жено — заръча ѝ той.

— Ще си поговорим пак, Синклер.

— Разбира се.

Йона потръпна от нежното обещание, прозвучало в гласа му, след което бързо избяга от него и се запъти към каменната постройка.

За миг, докато вървеше сама, я обзе някакво страшно, смразяващо предчувствие, сякаш някой неин враг — при това познат — я дебнеше. Но това не можеше да е вярно. Скийн не би дошъл на Айн Хелга.

Йона се затича към къщата и последва двете жени в един тъмен коридор, който разделяше сградата на две. Явно задната част на къщата бе строена по-късно. Там се простираше една огромна стая, в която имаше огнище, достатъчно голямо да се изпече цял вол. От двете му страни започваха две къси коридорчета, които водеха към едно дори още по-голямо помещение. И в двете кухни имаше широки дъски за месене, както и лавици за продуктите. Множеството факли, закачени по стените, осветяваха вътрешността, а големите цепеници в огнището излъчваха примамлива топлина.

— Отзад къщата е свързана с една постройка — обясни Спес, но изведнъж се смути от братовчедка си. — Двете с Марта ще ви обслужим, след което ще се оттеглим там, милейди.

Йона се извърна и изгледа своята братовчедка и домашната си прислужница.

— И двете ме познавате добре, тъй като учихме заедно. Вие сте свободни викингски жени и ще се обръщате към мен, както досега.

Марта кимна и вдигна някакъв вързоп, обвит в кожа.

— Ще прибера нашия багаж, след което ще се заема с вечерята на лейди Синклер и съпруга ѝ.

— Не, Марта. Та ние преядохме на сватбеното тържество.

— Но вие трябва да изядете първото си ядене сами — категорично настоя Марта, — така че това ще бъде просто един ритуал, милей... Йона. Такъв е обичаят при нас. — Тя се поклони и излезе, поемайки по един още по-тесен коридор, който щеше да я отведе в задните помещения.

Спес направи опит да се усмихне на братовчедка си.

— Не изпълних дълга си към теб, Йона. Макар че съм по-младата от двете, мога само да си мечтая да имам необходимите

познания, които трябва да споделя с теб. Не мога да ти кажа какво ще представлява първата ти брачна нощ, защото самата аз не знам. Но душата ми се къса, защото виждам, че не ти е по сърце. — По бузата ѝ се стече сълза. — Проклет да бъде денят, в който стъпихме на шотландския бряг.

— Ш-шт, братовчедке. Не говори така. Помисли за всичките добрини, които стори в земите на Синклер... и за хората в тях, които са ти мили. — Йона се усмихна, тъй като братовчедка ѝ се изчерви. — Не се измъчвай, моля те. Не ме е страх.

Вече беше претръпнала. Чувстваше се готова за тази нощ, но това не стопи бучката, заседнала в гърлото ѝ.

Йона се радваше, че следващите няколко часа бе много заета — трябваше да настане всички хора заедно с багажа им в главната сграда, както и в няколкото незаети колиби. Твърде бързо обаче стана време за вечеря и тя трябваше да се присъедини към Магнъс — при това сама в салона.

— Марта ни е сготвила нещо — неуверено каза тя и застана в средата на стаята.

Той кимна, без да я изпуска от очи. Бе доста изплашена и можеше да избяга. Защо се измъчваше толкова? Нали беше негова съпруга?

— Ще донеса вечерята.

Още неизрекъл тези думи, Марта и Спас влязоха безшумно в стаята с табли в ръцете си. Въздухът се изпълни с миризмата на печено месо, примесена с аромата на подправки. Агнешкото беше сготвено със зеленчуци и грудки.

Магнъс бе възхитен от апетитното ястие. Обърна се към жените:

— Вие също ще хапнете от него. И ще научите шотландките да го приготвят така.

— Благодаря ви, господарю — отговори Марта, като се изчерви от вълнение.

— Вечерята ни е в задните помещения, господарю — добави Спас. Поклони се на Йона и излезе от стаята.

Йона не можа да отдаде заслуженото на вкусната гозба, но Магнъс изяде почти всичкото ядене, сложено на масата.

Когато най-накрая бутна настрана дървената си чаша и голямата си купа, той заобиколи масата и спря пред Йона.

— Спалнята ни е в другия край на къщата, жено.

— Да — тихо отвърна тя.

Изведнъж масивната врата се затвори с трясък зад нея и тя се извърна рязко, за да погледне съпруга си. Но него го нямаше! Спес беше влязла и в ръцете си държеше копринена нощница. Бе оставил прислужниците ѝ да се погрижат за нея.

Спес непрекъснато бърбореше, докато ѝ помагаше да се измие и преоблече.

Когато сметна, че принцесата е вече готова, тя запали още две свещи, целуна я по бузата и излезе. На Йона ѝ се искаше да помоли братовчедка си да остане при нея, но не знаеше как да ѝ го каже. Дори и да знаеше, гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да го изрече на глас. Затова просто седна на пейката и впери поглед в огъня. Щом чу, че Магнъс влиза, тя стана, за да го посрещне.

Магнъс я зяпна и стисна зъби, опитвайки да потисне бушуващите в душата му чувства. Нощницата ѝ беше от кремава коприна и щом Йона мръднеше, тя блещукаше като лунна светлина, описвайки прелестните ѝ форми. Той преглътна.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа.

— Магнъс Синклер, искам да си поговорим.

Макар да шепнеше, гласът ѝ издаваше нейното вълнение. Предчувствайки някаква опасност, мъжът огледа внимателно всички ъгли на стаята, преди отново да се взре в нея.

— Кажи — спокойно я подкани той.

Йона си пое дълбоко дъх и се вторачи в брадичката му. Ако го погледнеше в очите, щеше да загуби кураж.

— Не се омъжих за теб девствена.

Магнъс се постара да запази външно спокойствие, като се помъчи да потуши гнева си. Не искаше да слуша за любовника ѝ.

— Нали ми каза, че не си се омъжвала преди, Йона? Костваше му огромни усилия да не откъсва очи от нея.

Сякаш бе излята от бронз. Разтревожи се от безчувственото ѝ изражение, когато мъждукащата светлина заигра по лицето ѝ.

— Сега ти го казвам — отвърна тя. Магнъс побесня. Но не се издаде.

— Спала си с мъж, който не ти е бил съпруг?

Възнамеряваше да убие този човек, да го нареже на парчета и да го остави на лешоядите.

Страхът ѝ прерасна в ярост и тя остро го нападна:

— А ти не си ли спал с други жени?

Той понечи да каже нещо, но затвори устата си; после пак я отвори:

— Злият език не приляга на една исландска принцеса.

— А разгулният живот не повишава репутацията на семейство Синклер.

— Но ти не отговори на въпроса ми. Спала ли си с мъж, който не ти е бил съпруг?

— Не.

Магнъс я изгледа изпитателно, изненадан от противоречивите ѝ думи. Но почти явният ѝ страх издаваше, че не го лъже.

— Говориш с недомлъвки, жено.

— Ще ме изслушаш ли?

Кимна ѝ леко.

— Преди много време, когато бях на десет години, докато дебнех дребен дивеч на островчето Строма, вуйчо ми ме нападна. — Йона склучи ръце, опитвайки се да си спомни това ужасно време. — Не харесвах вуйчо си, но тъй като беше брат на майка ми, стараех се да бъда любезна с него. Този ден обаче изражението на лицето му ме изплаши и аз се опитах да избягам. — Тя преглътна, вперила поглед в една закачалка на стената. — Но той ме хвана... и ме обезобрази с камата си. Преди това той пъкна ръката си с ножа в мен и ме обезчести.

— Скийн! — Магнъс видя, че тялото ѝ потрепери, но не мръдна от мястото си. Не смееше. Кръвта му кипеше тъй силно — боеше се да не се пръсне от гняв.

Йона се окопоти. Макар да не го гледаше, предполагаше какво изражение се четеше на лицето му. Омраза. Гняв. И отвращение. Последното я плашеше най-много. Вдигна глава:

— Да, беше Скийн. Дори майка ми не подозираше каква злина ми бе сторил, тъй като, когато започна да промива раните ми, бях цялата в кръв. Боях се да ѝ кажа. Майка ми избухваше бързо. Щеше да съобщи на баща ми и на дядо ми и щеше да ни ввлече във война. Не

можех да го направя. Затова... когато избърса кръвта от лицето и бедрата ми, не й казах нищо за вътрешната рана.

Йона млъкна и поемайки си дъх, изхлипа. Магнъс също дишаше учестено, а устата му избълва цял поток ругатни.

Тя въздъхна и поклати глава. Нямахше да я отпрати. Щеше да я убие. Нямахше нужда да продължава. Той не искаше да я слуша повече и затова нямахше да му разкаже за кошмарите си, за това как се е будила нощем от виковете си, а родителите й не са знаели как да я успокоят. Все пак се тревожеше, че той няма да гледа повече на нея като на уплашеното момиче, за което се бе представяла досега, а като на омърсената съпруга, в каквата се бе превърнала.

Измина доста време, преди Магнъс да се съвземе. Силният му гняв го бе приковал на място, макар всяка клетка от неговото тяло да пулсираше от ярост. Никога след смъртта на родителите си не бе се чувствал тъй безпомощен и тъй силно разкъсван от мъчителен, заслепяващ гняв. Сега бе дори по-лошо. Някой бе осквернил нещо, което му принадлежеше. Честта на семейството му изискваше да отмъсти. Испита желание да убива, да се впусне в кървава война срещу всички жители на прокълнатия остров Строма. Щеше да се отплати добре на мъжа, посмял да вдигне ръка срещу неговата Йона, лейди Синклер.

Йона не можеше да понася повече мълчанието му и вдигна глава, за да го погледне в очите.

— И така — дрезгаво каза тя, — имаш право да ме отпратиш. — „*Както и да заповядаш да ми отсекат главата*“. Но това не го каза.

Магнъс, изумен от думите й и страшно възхитен от смелостта й, трепна. Той се отърси от мислите си, когато Йона плахо му се усмихна и се запъти към вратата. Магнъс прекоси стаята и положи ръка на рамото й. Тя се сви, очаквайки да я удари.

— Какво ще кажеш, Магнъс Синклер? — Гласът й бе дрезгав и суров, затова с мъка изрече тези думи. Краят й бе тъй близо! Господ и Вотан щяха да се смилят над нея. Ще я оставят да умре храбро.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Любовта прави човека смел.

Лао Цзъ

Магнъс забеляза отчаяния ѝ израз, забеляза как тя се стегна в очакване на наказанието си. Опита се да смекчи собственото си изражение, макар вътрешно да кипеше от гняв. По дяволите! Колко време е носила това бреме. Само да пипнеше този кучи син... Отърсвайки се от отмъстителните си мисли за многобройните смъртни мъчения, на които смяташе да подложи Скийн, той се усмихна.

— Да излезеш ли искаш, Йона? Ако е така, ще те придружа. Нали съм ти съпруг.

Думите му я смаяха и тя едва не припадна.

— Нима не разбираш какво ти казвам, Синклер? Аз съм омърсена... и вече не мога да имам деца. Имаш пълното право да ме изгониш. Мога да остана тук със Спас и Марта.

— Ако желаеш, те могат да останат, но мъжът ти също ще остане при теб. — Той приближи до нея и докосна ръката ѝ. — Днес е първата ни брачна нощ, нали?

— Да, но ти несъмнено не... Искам да кажа, че можеш да анулираш брака ни. Споделих с теб мъката си, Синклер, и... — Зави ѝ се свят. Замая се. Боеше се, че ще изпадне в несвяст за пръв път в живота си.

Магнъс се засмя.

— А сега по закон можеш да ме наричаш Магнъс, както аз мога да ти викам Йона.

— Но... ти отдавна се обръщаш към мен с това име.

Той се усмихна и я придърпа към себе си.

— Така е. — Когато се наведе дотолкоз, че устните им почти се долепиха, Магнъс усети как тя потрепери. — Можеш да ме целунеш. Благоприличието позволява една жена да целуне съпруга си.

Дори когато устните им се докоснаха, тя се обади:

— Магнъс, опасявам се, че не си ме слушал. Казах ти, че аз съм омър...

Той страстно впи устни в нейните и продължително я целуна, обзет от лудо желание. Дишайки учестено, Магнъс леко повдигна главата си. Едва когато сърцето му се поуспокои, той проговори:

— Никога не казвай това за себе си, лейди Синклер. Това би ядосало съпруга ти много.

Смаяна, Йона успя само да види как устните му се доближават отново до нейните. Коленете ѝ омекнаха, а тялото ѝ се топеше.

— Можеш... да... ме... наричаш... Йона. — Тя въздъхна и притваряйки очи, се отпусна в обятията му. Нямаше сили да спори още. Самото признание я бе изтощило. Трябваше да се довери на Господ, че всичко ще бъде наред. Може би беше глупаво от нейна страна, че повярва на думите му, но копнееше да е така, сега и завинаги, докато той не ѝ докажеше, че е сгрешила, хвърляйки я в морето от стръмните скали на Айн Хелга.

Магнъс се втренчи в нея за миг, възхитен от прекрасното ѝ лице, чиято кожа беше по-нежна от коприна. После се поддаде на желанието си да целуне примамливия белег, който се виеше в лявата страна. Допирайки устни до него, цялото му същество се разтърси от плам и необузdana страст. Жадно захапа мястото около белега, дишайки учестено, сякаш току-що бе изкачил тичешком някоя стръмна скала. Тя се опита да се дръпне назад, но той я стисна още по-здраво, притискайки я плътно до себе си.

— Не, скъпа.

— Белегът... — прошепна тя.

— Той те прави още по-красива — успокои я Магнъс.

Силно озадачена от действията си, Йона опита да се съвземе. Имаше странното усещане, че душата ѝ отлита, краката ѝ сякаш се отделиха от пода и тя се понесе нанякъде.

— Магнъс...

— Йона — гальовно произнесе той.

Долови страстта, разпалена у нея, и усети нейното колебание. Независимо от това, тя беше обаятелна, едва сега Магнъс разбра как Цирцея е успяла да омагьоса Одисей и хората му. Йона нямаше нужда

от билета, за да го омае. Беше се оженил за чародейка, макар че тя не подозираше за силното си въздействие.

Той впи поглед в нея. Изгаряше от желание да я обсипе с целувки. Харесваше сочните ѝ устни и начина, по който те се извиваха в краищата си, образувайки очарователни трапчинки.

— Йона — повтори Магнъс името ѝ.

Тя бавно отвори очи, а той бързо впи устни в нейните. После я целуна по бузата и започна страстно да я милва по гърба.

— Това... това ми доставя удоволствие — прошепна Йона, заеквайки. — Макар да нямам никакъв опит в тези неща.

— Скоро ще имаш — обеща мъжът ѝ, заплепен от нейната невинност. Радваше се, че никой не беше докосвал жена му интимно и любящо. Той ще бъде първият и тя ще забрави за злините, сторени от вуйчо ѝ. След като убие Скийн и го нареже на парчета, той ще хвърли тялото му на вълците...

Сърцето му едва не се пръсна от гордост заради жената, с която щеше да споделя леглото си в следващите години. Обезчестена от един мерзавец, тя беше предпочела да запази мъчителната тайна в душата си, за да не рискува живота на своя народ и семейството си, въвличайки ги във война. Беше истинска принцеса. Докато му разказваше тази случка, тя нито захленчи, нито се оплака, а просто описа накратко подлото деяние на вуйчо си.

Едва когато Йона се изви, за да се отскубне от прегръдката му, той осъзна, че бе я стиснал здраво в ръцете си. Пусна я и тя отстъпи назад.

— Какво има?

— Нали свършихме? — Младата жена направи опит да се усмихне. — Или не е така?

Магнъс я зяпна е недоумение, но бързо схвана положението и се усмихна. Беше помислила, че я целува за лека нощ. И съдейки по изражението ѝ, тя не знаеше дали да се радва, или да съжалява. Без съмнение Йона се страхуваше да му се отдаде.

— Но, милейди, ние едва започнахме. Надявам се, че си от — починала добре през изминалите няколко дни. — Със задоволство отбеляза, че тя се изчерви. Тази принцеса изобщо не кокетничеше. Явно знаеше за какво говори той, макар да не бе вкувала от истинското удоволствие на любовта между мъжа и жената.

Магнъс се наведе и я взе в обятията си. Усети, че тя потрепери.

— Не се бой, Йона. Ще ти бъде хубаво, няма да ти причиня болка.

— Как можеш да говориш така? Спомням си болката, беше страшно силна. — Несъзнателно тя бе проговорила на исландски. Усмивката на Магнъс ѝ подсказа, че е разбрал. — Започваш да разбираш нашата викингска реч.

— Така е. Редно е един мъж да разбира езика на съпругата си. — Нямахше нужда да ѝ казва, че бе настоял Айнър и Глен да го научат на някои думи, защото доста се дразнеше от факта, че образованата му жена владееше галски отлично, докато той едва успяваше да измънка нещо на исландски.

— В такъв случай ще ти повторя, че болката ми е добре позната — продължи тя на галски.

Магнъс отново се ядоса. Реши да претърси всяко кътче на остров Йона, но да намери Скийн. За момент спря в опита си да сдържи гнева си, след което я понесе към леглото.

— Ще бъдеш доволна.

— Но аз не мога да те даря с наследник.

— Кенет е моят наследник.

Той я положи на леглото и легна до нея. Най-накрая беше успял и това го развъълнува. Щяха да изживеят заедно една страстна нощ.

— Трябва да помислиш за рода — сериозно каза тя, като се обърна към него, забравила за миг къде се намират.

— Помислих и за клана. Затова се ожених за теб. — Нямахше намерение да прозвучи така, но усети, че тя се засегна. Въздъхна и направи нещо необичайно за него — даде ѝ обяснение: — Бих се оженил за принцесата на Исландия дори и да не можех да се прежаля да легна с теб, Йона. Но чуй ме, жено. Искам да се любим, а това няма нищо общо с твоя викингски род. Иска ми се и ти да го желаеш. — Смаяното ѝ изражение го разсмя. — Май открих как да те накарам да млъкнеш. Трябва само да ти кажа, че те намирам за доста привлекателна жена и ти ще онемееш. Това е едно изключително важно откритие и смятам, че ще ми свърши добра работа през следващите години. — Магнъс посегна да свали булото, придържашо косата ѝ. Златисторусият водопад се разпиля на възглавницата. Докато

тя лежеше неподвижно, хипнотизирана от погледа му, той свали богато украсената ѝ нощница.

— Май трябва да седнеш, за да съблека и ризата ти.

Изглежда, едва тогава тя осъзна, че лежеше в леглото му, в прегръдките му, докато той я събличаше, и се отдръпна назад. Но той я сграбчи през кръста и я повдигна към себе си, докато лицата им почти се допряха.

— Как ти се струва леглото, Йона? — попита Магнъс на лош исландски.

— Мисля, че е удобно за спане. — Смехът му я разсмя, но това не ѝ помогна да успокои нервното биене на сърцето си. Трябваше, според предсказанието, да разбере своята участ на Айн Хелга. Може би Магнъс бе нейната съдба...

— Да, удобно е за спане — съгласи се той. — Но по-късно. — Нямахте да я остави да заспи, преди да се любят.

Отново я целуна по устата и за негова радост, тя не се дръпна. Ръцете ѝ дори обгърнаха раменете му, макар и боязливо. Обсипа я с дълги и страстни целувки, без да потиска вътрешния си плам. Вдигна глава и видя, че тя диша учестено, притворила очи.

С рязко движение Магнъс свали копринената ѝ риза, при което тя остана гола. После захвърли собствените си дрехи така, сякаш бяха парцали. Целувайки я пламенно, той не можа да се сдържи и помилва млечнобялата ѝ кожа, изгарян от силно желание.

Една особено интимна милувка накара Йона да се дръпне, при което той доволно се засмя.

— Всичко е наред — успокои я Магнъс. Но долови уплахата ѝ в последвалата усмивка. Отново я обсипа с целувки, влагайки цялата си страст и търсейки взаимност. Намери устата ѝ и тя с охота разтвори устните си. Това го разпали още повече.

Йона се дръпна назад.

— Винаги ли е така, Магнъс?

— Не! — Никога не беше се чувствал така.

Объркана от бурната му реакция, Йона погледна недоумяващо. Възможно най-нежно той я придърпа към себе си, разкъсан от силни чувства.

— Повечето хора никога не са изживявали това тъй добре пазено тайнство, което двамата опознаваме в момента, Йона.

— О-о!

Ръцете и устата му бяха достатъчно красноречиви. Тя не успя да сподави изтръгналия се от гърдите ѝ стон. Тогава чувствата ѝ надделяха над разума и тя се замята и заобръща като перце в бурно море.

Докато я целуваше, той обсипваше тялото ѝ с ласки, издаващи сластолюбивите му помисли. Усещаше как Йона тръпне под него. Тя излъчваше топлина, от която горещата му кръв закипя неудържимо. С огромно удоволствие си помисли, че съпругата му щеше да вкуси от страстта, която го изгаряше и него. Също така се изненада, че тя предизвикваше тъй силен изблик на чувства у него. Сърцето му заби лудо, когато усети, че Йона го целува все по-пламенно. Невинността ѝ не ѝ позволяваше да разбере колко близо го бе тласнала до мига на върховно блаженство и с викингския си инат беше разменила ролите им, довеждайки го до екстаз, вместо да го остави да задоволи първо нея.

За миг той отдели устните си от Йона.

— Ще ти доставя удоволствие — отново ѝ обеща той, след което устните му се плъзнаха по брадичката и шията ѝ и продължиха надолу.

— Магнъс? Това благоприлично ли е? — тихо попита тя.

— Напълно, принцесо моя — дрезгаво отговори той. После обсипа с целувки корема ѝ, който се сви от обзелата я възбуда. Беше обмислил предварително как да я люби, но добрите му намерения бавно да разпали страстта ѝ скоро рухнаха. Желаше я безумно и трябваше да потиска нагона си, така както никога досега. Върна се обратно към нейните прекрасни обли гърди. Дишайки неравномерно, Магнъс се спря, вдигна глава към нея и се взря в очите ѝ. От тях се излъчваше такава съблазън, каквато струеше от цялото ѝ тяло.

— Между нас няма място за свян, Йона. Отдавайки се на любовта, скъпа, ще забравиш страха си. Чуваш ли ме?

— Да — с мъка изрече тя, а ръцете ѝ потрепериха около него. Влудяваше я с желанията, които събуждаше у нея. Дишането ѝ напомняше на пърхащи криле. Думите ѝ присядаха. — Магнъс...

— Всичко е наред, малка моя — каза той и наведе устни към гърдите ѝ.

Йона извика името му, без да се усети. Той плъзна ръце надолу и тя почувства как душата ѝ се отваря, сякаш бе разцъфнал от слънцето

цвят, жадуващ за все повече и повече светлина. Въпреки обзелата я страст, тя се боеше от болката. Утешителните думи на Магнъс не бяха в състояние да я успокоят и щом дланите му се доближиха до венериния ѝ хълм, тя отново охладня и притеснено се отдръпна.

Магнъс веднага долови промяната в нея и я притисна към себе си. Зарови глава в шията ѝ и прошепна:

— Не се бой. Няма да ти причиня болка.

Целуваше я бавно, плъзгайки тялото си надолу. Задъхана, Йона го наблюдаваше със страх и се чудеше каква щеше да бъде следващата му стъпка. Въздържайки се да не извика, тя се стегна, макар частица от нея да жадуваше инстинктивно за ласките му.

Когато Йона започна да трепери и да се тресе от възбуда, Магнъс се отскубна и се плъзна нагоре. Той бавно и нежно я направи жена. Изведнъж спря да се движи.

— Йона, за мен ти си девствена.

— Магнъс... — Разплакана от щастие, тя протегна ръце, за да прегърне мъжа, който ѝ даряваше един нов свят. Разкъсваха я силни, необясними страсти. Не можеше да проумее защо тялото ѝ се обливаше в топлина, защо притискаше този мъж до себе си. Не чувстваше никаква болка — напротив, у нея се разпалваше все по-силен огън. Той се дръпна назад, но Йона мигновено го хвана, после уплашено го пусна.

— Свършихме — прошепна тя.

— Още не сме започнали, скъпа.

Промушил едната си ръка под тила ѝ, той потъваше в нея, изпивайки с устни въздишките ѝ. После се вдигна на лакти, но тя го обгърна е ръце, за да го задържи до себе си. Най-накрая се предаде и влезе в ритъм е тласъците му, оставяйки се да я научи на този неостаряващ танц на любовта.

— Точно така — промълви той.

— О, Магнъс! Но какво е това?

— Животът, Йона, животът. — Изпаднал в неудържим екстаз, Магнъс не можа да каже нищо повече и продължи да гали и люби партньорката си. Пъхна ръка между телата им, за да я обсипе е още ласки. Тя блажено стенеше, докато му отвръщаше, неспособна да се сдържи. Беше го прегърнала така, сякаш никога нямаше да го пусне.

Изведнъж се вкопчиха един в друг и се издигнаха нагоре, тръпнейки от върховна наслада. От обзелия ги екстаз двамата изпаднаха почти в несвяст.

Магнъс се съвзе пръв. Претърколи се по гръб и придърпа Йона върху гърдите си. С известно усилие успя да хвърли едно одеяло върху тях, после я прегърна.

— Йона, добре ли си?

Тя кимна и гъстата ѝ коса се разстла върху него, подобно на копринена покривка. Той се засмя. Йона вдигна глава, макар да бе изтощена до краен предел.

— Това ли правят мъжете и жените всяка нощ? — сънливо запита тя и се прозя. — О, извинявай. Не исках да прозвучи неучтиво.

— Ни най-малко, скъпа — отвърна Магнъс и се подсмихна. — Ще ти отговоря, че мъжете и жените трябва да имат голям късмет, за да изживяват това всяка нощ. — Вторачи се в очите ѝ, когато тя облегна брадичката си на гърдите му. — Знам, че ти беше приятно. Почувствах страстта ти.

Йона се изчерви.

— Наистина изпитах удоволствие, каквото никога не съм предполагала, че съществува. — Той вдигна вежди озадачено и тя се опита да обясни: — Е, аз съм в такава възраст...

— Йона, казах ти, че не си стара. Ти си една красива и привлекателна жена. Младоженка. — При тези думи тя отново се изчерви и той осъзна колко много бе я трогнал с тях. — Ще се любим всяка нощ, и всяка сутрин, и всеки следо...

— Магнъс Синклер, ти си... развратник. — Йона се опита да изглежда строга, но не може да сдържи усмивката си. Никога не бе се чувствала така облекчена, така спокойна, сякаш тялото ѝ още се носеше във въздуха.

— Ако аз съм развратник — поправи я той, — то ще трябва да направя и теб такава. — После я целуна.

Не ѝ се нравеше самодоволната му усмивка, която показваше, че той беше усетил нейната спонтанна и пламенна реакция на ласката му.

— Мога да отвърна на милувките ти. — Придобила смелост от първото си любене, тя го погали, усещайки как мускулите му се свиват под пръстите ѝ. — Приятно ли ти е?

— Да — каза той, но я хвана, когато тя се опита да плъзне ръката си по-надолу. Йона се изтръгна и продължи към целта си, а той стисна зъби, за да не изстене.

Докато го галеше, по тялото ѝ се разля топлина. Понечи да се усмихне, но всяка нейна клетка тръпнеше от възбуда и изненада.

— Но това не е възможно. Не исках...

Той се засмя и започна нежно да я милва.

— Може би си магьосница, Йона?

Смехът ѝ я изненада. Как така се засмя за нещо толкова сериозно? Изобщо не можеше да проумее отношенията между мъжа и жената.

Магнъс я обърна по гръб и се взря в очите ѝ.

— Трябва да си починеш, Йона. Става късно. — Беше толкова нежна, макар да се любеше за пръв път. Закле се никога да не ѝ причини болка, никога да не ѝ припомня за престъпното деяние на вуйчо ѝ.

— Не ми се спи — възпротиви се тя.

— Да не би да виждам в синьо-зелените ти очи покана?

— Не се опитвам да ви съблазня, сър — избухна тя, смутена от факта, че той беше успял да прочете мислите ѝ. Много ѝ се искаше да разбере дали отново би могла да полети сред звездите. Това беше прекрасно изживяване, но тя не искаше да издава силното си желание. Той вече беше удовлетворен.

— Напротив, съблазняваш ме, скъпа моя. — Той прокара език по леко парфюмираната кожа на шията ѝ.

Йона се дръпна назад намръщена, независимо че сърцето ѝ биеше лудо.

— Магнъс Синклер, не си мисли, че...

— Знам само, че те желая, Йона. Изпитваш ли същото? — Едва когато тя кимна, той се засмя победоносно и я прегърна. — Искаше да ме излъжеш!

— Вярно е — призна тя, като отърка крака си в тялото му, изпитвайки приятно усещане. — Но не искам да изменям на себе си.

— Искам да те уверя, скъпа, че ще се стремя винаги да ти доставям радост и да изпълнявам всяко твое желание.

— Аз също искам да те направя щастлив!

— Ти вече ме направи щастлив. — Той се отдръпна настрани и отметна завивката, за да се полюбува на съвършеното ѝ тяло, огряно от светлината на огъня.

Йона се съвзе бързо.

— Магнъс, не е...

— Не казвай, че е неприлично. Вече обясних, че не трябва да се срамуваме един от друг дори когато не сме на тъмно. — Той се полюбува на прекрасната гледка. — Сякаш множество скъпоценни перли греят в твоята плът, Йона.

— Но... но аз съм една обикновена жена — каза тя, опитвайки се да се закрие с разтрепераните си ръце. Но нали беше по-възрастна от повечето му любовници! Колко ли жени бе имал? При това всичките млади. И по-красиви. Тя го отблъсна.

Магнъс с лекота улови китките ѝ с една ръка и ги вдигна над главата ѝ.

— Ти си страстна жена, мила, и желанието ни да се любим е взаимно.

— Ти... ти си безочлив — избухна Йона, ядосана, че ѝ припомня за собственото ѝ поведение. Изобщо не беше възнамерявала да се държи така свободно.

Той я целуна по носа.

— Това е любимата ти дума, откакто започнахме да се любим, но искам да запомниш, че за нея няма място между нас. Ти даде обет да ми се подчиняваш, милейди.

Без да пуска ръцете ѝ, той зашари с поглед по цялото ѝ тяло, възхищавайки се от нейните едри бели гърди, от дългите ѝ бедра... Когато стигна до лицето ѝ, забеляза, че тя също го оглежда.

— Харесвам тялото ти, скъпа.

— И твоето не е лошо — важно каза тя, но се усмихна, тъй като той се тръшна на леглото и освободи ръцете ѝ, заливайки се от смях.

Окуражена от изгарящата я страст и от привлекателния мъж, легнал до нея, тя се обърна по корем, при което се озова почти върху него. Взря се в ококорените му очи, после се отпусна върху него и го целуна.

След като се насити на устните му, тя започна да целува челото, скулите, клепачите му, обрамчени от гъсти кафяви мигли, носа му — с гърбица близо до върха, твърдата му брадичка.

Йона се плъзна надолу към неговите гърди, затвори очи и остави ръцете си да гледат вместо нея. Сърцето му заигра лудо от ласките ѝ, напомняйки бушуващо море. Зарадва се от реакцията му, зарадва се, че беше успяла да го разтърси така, както той нея. Страстна вълна обля и двамата.

Кожата му беше хем груба, хем гладка, а окосмените му гърди гъделичкаха нежната ѝ длан, докато тя слизаше още по-надолу.

— Гали ме, скъпа. — Когато този дрезгав вопъл се изтръгна от гърдите му, цялото му същество бе омагьосано от движенията ѝ.

И двамата изстенаха блажено.

— Ти си една исландска вещица — каза той, дишайки учестено.

Замаяна от щастие, Йона го дари с усмивка.

— А това прилично ли е, милорд?

— Да, милейди, но само с мен. — Той прокара ръка по гръбнака ѝ. — Не ме карай да те прекъсвам.

— Добре, няма.

Приглушеният ѝ смях му подейства като ласка и събуди още повече страстта му.

— Как ви се сториха милувките ми, милорд?

— Приятни, милейди — каза той. — И то доста.

Те впиха устни един в друг, изгаряни от силно желание и възбуда, жадни за целувки, сякаш съществуването им зависеше от тях.

Магнъс хвана нейната дълга разпиляна коса в юмрука си, държейки я здраво, за да не мърда. Тя извика, но той заглуши воплите ѝ със собствените си стонове. Двамата се сляха в едно, след което телата им се разтресоха от блажен екстаз.

Едва след няколко дълги минути възбудата им утихна. Магнъс прегърна Йона, притеснен от мисълта, че може да ѝ е причинил болка с огнения си жар. Но тя се беше унесла и устните ѝ се усмихваха. С въздишка я притисна по-близо до себе си и затвори очи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Божията воля трябва да помага на хората, а не да им вреди

Лао Цзъ

Йона отвори очи и с недоумение огледа непознатата обстановка, но бързо се окопити. Беше омъжена за Магнъс Синклер. Полазиха я тръпки, като си спомни как беше му се отдала без всякакъв свян. В съзнанието ѝ изплуваха изпълнените с буйна страст часове на нощта, които продължиха чак до зори. Беше изпаднала в блажен екстаз, за какъвто не предполагаше, че съществува. Заедно се бяха понесли високо в небесата. Бяха се слели в едно цяло. Ами ако беше забременяла? О, не! Трябваше да стане чудо. Това нещо не можеше да се случи с нея.

Йона се протегна под кожите и карираните завивки, наслаждавайки се на тяхната топлина, подсилвана от огъня в камината. Навън прословутите ветрове на Айн Хелга виеха за добро утро. Само няколко тънки свещи, поставени на полицата на камината, блещукаха слабо във високата тъмна стая. На тавана танцуваха злокобни сенки, прииждащи на въображаеми приливи и отливи.

След като се разсъни и сетивата ѝ се изостриха, тя долови тих шепот и сподавен смях. Извърна глава и погледът ѝ попадна върху три жени, насядали около огъня. Вещици? Дръпна завивката до брадичката си и се вторачи в жените, които се суетяха над изпускащото пара бакърено корито, поставено близо до огъня.

— Не е нужно да си шепнете — обади се Йона. — Вече съм будна.

Те подскочиха и се заковаха на място, при което принцесата се засмя. Но като забеляза колко втренчено гледаха огромното легло, намачканите завивки и самата нея, тя се изчерви и посегна към своята роба, метната върху таблата на кревата.

Трите жени разтревожено се отърсиха от вцепенението си и се извърнаха настрана. Едната от тях, явно най-старата, побърза да се поклони и скръсти ръце пред гърдите си.

— Милордът нареди да не ви будим още. Каза, че имате нужда от почивка след тази нощ... — Усецайки неуместността на думите си, жената безпомощно се взря в Йона.

На принцесата ѝ се прииска да дръпне кожата над главата си и да не покаже лицето си цяла година. Вместо това, тя се отърси от смущението си и насила се усмихна.

— Благодаря ви, че затоплихте водата, за да се изкъпя, мили дами. Мога да продължа сама.

Най-възрастната жена поклати глава.

— Милордът нареди да ви обслужваме, милейди. Така и ще направим — категорично заяви тя и на лицето ѝ се появи смирено изражение.

Комичният ѝ вид разсмя Йона. Смехът ѝ се изви над стаята и стресна трите домашни прислужници.

— И как да се обръщам към вас трите, чеда дяволски?

Смаяни от шеговития ѝ тон, те се облешиха срещу нея, а устните на първата жена се разтеглиха в лека усмивка.

— Ние сме сестри, милейди. Аз съм Фейт, втората се казва Хоуп, а най-малката е Черити.

Йона се усмихна открито, тъй като „малката“ бе в напреднала възраст.

— Приятно ми е.

— На нас също, милейди — отвърна добродетелното трио в хор. Фейт си пое дълбоко дъх и добави: — Ние сме викинги, милейди, но сме предани на Магнъс Синклер, защото не ни тормози. Но душите ни не му принадлежат.

— Мислех, че сте норвежки. Моите почитания — изрече Йона на официален исландски и се поклони възможно най-учтиво.

Трите жени мигновено сведоха глави към пода, сякаш искаха да ги забият в него. Когато се вдигнаха, те се смееха, макар и не на глас.

Оставяйки официалността настрана, Йона попита:

— Ще се погрижите ли за дрехите ми, моля? Сама ще се изкъпя. Все пак имате ли горещи извори на Айн Хелга?

Трите жени премигнаха в недоумение. Тогава Черити засия от щастие и кимна, при което дантелата на бонето ѝ подскочи от вълнение.

— Но разбира се, милейди. Знам за какво говорите. Баща ни е разказвал за чудесата на Исландия. — Тя посочи към стреловидния прозорец, но от него не можеше да се види нищо навън, тъй като бе покрит с кожи. — В пещерата има такъв извор, но никой не го използва. Злите духове мият косите си там, затова се боим да отидем до него.

— О-о! — Йона не бе сигурна дали я е разбрала правилно, но тъй като смяташе да използва този горещ извор, не попита нищо повече. Налагаше се да напряга слуха си максимално, когато говореше с тези жени. Трудно разбираше тромавия им галски, изпълнен е викингски думи. Но това бе без значение. Май най-накрая имаше достъп до горещ извор, за какъвто копнееше от много време. Откакто беше стъпила на шотландска земя, не се чувстваше чиста, макар да се къпеше всеки ден. Това беше обичай за повечето исландци. Изглежда, чужденците, включително и шотландците, нямаха този навик, но, слава богу, Магнъс беше различен.

Минералните извори измиваха мръсотията най-добре и успокояваха чудесно нервите. Реши сама да намери пещерата и да се изкъпе.

— Благодаря ви, добри жени. Сега може да се оттеглите. Само...

Някаква суматоха на вратата ги накара да обърнат глави натам. Шумът се повтори, но този път вратата се отвори рязко и Тор се втурна в стаята.

— Боже мой, но това е дявол! — Фейт се закръсти и се притисна до сестрите си. — Черити, ти спомена за тях и ето че един се появи. Дошъл е от южните земи, за да ни изяде! — От гърдите на Хоуп се изтръгна почти истеричен вик.

— Господ да ни е на помощ! — изписка Черити.

— Тор! Ела тук! — Забравяйки, че е гола, Йона седна в леглото и улови вълка, който скочи при нея. — Как се озова тук? Толкова се притеснявах. Вярвах, че Дъгълд и Мавис ще те хранят добре, но се опасявах да не тръгнеш да ме търсиш и да изкараш акъла на добрите хора от рода Синклер.

Трите жени стояха, вцепенени от ужас, когато плътен мъжки глас, отекващ като вечерна камбана, се понесе из стаята:

— Не можех да го задържа повече. Знаеше, че си тук. — Магнъс погледна Йона от вратата и забеляза голите ѝ ръце и откритите ѝ гърди. Тя приличаше на лунна богиня, хванала един от могъщите блюстителите на реда, които се носят из небесната твърд заедно с нея. Извърна се към трите жени, втренчили погледите си в него. Едва забележимо кимна, но това бе напълно достатъчно да ги накара да притичат покрай него и да напуснат стаята.

— Кога се появи Тор? — попита Йона, вдигна глава и щастливо погледна съпруга си.

Силна болка прониза сърцето на Магнъс при вида на блесналите сълзи в очите ѝ. Изглежда, тя винаги беше се чувствала самотна — не само в детските си години, но и по време на престоя си в замъка на Синклер. И през цялото това време бе носила бремето си — както от срам, така и от желание да защити своето семейство и своя народ. Магнъс я разбираше и се възхищаваше от смелостта ѝ, но мисълта, че тя бе решила да се уедини тук, на Айнхалоу, вместо да рискува да се омъжи, го измъчваше.

— Това означава ли, че Тор ще спи при нас? — поинтересува се той, неспособен да откъсне очи от нейните прекрасни млечнобели гърди.

Йона се опита да смъкне вълка на земята, но усилията ѝ се оказаха напразни. Не можа да не се разсмее на номерата му, макар да искаше да го смъмри.

— Радвам се, че го виждам, Магнъс — призна тя.

— Виждам. Дошъл е с нас, но на друга лодка. Глен го е затворил в една от постройките в крепостта през нощта. Тор се измъкнал от ръцете му, когато отишъл да го нахрани сутринта, при което е започнала една забавна гонитба.

Йона се засмя.

— Да, той би направил това. — Вдигна очи към Магнъс и зърна разпаления страстен огън в погледа му. Внезапно осъзна, че не е облечена и бързо посегна към завивката.

Тор следеше внимателно действията ѝ и с огромно желание се включи в играта. Той дръпна завивката от нея, но младата жена я

изтръгна от зъбите му и я притисна до гърдите си. Скръсти ръце и се обърна към Магнъс.

— Водата ще изстине, милейди — каза той и влезе в стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Сигурно — отвърна принцесата в очакване съпругът ѝ да излезе.

— Да ти помогна ли?

— Няма нужда — припряно отговори тя. — Жените ми казаха, че на Айн Хелга има горещ извор и нямам търпение да го намеря. Можеш да използваш водата, ако желаеш...

— Вече се изкъпах — каза той и се разсмя, тъй като Тор, възползвайки се от временното отплесване на господарката си, отново захапа завивката.

Йона започна да дърпа леко, после по-силно и да го увещава шепнешком да я пусне, за да не я разголи. Независимо от това, Тор издърпа одеялото и изглеждаше щастлив, а Йона се изчерви от срам. Магнъс се облегна на рамката на вратата и с подчертан интерес наблюдаваше все по-разголващото се тяло на жена си.

— Би ли ме извинил — измънка тя, — искам да се облека и...

Той подсвирна с уста. Вълкът спря, както си играеше, и се озърна. Мъжът и животното се оглеждаха изпитателно продължително време. Тогава Тор скочи от леглото, хвърли бегъл поглед на Йона и тичешком прекоси стаята. Магнъс отвори вратата и силно я затвори зад гърба на звяра.

Йона побърза да придърпа завивката чак до брадичката си, доста раздражена от начина, по който Магнъс упражни властта си над вълка.

— Добре че отпрати Тор — предвзето излъга тя... — Сега смятам да се измия и бих желала да остана сама.

Магнъс прекоси стаята с уверени крачки, взе я на ръце и захвърли завивката. Пренебрегвайки негодуванието ѝ, той подметна:

— Горещите извори са добра идея, милейди. Ще се изкъпем в пещерата въпреки злите духове...

— Чул си ни? — За миг забрави смущението си и си го представи, застанал пред вратата, изчакващ подходящия момент, за да влезе.

— Да. — Искаше му се да я задържи в прегръдките си, да я положи обратно в леглото и да изживее повторно чудесните мигове от

предната нощ, отново и отново. Но той отхвърли тази примамлива мисъл, тъй като предполагаше, че тя може да е изтощена от дългото си посвещаване в изкуството на любовта. — Но след като ваната с топла вода е вече тук, ще се изкъпеш в нея тази сутрин. — После се усмихна. — И аз ще ти помогна.

Жената се смая.

— Не, Магнъс. Това не е...

Той я целуна силно и продължително. Когато вдигна глава, развесели се от зачервените ѝ бузи.

— Не го казвай пак, Йона. Между нас не се случва нищо неприлично. Вече ти казах.

— Ти не можеш да бъдеш съдник на моето поведение!

Очите му излъчват похот, помисли си тя и реши да му го натякне веднага щом събере достатъчно въздух в дробовете си. Някой трябваше да вразуми арогантния предводител на грубите шотландци. Плещите му бяха широки колкото вратите в замъка и само Глен бе по-як от него. Носеше я с такава лекота, с каквато би повдигнал едно буре от силното питие на абата, което шотландците пиеха така, сякаш е козе мляко.

— Синклер, пусни ме!

— Не, мила моя. Аз съм твой покорен слуга. В нашата страна това е привилегия на съпруга, стига да я желае. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — А аз я желая.

— Ха! В теб няма капка покорство, Синклер. — Не и в този поглед, който можеше да разтопи всяка скала на Айн Хелга, нито пък в този прелъстителен глас, способен да накара и леда да заври. Побилите я тръпки нямаха нищо общо със студа. Той го знаеше и въпреки всичко не я пускаше. Беше истински варварин.

— Какви са тези приказки от вас, лейди Синклер? — нежно промълви той.

Преди тя да успее да се възпротиви, Магнъс я потопи в горещата вода.

Йона мигновено се изпъна, доколкото бе възможно. Примирена, че ще трябва да се изкъпе в негово присъствие, тя посегна към сапуна. Но ръката му я изпревари.

С лукава усмивка Магнъс втри лоения сапун, ухаещ на аромата на някакъв див плод, в меката изтривалка. Йона изгледа платненото

парче така, сякаш виждаше змия, и се стресна, когато той сграбчи пуснатата ѝ коса с една ръка.

— Имаш най-гъстата и най-мека коса, която някога съм виждал — възхитено каза и прокара пръсти през нея.

Желанието ѝ да го отблъсне се изпари при неговото възбуждащо докосване и тя безпомощно го наблюдаваше, докато галеше с пръсти разпуснатите ѝ къдрици. Той нави нейната дълга и гъста коса около ръката си, вдигна я и с другата си ръка започна да мие шията и гърба ѝ.

— Няма нужда да ме къпеш — отчаяно каза тя, стараяйки се да не издаде вълнението си.

— Неудобно ли ти е? С твоя съпруг? Засрами се, Йона. Добре че гостите на сватбата не знаят колко си страхлива. За по-сигурно щяха да се изтърсят по време на първата ни брачна нощ, да заобиколят леглото, говорейки мръсотии, и да настояват да те обладая пред тях, за да се уверят, че си девствена.

Магнъс се намръщи на собствените си думи. Идваше му да си отхапе езика, задето ѝ бе припомнил, че девствеността ѝ е отнета не от съпруга ѝ, а от нейния жесток и подъл вуйчо.

Но образът на Скийн само се мярна във въображението на Йона. Вместо това, тя си представи как вождът на рода Синклер се разправя с всеки, който се осмелява да влезе в спалнята му в неговата първа брачна нощ.

— Ти никога не би ги пуснал — каза тя. — Познавам те, Магнъс. Щеше да накараш хората си да ги хвърлят през парапета.

Отдъхна си с облекчение, тъй като Йона не се бе сетила за злодея Скийн.

— Вярно е. Взаимното ни изживяване бе твърде... бурно, за да го споделим, с когото и да е, милейди. — Кръвта, нахлула в лицето ѝ, го очарова и стопли сърцето му. Докосна меката извивка на едната ѝ буза и бавно плъзна пръст надолу към съблазнителната вдлъбнатина между красивите ѝ гърди.

Йона възкликна и перна ръката му.

— Милорд, настоявам да се изкъпя сама.

Магнъс се разсмя, учуден от огъня, който тази жена разпалваше у него. Със своите действия и думи тя го срязваше при всеки удобен случай. Беше луд по нея от деня, в който я зърна за пръв път. Бе нарушила спокойствието му, обръщайки живота му с краката нагоре.

Въпреки че го обиждаше на всяка крачка, насаме и пред хора, той желаше само нея.

— Съжалявам, милейди. Това няма да стане. Не мога да изклинча от съпружеските си задължения.

— Нима това е твое задължение? Глупости.

— Не, милейди, това е традиция. — Съвсем не беше сигурен в твърденията си, но щеше да установи такава традиция, само и само да се полюбува на прелестната плът на исландската принцеса. Никога не бе виждал толкова хубава млечнобяла кожа и смяташе да ѝ се наслаждава често.

Тялото ѝ я издаде, като откликна на ласките му.

— Нямаме време за това — възпротиви се тя и ахна, когато ръката му се плъзна надолу към краката ѝ. — Бих искала да разгледам пещерите... — Но думите ѝ заглъхнаха, тъй като докосването му изгаряше кожата ѝ.

— Аз също бих желал да посетя свърталището на злите духове, милейди.

Магнъс насапуниса гърдите ѝ с изтривалката, но допирът му с тях разпали още повече страстните му желания. Той се наведе да я целуне и захапа долната ѝ устна.

— Снощи се любихме достатъчно — промълви Йона и притвори очи. Трябва да му откажа, помисли си тя. Навярно семейните двойки не се отдаваха на плътски удоволствия по това време. Не и посред бял ден!

Магнъс спря ръката си.

— Сигурна ли си, Йона? — нежно попита той.

Тя отвори очи и забеляза нетърпението му. Нима бе редно отново да му се отдаде? За предпочитане бе да го отблъсне. Но нямаше сили да го стори.

— Длъжна съм да изпълнявам съпружеските си задължения.

— Бих искал да пожелаеш да се любиш с мен, както самият аз искам. — Вдигна я от ваната и я загърна с наметалото си. Увита в карираната му дреха, тя изглеждаше страшно привлекателна. — Значи не ми отказваш?

— Не — прошепна тя, извъръщайки тялото си към него. Обзет от радостно спокойствие, той я взе в обятията си и тръгна към леглото. След като я положи бавно, смъкна наметалото от нея, сякаш очакваше

някакъв голям подарък. Беше все още топла от горещата баня и всеки сантиметър от разголената ѝ плът го възбуждаше неудържимо.

— Ще те стопля, Йона — промълви той.

— Аз също, съпруже — отвърна тя, потресена от собствения си плам и от нетърпението си.

Магнъс се усмихна и се обърна, за да се съблече. Когато се освободи от карираната си дреха и от ризата си, дневната светлина огря нещо, което тъмнината бе скрила — един широк белег, който започваше от бедрото му и се извиваше нагоре към ръката му. Тя ахна от изненада и се изправи, протягайки ръка към него.

Магнъс чу възклицанието ѝ и направи кисела физиономия. Макар да бе лечителка, той знаеше, че тя ще се отвори от набраздената кожа по тялото му — резултат от рани, получени в много трудни битки. От гърдите му се изтръгна стон, когато усети нежните ѝ пръсти, проследяващи белега на бедрото му, и се обърна изненадано.

— Как може да са те нарязали толкова? — промълви тя. — Ако аз или майка ми се бяхме погрижили за раните ти, сега нямаше да имаш белези. — Гласът ѝ потрепери от силно вълнение.

Магнъс се отпусна до нея на леглото. Беше сигурен, че сърцето му ще изскочи, когато тя се приближи до него и нежно целуна грапавия белег на гърдите му.

— Нима щеше да заличиш белезите, Йона? — дрезгаво попита той.

— Със сигурност. Раните не са защити както трябва — с подходящи конци и игли. — Тя го погледна с тъжна усмивка. — Щях да се справя по-добре, Магнъс.

Неспособен да устои на прекрасната и неумишлена покана в очите ѝ, той я придърпа към себе си.

— Ти си вълшебна лечителка, Йона.

Тя изстена при допира на голата им плът. Опита се да се абстрахира от опияняващата топлина, заляла тялото ѝ.

— Магнъс!

— Тук съм, милейди. Желая те!

— Така ли си и с любовниците си?

Въпросът ѝ го стресна. Коя съпруга смееше да пита за любовниците на мъжа си? Ако бе разбрал жена си правилно, тя искаше да узнае точно това.

— Не — внимателно отговори той, съзнавайки, че е навлязъл в опасна територия. — Не е същото.

Йона го изгледа изпитателно.

— Радвам се, че е различно.

Трогнат от чистосърдечния ѝ отговор, Магнъс прокара пръст между гърдите ѝ.

Хрумна ѝ една мисъл, която я накара да се изчерви. В момента не се притесняваше заради голотата си. Сети се за Магнъс и за чувствата, които той събуждаше у нея. Той беше като слънцето — караше я да се съблече и да се полюбува на топлината му — и тя на драго сърце приемаше поканата му. Със силно развитите си мускули, с едрия си гръден кош, покрит с нежно грапави кестеняви косми, с дългите си крака и бедра той приличаше на Адонис. Беше истински дявол, но вместо да го отблъсне, Йона копнееше да го прегърне, дори да го последва в неговия дом, в ада, ако това се наложи.

Тя не можеше да устои на излъчването му. Ако го докоснеше, щеше да се почувства така, сякаш бе поразена от гръм. А страстите ѝ не утихваха. Да го люби бе равносилно на смърт, а тя жадуваше за тази бурна и сладка смърт. Тялото му беше едновременно твърдо и меко, силно и нежно и тръпнеше от желание. Колко приятно ѝ бе да го целува...

Неспособен да издържи повече на томителните ѝ ласки Магнъс рязко се дръпна назад. Той се засмя доволно, когато Йона го зяпна с недоумение, и я събори на леглото, обръщайки я по корем.

— Но... какво правиш? — попита тя, щом Магнъс започни да обсипва тялото ѝ с целувки, които я караха да тръпне от надигащото се в нея страстно желание.

— Любя те, Йона. Както би направил всеки Синклер.

— Твърде типично за шотландците — да бъдат различни дори в любовта — изкоментира тя, заровила глава във възглавницата, докато тялото ѝ изгаряше от силна възбуда. Изведнъж Магнъс спря и се умълча, при което Йона вдигна глава и го погледна през рамо. — О, значи забеляза белега ми. Белязана съм така по рождение.

Червеното петно под кръста ѝ на него му се стори привлекателно, но тя със затаен дъх очакваше реакция. По обичай булката трябваше да дойде при съпруга си недокосната, а тя бе белязана по толкова много начини.

Изкушаваше се да я успокои, че тя няма никакви недостатъци, че смята белега ѝ за дело на ангелите, но се въздържа. Йона вече имаше достатъчно голяма сила над него. Много отдавна един мъж, един доста загадъчен владетел, го бе предупредил да се пази от хората и да не се поддава на съблазни. Да желаеш силно една жена бе проява на слабост, а не бяха ли викингите техни дългогодишни врагове?

— Не се гордея с този белег — прошепна тя, — но понеже никой не го вижда...

Леката болка в гласа ѝ го накара да вдигна глава и да се втренчи в нея. Не, не беше никаква проява на слабост от негова страна да желае тази жена. Той също беше я запленил. Усмихна се.

— Нима не разбираш, жено? Ти си белязана от боговете, защото им принадлежиш. — Магнъс целуна рождения ѝ белег и нежно го погали. Жена му наистина имаше благородна кръв, но никой, нито дори кралят, нямаше да узнае за това. Тя му принадлежеше, както и петното — червено и във формата на корона. Забелязвайки колко неспокойно облизва устни тя, той се наведе и я целуна по тила. — На гърба ти има една чудесна корона, скъпа. Дори бих я нарекъл прелестна.

— Но това е само един белег по рождение! — възкликна принцесата, а гласът ѝ прозвуча приглушено, тъй като зарови лице във възглавницата. Смуцението ѝ изчезна, когато Магнъс започна отново да върши чудеса с нея. Той милваше тялото ѝ с ръце и устни, доставяйки ѝ голямо удоволствие. Сигурно щеше да бъде наказана заради разпуснатостта си, независимо че я проявяваше само пред съпруга си.

Нещо по-лошо — тя се боеше от огромното му влияние над чувствата ѝ. Можеше ли да му се довери, че никога няма да се възползва от това? Може би, но тя се закле да остане независима от него и сама да направлява действията си. Но дори докато си обещаваеше това, разумът ѝ се изпари, тъй като той започна да я гали.

Йона се опита да сподави страстните си вопли, но Магнъс я чу. Сам възбуден до краен предел, той я обърна по гръб. Тя се откри — любяща и тръпнеща от желание да се слее с него. Докато шепнеше името му, в очите ѝ се четеше молба.

— Да, сладка моя. С теб съм.

Магнъс усети как тялото ѝ се разтърси, когато той затрепери от неудържима сила. Скоро от гърдите им се изтръгнаха виковете на блажено щастие.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Подвластен съм на богинята Венера, чиито ласки са изпълнени с горчива сладост.

Катулус

Миговете на сладострастно отдаване се сливаха в прекрасен низ от преживявания. Йона не усещаше кога чудесните дни се сменяха от бурните нощи. В моментите, когато изпитваше вина заради сластта си, тя се оправдаваше с извинението, че е вярна съпруга, подчинена на съпруга си. Все пак в много отношения бе равна на Магнъс. Той никога не го изричаше на глас, но го показваше и тя цъфтеше под нежните му грижи. Всичко това я опияняваше от щастие и я караше да се чувства като младо момиче. Магнъс рядко я оставяше сама и често проявяваше любовта си открито и без никакъв свян. На няколко пъти я смая с буйните си изблици на силни чувства. Изглежда, не бе го еня кой го наблюдава, когато целува жена си!

Макар семейството ѝ да я бе дарявало с любов и грижи, при което Йона се бе радвала на голяма близост с роднините си, те, по традиция, се въздържаха от външна проява на своята обич. Майка ѝ, баща ѝ и дядо ѝ я целуваха често, но само ако бяха насаме.

Магнъс обаче я обсипваше с целувки през целия ден — както сутринта, така и вечерта, без да се притеснява от никого.

— Нямах никакво чувство за срам — запъхтяно го смъмри Йона един следобед, докато лежах в тревите, след като Магнъс я бе гонил из поляните. Той се подсмихна.

— Така е, милейди Синклер. Но защо трябва да се срамувам от това, че обичам жена си?

Йона помилва лицето му, задържайки един от пръстите си на някакъв малък белег в крайчеца на устата му.

— А това как се появи?

— Докато хвърляхме прътове... Затичах се след пръта, за да видя дали съм надминал другите. Една тресчица изхвъркна и ме удари. — Наведе се над нея и я целуна между гърдите. — Все повече започвам да харесвам белега ти. — Помилва белега на лицето ѝ. — Възбужда ме, както и този на гърба ти.

— Магнъс Синклер!

Смеейки се, той я събори на одеялото и започна да я съблича, след което я люби, заглушавайки страстните ѝ вопли с целувки.

Дните бяха изпълнени със златисти багри, а нощите ѝ се струваха като рози с необичайни цветове и вибрации — черни, пурпурни и червени, много тъмночервени. Тя му пошепна това свое впечатление един ден, докато лежах под импровизираната палатка, издигната от него близо до ръба на канарата, за да предостави на Йона възможността да наблюдава птиците незабелязано.

— Имаш око на вещица, скъпа — пошегува се той. — Само ти си способна да видиш рози в нощта. Нощта е черна и мрачна.

— Нощта е мека като кадифе и рози. Нима цветът е от значение? Всяка краска би изглеждала добре в нощта. — Тя се засмя иронично и посочи към една гмуркаща се речна рибарка.

Магнъс се развесели, забелязвайки вълнението на лицето ѝ и блясъка в очите ѝ.

— Ако можеш, би полетяла е тях.

— Ти също, съпруже.

— Вярно е. Обичам предизвикателствата. Но не предполагах, че и съпругата ми ще ги обича.

Жена, която беше прекосила едно бурно море, за да построи храм за други жени, замисли се той. Жена, която нямаше причини да обича мъжете. Дали обичаше него?

— Защо се мръщиш, съпруже?

— Заради една жена, която се люблюва на птиците, а не дарява с любовта си своя съпруг, както подобава. — Не можеше да ѝ признае, че копнееше да чуе от нея нежни любовни думи.

Йона го зяпна изумена.

— Не се ли насити вече, скъпи?

— Срамота е да говориш така. — Той се засмя високо, тъй като Йона се изчерви, но преди да го смъмри, я взе в прегръдките си, свали

дрехите ѝ и целуна червената коронка на гърба ѝ, която го бе запленила.

Дните отлитаха неусетно. Нито Магнъс, нито Йона бързаха да се върнат в замъка Синклер и намираха най-различни извинения, за да се насладят по-дълго на идилията на острова. Това бе едно вълшебно време, когато грижите изчезваха, притесненията се отлагаха за по-късно, а проблемите просто не съществуваха.

През много следобеди те обличаха наметалата е цветовете на рода Синклер и бродеха из острова, любувайки се на спокойствието и дивата красота, царящи наоколо. Често спираха на някое бърдо, брулено от вятъра, за да се любят, и всеки път откриваха някаква нова тайна, нюанс, който ги караше да се смеят силно от щастие.

— Ти си моята морска сирена — призна ѝ той в един ветровит следобед, докато наблюдаваше прииждащите на талази облаци на небето. Отдавна трябваше да се върне в замъка Синклер, защото там го зовяха важни за неговия род дела. Откакто бе спечелил правото да управлява земите на Синклер, той започна да предугажда интуитивно поведението на своя народ. Веднага щеше да усети, ако нещо не бе наред. Сега, с Йона до себе си — неговата пламенна съпруга, която на драго сърце се посвещаваше в изкуството на любовта, той избутваше настрана всички грижи и се измъкваше от задълженията си на господар, тъй като желаше да прекара повече време с нея. Магнъс знаеше, че Кенет и Кормак ще се справят с повечето неща и че ще изпратят вестonosец, ако се случи някакво нещастие. Все пак владение е размерите на Синклеровите земи се нуждаеше от неотменно управление и непрестанни грижи от страна на господаря.

Въпреки това той не можеше да се откъсне от прекрасните мигове на страстна любов, с които го даряваше Йона. Макар да се дразнеше, че една най-обикновена жена обсебваше вниманието му почти изцяло, неусетно стигна до извода, че съпругата му изобщо не е „обикновена“. Тя имаше сърцето и смелостта на боец, независимо че бе жена, излъчваща дивна хубост и нежност — и той неизменно я желаше.

— Тук е прекрасно, Магнъс — възкликна Йона, изтръгвайки мъжа си от мислите му. — Толкова е диво и величествено.

— Наистина е така. — Нави около дланта си част от косата ѝ, изкарана от вятъра извън наметалото ѝ. Винаги негодуваше, щом я

видеше със сплетена коса, и затова тя започна да я оставя разпусната от време на време. — И точно къде на този дяволски остров възнамеряваше да основеш своята обител, милейди?

Йона се усмихна, едновременно изненадана и доволна от въпроса му.

— Ще ти покажа, ако желаш.

— Добре.

Магнъс я улови за ръката и се остави тя да го води из острова. Тревите и бурените се люлееха от вятъра подобно на развълнувано море, а малкото недорасли дървета, които се осмеляваха да се опълчат на неспирния морски вятър, се бяха превили почти надве.

Съвсем не бе лесно да се ходи по осеяната с камъни земя, но Йона сияеше от щастие, тъй като крачеше редом със съпруга си, който топлеше ръката ѝ в своята длан, и разходката ѝ се струваше страшно приятна.

Спуснаха се по един тесен склон и се озоваха в долчинка, обрасла с трева и орлова папрат. В отдалечения ѝ край, близо до бурното море, се издигаше някаква постройка, по-стара и по-малка от дома на Синклер и не толкова приветлива. Макар къщичката да изглеждаше здрава, тя се намиреше на мрачно и усойно място, врязано в стръмната урва и изложено на силните ветрове.

— Ще я постегна — побърза да каже Йона, щом забележа, че Магнъс се намръщи.

— Защо не използваш голямата къща? — Думите му изскочиха от устата, преди да осъзнае, че ги е изрекъл на глас, но не искаше да се откаже от тях, тъй като видя как лицето ѝ се озари от радост.

Трябваше да бъде по-предпазлив и да не ѝ обещава много неща. Но си заслужаваше да пожертва голяма част от собствеността си, само и само да зърне това щастливо изражение.

Обаче тя не му отговори и той я обгърна през кръста и я притисна плътно до себе си.

— Каж ми нещо, скъпа.

Йона поклати глава, а очите ѝ се навлажниха.

— Наистина не знам как да ти благодаря.

Магнъс се засмя.

— А, ето още едно оръжие, което може да те усмири. Трябва само да ти дам един парцел земя от островите Оркни.

Тя го ощипа по ръката.

— Това означава ли, че ще ми върнеш част от викингската земя?

— Дръзка жена си. Тази земя принадлежи на рода Синклер, но ще ти позволя да я използваш свободно. — Притисна я по-силно в обятията си и бързо я целуна.

— Наистина ли ще сториш това за нас? — попита тя сериозно. — За жените, които ще доведе тук? — Вдигна ръце към лицето му и погали с длани бузите му.

— Ти си моя съпруга — дрезгаво каза той, а кръвта му кипна от докосването ѝ. — Можеш да правиш с къщата каквото пожелаеш.

— О, Магнъс! — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по устата.

Изумен от сладострастната ѝ целувка, тъй като Йона рядко поемаше инициативата в свои ръце в размяната на нежности, той се вцепени за миг, но бързо се окопоти и я притисна плътно до себе си.

— Искам да ти кажа, Йона, че ми харесва много да ме докосваш първа.

— Наистина ли? — Едновременно смутена и развълнувана, тя не можа да се сдържи и го погали. Бе толкова силен, толкова добре сложен.

— Да.

— И на мен ми харесва.

Тръгнаха да се връщат. През цялото време Магнъс не я пусна от прегръдките си. Харесваше му да чувства близостта на тялото ѝ, което се движеше в такт с неговото.

— Каж ми какво ще направиш най-напред в твоята обител?

Йона въодушевено описа всички прекрасни неща, които заедно със Слес и Марта бе решила да предприеме и които се надяваше да се увенчаят с успех след няколко години.

— Освен това — завърши тя — ще учим жените и децата да четат и пишат.

— Да четат и пишат ли? — Това вече е нещо ново, помисли си той. Малко хора от неговия клан владееха четене и писа не, а несъмнено така беше и при викингите.

— Смяташ ли да привлечеш и шотландци към това начинание?

Едва изрекъл въпроса си, той прикова поглед върху няколко бодливи храста. Стори му се, че улови някакво движение в тях. За момент задържа вниманието си върху това място, докато Йона

ентузиизирано му обясняваше, че светилището ще бъде за всички жени, било то шотландки или викинги. Макар да не забеляза друго необичайно раздвижване в храстите, той не можеше да се отърси от усещането, че нечий очи го наблюдават оттам.

— Магнъс? Какво има?

Тревогата в гласа ѝ го принуди да премълчи истината.

— Някоя заблудена овца, предполагам. Значи ще вземеш и шотландки?

— Ако желаят да се присъединят, разбира се.

— Преди година бих казал, че това не може да се осъществи. Но тогава не те познавах.

— Е, какво мислиш?

— Смятам, че си способна да реализираш всяко нещо, което ти щукне наум, лейди Синклер. — Той я грабна в прегръдките си, за да застане между нея и трънливия храсталак. Реши да изпрати някои от хората си да претърсят околността веднага щом се върне в крепостта.

— Защо ме носиш на ръце? — попита тя.

— Защото така ми харесва.

— О-о!

Йона зарови лице в рамото му, вдишвайки от прекрасната мъжка миризма, която не можеше да се сравни с нищо. Всеки ден ходеха в пещерата на „злите духове“ и се къпеха заедно в горещия извор. И всеки път се любеха след това.

— За какво си мислиш? — прошепна той.

— Мислех си за пещерата.

— Не трябва. — Засмя се и я завъртя във въздуха, като едновременно с това огледа внимателно околността. Все още го глождеше чувството, че там имаше някой, който ги наблюдаваше.

— Защо направи това? — попита Йона. Въпреки шеговития му тон и благия поглед, тя усети напрежението, което се излъчваше от него.

— Защото иначе щях да започна да мисля за твоето нежно порозовяло тяло, потопено в горещата вода, с широко разперени ръце на издадения ръб на скалата зад гърба ти, принцесо моя. — Целуна я пламенно. — И бързо ще те занеса там, ще те съблека и ще те последвам в топлата вода, където ще се оставим на парата да ни слее в едно цяло.

Думите му ускориха пулса ѝ, но все пак тя имаше смътното усещане, че мъжът ѝ се опитва да отвлече вниманието ѝ.

— Магнъс?

Той откъсна погледа си от каменистия терен около тях и се усмихна.

— Изглеждаш ми притеснен. Какво има?

В очите му се появи весело пламъче, примесено с възхищение.

— Имаш дух на боец, принцесо моя. Но се радвам, че това не ти пречи да бъдеш толкова женствена.

Комплиментът му погъделичка женската ѝ суетност, но той не отговори на въпроса ѝ.

— Е?

Магнъс въздъхна.

— Стори ми се, че някой ни дебне иззад храстите ей там. Но явно съм се заблудил — добави той, когато погледът ѝ светкавично обходи мястото зад тях. Удиви се на спокойствието ѝ. Никакви сълзи или страхливи викове. Неговата съпруга наистина се държеше с достойнство.

— В опасност ли сме?

Изненада се, че тя мислеше за тях двамата като за едно цяло. Поколеба се какво да ѝ отговори, защото хем искаше да сподели с нея опасенията си, хем не желаше да я тревожи. Ако признаеше, че специално бе назначил охрана за нея сутринта след сватбата им, след като му бе разказала за вуйчо си, имаше вероятност тя да се отдръпне от него. Затова поклати глава и скри половината от истината.

— Поставил съм наблюдателни постове и охрана навсякъде. Така ще разберем дали наоколо има врагове.

— Въпреки това продължаваш да се оглеждаш.

— Отдавна се налага да се грижа за своята сигурност. Старите навици се забравят трудно.

Ето че сега се бе погрижил за нея. Ако някога Скийн се осмелеше да се доближи до нея, той щеше да умре по хиляди начини, а Магнъс щеше да изкорми този кучи син още докато е жив.

— Хайде да вървим. Знаеш, че Спес и Марта обичат да се вечеря навреме и ако закъснеем, може да откажат да се разделят с техния плодов сладкиш.

Йона се засмя.

— Говориш така, сякаш наистина те интересува тяхното мнение. — Лицето ѝ отново придоби замислено изражение. — Забелязах, че Спес се е увлякла по Кенет.

— И то още при първата им среща — иронично подметна той. — А и Кенет не е безразличен към нея. — Забелязвайки строгия поглед на жена си, той се засмя под мустак. — С нейните плодови пити... и с другите ѝ прелести.

— Магнъс Синклер, ти си голям грубиян — гальовно каза тя и се облегна на него, когато продължиха по пътя си. Дори и най-студените ветрове от морето не можеха да я пронижат, щом Магнъс я предпазваше от тях. — Не знам как биха реагирали родителите ѝ на евентуален брак между двамата. — Без съмнение майка ѝ щеше да изплаче много горчиви сълзи.

Магнъс се взря в Йона, а в очите му заигра дяволито пламъче.

— Навярно ще се зарадват, че е стигнала толкова далеч в живота.

— Голям дявол си. — Тъкмо понечи да удари юмрук в гърдите му, когато усети, че той се стегна. — Какво ти става?

— Говорим за вълка, а той бил в кошарата.

Йона проследи погледа на Магнъс и видя Кенет, който ги приближаваше с двама мъже. Единият от тях бе Дъгълд. Навъси се. Магнъс ѝ бе казал, че присъствието на един от двамата в замъка беше задължително, освен ако не се случеше нещо непредвидено.

Магнъс прегърна Йона през кръста и изчака Кенет да се приближи.

— Добре дошъл, братко — поздрави той.

Кенет не му отвърна с обичайната си широка усмивка. Вместо това кимна и на двамата, след което пое дълбоко дъх.

— Нося вест от краля, Магнъс. Монархът е ядосан от бавното темпо, с което се обединяват войските на клановете. Някои от тях все още се колебаят, пише той в писмото си, и затова се нуждае от мощната ти подкрепа за успеха на обединението. — Кенет поклати глава. — Опасява се, че Тостиг и неговият силен барон...

— Урдрик Килдър — промълви Магнъс и ядосано стисна юмруци. — Отдавна очаквах баронът да се опълчи срещу нас. — Протегна ръка и Кенет му подаде писмото от краля.

Когато брат му зачете, Кенет се обърна към Йона:

— Изглеждате чудесно, сестро — поласка я той, но едва-едва се усмихна.

— Благодаря ви, Кенет — тихо отвърна тя, стараейки се да не се изчерви. Чувстваше се неудобно пред брата на Магнъс, който освен това заемаше висок чин във войската. Всички щяха да разберат какво е правила със съпруга си през тези дни. Когато погледна към мъжа си обаче, неувереността и срамежливостта ѝ се изпариха. Лицето му беше като изваяно от мрамор и излъчваше войнственост и твърдост, каквито Йона не бе виждала у него от първата им среща.

Когато тя понечи да се оттегли, Магнъс я придърпа обратно до себе си.

— Остани при мен! — лаконично ѝ нареди той и отново погледна брат си. — Как е положението в Синклер?

— Всички сме в бойна готовност, както би желал. — На устните му пробягна лека усмивка. — Струваш колкото трима мъже. Като те гледа човек, сякаш управлението на замъка е най-обикновено нещо. А аз полудях още през първата седмица.

Магнъс го прекъсна рязко:

— Смяташ ли, че Тостиг ще освободи Килдър?

— Кралят е убеден в това — мрачно отговори Кенет.

— Аз също.

— Малкълм ще нанесе контраудар.

— Значи нортумбрийският барон ми отправя ново предизвикателство — прошепна Магнъс. Изведнъж усети, че Йона потръпна и се извърна към нея. Бе запазила външно спокойствие като същинска кралица. Ако не я притискаше до себе си, нямаше да разбере, че трепери. Усмихна ѝ се и погали с пръст бузата ѝ. После се обърна към Кенет: — Какво е мнението на останалите родове?

— Всички знаят за назрялата опасност. Мак'Донълс, Мак'Леъд и Мак'Дъгъл, както и Хюз, изпратиха вестоносец. Всички очакват твоите заповеди, за да те последват. Дори и да не споделят чувствата ти, засега го крият. Аскуит изрази доста несигурно подкрепата си.

Магнъс се усмихна под мустак. Зарадва се, че Кенет се учеше да отсява лоялността на съюзниците им, да вижда техните преимущества и недостатъци.

Йона прехапа силно устни, докато не усети вкуса на кръв. Нямаха право да ѝ го отнемат. Неговото тяло, осеяно с множество

белези от рани, бе преживяло достатъчно битки. Нека някой друг ги командва. Искаше ѝ се той да остане при нея.

— Шшт, милейди. Всичко е наред — прошепна ѝ Магнъс, сякаш бе изрекла на глас мислите си.

Тя вдигна очи към него и направи опит да се усмихне. Та нали беше потомка на викингите! Разбираше от войни. Свиваше се от страх единствено при мисълта, че може да го изгуби или да не бъде до него в смъртния му час.

Тази мисъл я накара да намрази Кенет и Дъгълд. Идеята да го завлече обратно в пещерата на злите духове, да затрупа входа към нея с камъни и да остане завинаги с него я изкушаваше тъй силно, че от гърдите ѝ се изтръгна възклицание. В отговор на критичния поглед, който Магнъс ѝ хвърли, Йона се усмихна леко и учтиво се обърна към Кенет.

— Ще дойда — заяви Магнъс. — Но първо добре ще проуча всичко. Не искам да хвърля клана в тази война слепешката. Отначало ще вземем сто човека с Дъгълд и ако решим да се бием на страната на краля, ще повикам и останалата част от войската. В замъка ще останат дузина бойци и от теб, Кенет, искам да пазиш жена ми тук, на Айнхалоу. Ще я навестяваш два пъти седмично, докато се върна.

Забелязвайки, че Глен се присъединява към тях, Магнъс кимна на викинга:

— Да, знам, че ти ще пазиш жена ми, но предпочитам да има повече охрана около нея.

Йона рязко вдигна глава.

— Но защо? Тук са Тор и овчарите.

— Защото си исландска принцеса, която сега с лейди Синклер. Много врагове ще опитат да се доберат до мен чрез теб. — Магнъс стисна ръката ѝ още по-силно.

— Внимавай, Синклер — пошегува се тя, — някой може да помисли, че се притесняваш за жена ти.

— Изключено е — дрезгаво каза той. Опомни се и остро погледна Кенет и Дъгълд: — Ясно ли ви с какво трябва да правите?

Двамата шотландци кимнаха.

— Не се бой за мен — успокои го Йона. — Тор е много верен пазач, както и Глен.

Въпреки смелите си думи, душата ѝ плачеше и стенеше. Не желаше Магнъс да се бие срещу армията на Тостиг и срещу подлия Урдрик Килдър, нортумбрийския барон. Лоши слухове се носеха по негов адрес. Дори викингите бяха чували за този опасен човек, известен с огромната си жестокост.

Сякаш предугадил страховете ѝ, Магнъс я целуна по челото.

Нито булката, нито младоженецът забелязаха озадачените и развеселени погледи, насочени към тях. Не можеха да откъснат очи един от друг.

— Трябва да си приготвя нещата — нежно каза Магнъс.

— Ще ти помогна — предложи тя и го придружи до къщата.

— Ще ми липсват баните в горещия извор, милейди — добави той, докато вървяха.

— Шшт, някой може да те чуе. — Постара се да изглежда строга, но даже самата тя успя да долови молбата в гласа си. Дори кралската ѝ закалка не можеше да предотврати болката от раздялата със съпруга ѝ!

— Скоро ще се върна — обеща ѝ той.

— Постарай се — твърдо каза тя, преглъщайки сълзите си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

И така двамата се разделиха, както пиронът се разделя от гредата.

Ел Сид

Дните летяха като рибарките — връхлитаха бързо и си отиваха неусетно. Въпреки това, в същия период от време минутите се сливаха една в друга подобно на малки ракообразни животни, полепнали по долната част на някой викингски кораб.

Йона се зае с уредбата на манастира, увеличайки се в изнурителната и поглъщаща вниманието ѝ шетня. С всички сили превръщаше къщата на Синклер в убежище за получаване на грижи и познания.

Всеки ден пристигаха кораби с материалите и тя започна да се развлича, като наблюдаваше разтоварителните работи по скалистия бряг. След няколко дни дойдоха първите исландки, които донесоха безценни свитъци с ръкописи и материали за писане.

В къщата цареше оживление от пристигащите и заминаващите посетители, както и от постоянно отседналите в нея. Скоро новодошлите трябваше да се разпръснат в съседните постройките, затова работниците започнаха да ги стягат.

Всеки кораб носеше вести или от Исландия, или от замъка Синклер. Йона поглъщаше жадно всяка новина за войната с Нортумбрия. През първата седмица не получи никакво писмо от Магнъс, което да е адресирано лично до нея, но Кенет я увери, че това е нормално.

— Дали всичко е наред, как мислиш? — попита го тя, след като изминаха две седмици от заминаването на мъжа ѝ.

Кенет долови тревогата зад привидното ѝ спокойствие и побърза да я успокои. Беше трогнат от начина, по който Йона бе успяла да спечели предаността на суровите овчари, населяващи самотния остров.

— Дермот ми каза, че сте излекували неговата овца и удареното му коляно — подхвърли той, за да смени темата на разговора. — Не разбрах обаче кое е по-важно за него.

— О, овцата, разбира се — усмихнато отговори тя.

Той се засмя.

— Те ви боготворят и са страшно благодарни, че ги лекувате.

— Не и отначало обаче. Дермот настоя да излекувам първо неговата рана, преди да се заема с овцата.

Кенет се засмя.

— Магнъс е най-опитният боец в цяла Шотландия. Затова Малкълм го извика до себе си. Не се бой за него, Йона. Скоро ще те изненада с неочакваната си поява.

Но дните станаха месеци. Извъртя се един пълен лунен цикъл.

Една сутрин пристигна кораб на Синклер и един вестоносец забърза нагоре по скалите към къщата. Силен страх обзе Йона, която в първия момент не можа да проумее думите му:

— ... ето защо, милейди — довърши той, — те няма да могат да се оправят без ваша помощ.

Йона си отдъхна и кръвта, която се бе смразила от ужас във вените ѝ, отново обля с топлина тялото ѝ.

— Веднага се връщам — каза тя.

Опаковайки набързо нещата си, Йона даде нареждания за завръщането в замъка Синклер. Спас щеше да я придружи, а Марта щеше да остане на острова, за да ръководи храма. Когато отплаваха със сутрешния прилив на следващия ден, Йона неволно сравни това плаване е пътуването им към острова. Сърцето ѝ се сви от мъка, както ставаше винаги щом мислеше за Магнъс, а това означаваше — всеки час.

Обратният път през пролива се оказа доста труден и им отне повече време, отколкото когато идваха на острова, заради насрещните течения и развълнуваното море.

Едва към залез-слънце приближиха бреговете на земята на Синклер. Макар да беше уморена, Йона настоя да прегледа пациентите си веднага. „Гнойни гърла“ — това бяха думите на вестоносеца, който бе допълнил, че тази болест поражда мъже, жени и деца и че вече няколко души са умрели от нея.

Когато видя възпалените гърла на болните, Йона се ужаси.

— Никой да не използва водата направо от извора — нареди принцесата. — Трябва да се преварява и тогава да се пие. Глен, провери изворите! Спес, накарай някой да донесе от преварената напитка, приготвяна от монасите. С нея ще промиваме гърлата на болните.

През цялата нощ двете жени и помощниците им се грижеха усърдно за болните в замъка Синклер и околностите му.

Призори всички заразени бяха обслужени, болногледачите се върнаха на първия пациент и наново започнаха да промиват гърла и да приготвят лекарства от някаква паста и морска вода.

Глен съобщи, че един от водоизточниците е много близо до бунището и е силно замърсен. Бе наредил да го заградят със стена.

Най-накрая, след два дни, опасността премина и двете изтощени жени се оттеглиха да си починат, докато други ги заместиха.

Капнала от умора вследствие на безсънието и на дългите дни, прекарани в уреждането на храма, принцесата проспа цяло едно денонощие. Когато се събуди с вестта, че треската е преминала и няма опасност да бъде отнет животът на още хора, някакъв конник влезе през портите на замъка, препускайки в галоп. Йона слезе долу точно навреме, за да види как Кенет го въвежда в салона.

— Добро утро, сестро — поздрави я той. — Кралят е изпратил вестносец.

Йона се хвана за гърлото. Сигурно Магнъс ѝ е изпратил писмо. Предполагаше се, че той е при краля. Тя се втурна в салона, тръпнеща от очакване.

Пратеникът погледна Кенет смутено.

— Можеш да говориш свободно пред съпругата на брат ми — успокой го той.

Вестносецът се подвоуми още малко, но после предаде съобщението, което гласеше следното: Земите на Синклер оставаха в ръцете на Кенет Синклер като наследник на владенията, тъй като кралят е получил известие от Урдрик Кичдър, нортумбрийския барон, че Магнъс Синклер е мъртъв.

— Не! — изрева Кенет.

Йона се олюля, сякаш каменният под се бе наклонил на една страна, а пред очите ѝ проблеснаха черни точки. Тя прехапа устни, за да не изкрещи.

— Но как? — Въпросът ѝ прозвуча като сподавена въздишка. Магнъс не можеше да е мъртъв. Та той целият кипеше от живот, излъчвайки сила и светлина.

Пратеникът на краля видя покрусата на лицето ѝ и чертите му се изкривиха от съжаление.

— Милейди, претърсихме навсякъде за него. Тези, които са го видели последни, споменаха, че е бил заобиколен от други бойци. — С мъка преглътна. — Затова единственото, което знаем, е, че е умрял в бой. Изглежда, загинал е храбро и е съсякъл много врагове в опита си да избяга от нападателите си, но не е успял. — После ѝ се поклони. — Аз, както и останалите бойци, съжаляваме, че ви причиняваме тази мъка, милейди.

— Благодаря ви — промълви Йона, макар душата ѝ да крещеше от скръб, като се гърчеше и изгаряше от болката, която не смееше да изрази. — Моля, идете в кухнята и хапнете нещо. Ще пренощувате тук, а призори ще тръгнете обратно. — Говореше механично и думите ѝ отекваха обратно в съзнанието, сякаш някой друг говореше вместо нея.

Пратеникът се поклони отново и излезе заднишком от салона с очи, премрежени от мъка.

Мълчанието тегнеше като тежък камък върху Кенет и Йона. Дватама не смееха да се погледнат, но най-накрая Кенет проговори:

— Кланът сигурно е научил, че господарят е...

— Кенет, не вярвам, че съпругът ми е мъртъв! — Той зяпна изумено. — Не споменавай това в мое присъствие — добави тя с изтънял глас.

Кенет преглътна тежко и рязко кимна в знак на съгласие.

— Съзнанието ми също отказва да повярва на тези думи, Йона. — Пое си въздух и продължи с разтреперан глас: — Но безспорно не мога да ви позволя да храните празни надежди. Това ще ви нарани много повече и аз...

— Няма да престана да вярвам, че той е жив. — Тя се извърна рязко и закрачи по каменния под. — Трябва да прегледам пациентите си.

Кенет гледаше как тя си отива и съзнаваше, че трябва да я последва, но коленете му бяха така омекнали, че не можеше да помръдне.

Дните течаха бавно. Морето продължаваше да се разбива в брега, а слънцето все така изгряваше всяка сутрин, макар Йона да се молеше да стане обратното. На четвъртия ден след пристигането на кралския пратеник кланът се събра в долчинката, където Йона и Магнъс бяха провели своя двубой по стрелба е лък. Пъстроцветни карирани наметала покриваха орловата папрат и бурените, докато абатът отслужваше погребалната литургия.

— Милейди, трябва да се храните. — Старият Терил посъветва загрижено Йона, след като се върнаха в замъка. — Службата беше дълга и страшно ви умори.

Йона сложи безжизнената си длан на ръката му.

— Добре съм, отче. И службата беше хубава. — Тя се приближи до масите, богато отрупани с храна, и поздрави хората, дошли от най-различни краища, за да отдадат последна почит на господаря си. Искаше да се увери, че всички подноси са пълни.

— Съсипана е — сподели Кенет е Терил, — но не е спряла да работи. Ще се погуби, ако не помисли за себе си.

Терил кимна и пъхна ръцете си по-навътре в ръкавите на своето расо.

— Сигурно желае да спи нощем, а не да мечтае, и затова се труди през целия ден.

— Но тя работи и нощем — добави Кенет. — През последните три нощи не се отдели от леглото на болната лейди Мак'Донъл, за да облекчи родилните ѝ болки. Не хапна почти нищо и изобщо не мигна, докато бебето не се роди. Веднага след това отиде в колибата на Конъри, за да намести ръката на детето им. — Поклати глава. — Като господар би трябвало да ѝ заповядам да си почине. Магнъс би направил това.

— Боя се, че не трябва да се месите в живота на принцесата, Кенет. Явно търси отдушник на мъката си и смята, че работата може да ѝ помогне.

Никой от двамата не усети, че Кормак се бе приближил зад тях, докато мъжът не проговори:

— Аз също забелязах промяната у Аздис Йона. Дали тази викингска жена е обичала нашия господар?

Кенет кимна.

— Сигурен съм, че го обичаше, но ми се струва, че и Магнъс я обичаше. — Намръщи се, щом забеляза, че Кормак вдигна вежди учудено. — Май не си съгласен с мен?

Кормак присви рамене.

— Не считам любовта за неотменна част от съпружеското щастие. Зестрата, верността, уважението и общите интереси са най-важните неща. — Усмихна се. — Мисля, че всичко това го имаше при тях.

— Така е — съгласи се Кенет.

— Какво ще кажеш за Елизабет Аскуит, която тъжи за Магнъс колкото тази викингска принцеса? — любопитства Кормак.

Кенет сви рамене.

— Тя не се омъжи за друг и вероятно оплаква самотата си.

— Би била добра партия за вас, племеннико. Има благородна жилка, а и семейството ѝ е предано на клана.

Кенет поклати глава в знак на несъгласие и крадешком погледна Спес.

— А-а, ето какво било. — Кормак го потупа по рамото.

— Не вярваш ли, че е възможно принцесата и Магнъс да са се обичали? — Терил зададе този въпрос на Кормак, преструвайки се, че не е чул разговора между двамата. — Защото аз вярвам.

Кормак се подсмихна безразлично:

— Не казвам, че не е възможно. Но мисля, че Елизабет бе голямата любов на Магнъс. Той се ожени за Йона, само и само да не въвлече клана в пагубна война.

Старият Терил сбърчи лице и помръкна.

— Разбирам.

Кенет се навъси:

— Съгласен съм, че Магнъс харесваше Елизабет...

— Бе повече от обикновено харесване — прекъсна го Кормак. — Но какво значение има това сега? Принцесата скоро ще се върне при своя народ, тъй като не е заченала от Синклер.

— Откъде знаеш? — попита Кенет. — Не са изминали три пълнолуния от сватбата им. Може би самата тя не знае.

— Нито една от жриците не го предрича. Веднъж ги посетих — когато разбрах за смъртта на Магнъс. — Кормак поклати глава. —

Постъпи глупаво, като се ожени за жена, прехвърлила възрастта за раждане.

— Изглежда, така е — измърмори старият Терил и се почуди как е могъл да разчете тъй погрешно руническото писмо, което предвещаваше наследник на Магнъс.

Кенет се наежи от думите на Кормак.

— Независимо дали е прехвърлила възрастта, подходяща за раждане, или не, Йона е чудесна жена. Тя лекува болните и недъгавите, но освен това е безпристрастен съдник. Със своята мъдрост разреши не един дребен спор.

— Поздравявам ви за вашата лоялност и благосклонност, племеннико. Но дали принцесата не е имала нещо наум, когато се осмели да влезе в шотландски води?

— Тя основа женски храм на Айнхалоу — с неохота призна Кенет.

— Значи няма да бъде далеч от нас.

Кенет сви рамене и отправи мрачен поглед към снаха си, която се намираще в долния край на салона.

— Сега вие сте управител на клана — подметна Кормак. — Трябва да й наредите какво да прави.

— Не и сега! — заяви Кенет.

— Разбира се, че не. Оставете я тук колкото време желае. Скоро трябва да си изберете съпруга и би било по-добре да има само една лейди Синклер в замъка Синклер.

Кенет се съгласи е чичо си.

В деня след службата в памет на Магнъс Йона излезе от замъка, за да направи обичайната си обиколка из съседните колиби. Тя накара Спес да придружи Кенет, който замина да отдаде почитанията си на някои от клановете. Свитата му се състоеше от няколко по-знатни представители на рода и никой не очакваше да се завърнат преди вечеря.

Глен, заедно с няколко шотландски бойци, се зае да премести буницето. В известна степен Йона му бе обещала да не напуска замъка, но непрекъснатите й мисли за Магнъс не й даваха мира и тя реши да вземе торбата с билките и с множеството церове и да излезе.

— Хайде, Тор — подкани тя вълка. — Днес сме сами. Местността от другата страна е спокойна.

След като посети и последния си пациент — детето със счупената ръка, Йона пое обратно към замъка. Тя не бързаше и събираше диви луковици, от които възнамеряваше да направи отвара за облекчаване на стомашни неразположения, докато Тор гонеше поровете.

Изведнъж чу някакво пращане на клони в дъбравата, която прекосяваха, и свирна на вълка. С няколко скока Тор се озова да нея. С настръхнала козина вълкът пристъпи пред господарката си и се обърна към гъсталака.

— Какво има, Тор? — Йона пусна платнената си торба, чието съдържание се пръсна на земята. Бързо се огледа и съзря един дървен кол, дебел колкото китка на ръка. Вдигна го от земята, за да се защити е него. — Кой е там? — извика Йона първо на галски, а после и на исландски.

Отново се чу пращане, след което няколко тъмни фигури се показаха от дърветата. Кръвта ѝ се смрази и изведнъж съжали за решението си да излезе от замъка. Дали Глен или някой друг бе достатъчно близо, че да може да я чуе, ако извика?

Насреща ѝ се зададоха три озъбени звяра, от чиито муцуни излизаше пяна. Не бяха вълци, а големи кучета — порода, която се отглеждаше специално за борба с вълци или с други същества при дадена команда.

— Върни се! — заповяда тя и улови нашийника на Тор, за да го задържи при себе си. Колкото и да беше силен, вълкът не можеше да се пребори с трите огромни кучета. Настръхнали и кръвожадни, те пристъпиха напред. — Казах да се върнеш!

Йона освободи Тор, който напираше напред, и здраво стисна кола с две ръце. Прехвърляйки тежестта си на пръстите, тя пристъпяше от крак на крак. Осъзнаваше, че зверовете можеха да я наранят зле. Усети, че те тръгват напред, готови да я нападнат, и се отдръпна от Тор, за да не привлича вниманието на трите хищника.

Когато нейният вълк се наежи и извърна глава, Йона също се завъртя назад. Зад нея стояха още две грамадни кучета, които злобно ръмжаха. Изтръпна от ужас. Дватамата с Тор нямаше да се справят с пет звяра. Светкавично се огледа и забеляза няколко разлистени дъба, скупчени току до пътеката. Това бе най-доброто убежище за тях, тъй като дърветата щяха да скриват гърбовете им.

— Тор — прошепна тя, — ела!

Крачка по крачка Йона запристъпва бавно назад, без да отмества поглед от огромните хищници с кръвясали очи.

Точно преди да стигнат до дъбовете, водачът на кучетата изръмжа предизвикателно и се хвърли напред. Тор го посрещна във въздуха, оголил остриите си като бръснач зъби, и започна да го хапе, докато главите и телата им се блъскаха настървено в търсене на най-подходящата позиция за нанасяне на смъртоносен удар.

Преценявайки правилно положението, Йона застана до Тор, за да поеме фланговата атака. Тя се втурна да посрещне две от кучетата, които се устремиха към корема на Тор, съсредоточени единствено върху целта си. Йона се приведе ниско, за да избегне проблясващите зъби и силно размаханите лапи на борещите се кучета и на вълка, и размаха сопата в ръцете си така, сякаш се дуелираше — ту я изнасяше напред, ту я издърпваше назад. Изненадващата ѝ атака улучи двете кучета в муцуните — най-нежното място.

Но точно в този момент Йона се препъна и падна. Хищните нападатели веднага се нахвърлиха върху нея.

— Ах, колко сте тромава, милейди! Изправете се, защото иначе е свършено с нас, независимо дали има вълк или не. — С тези думи Джорди Мак'Инали се стрелна към най-близкото куче и го фрасна със своята тояга, но почти веднага изрева, тъй като остриите зъби на звяра го засегнаха.

Йона скочи на крака и се обърна с гръб към Джорди, за да се защити от другото голямо куче. Не се помая да го цапардоса, следвайки примера на гърбушкото.

И двата звяра се дръпнаха назад, виейки от болка и ярост. В продължение на няколко безценни секунди те стояха като вцепенени, но тогава другите две кучета нападаха от другата страна. Те се зъбеа и ръмжаха, а от муцуните им течаха лиги, които им придаваха изключително зловещ вид.

Джорди отново се зае с първите две кучета, като ръмжеше заплашително колкото самите тях.

Йона се опита да запази равновесие, за да придаде възможно най-голяма сила на оръжието, което въртеше в ръцете си, но Тор, вкопчил се в своя противник ѝ попречи. Докато издебваше да заеме по-

добра позиция, Йона усети дращение по гърба си, сякаш едно от кучетата бе забило ноктите си.

Но нейният яростен и уплашен писък бе заглушен от пронизителния боен вик на викингите.

— Глен! — с облекчение възкликна принцесата, когато видя, че нейният телохранител се намеси в схватката с бойното си копие и с тигърски рев. Две от кучетата се нахвърлиха върху него и той извади своя меч.

Обнадеждена, че може да победят в тази схватка, Йона също нададе бойния вик на викингите и хладнокръвно посрещна следващата атака. Ожесточеното и кръвожадно куче се стрелна към нея безумно, като не преставаше да се зъби, без да се страхува за кожата си. Йона замахна и улучи плешката му, но болезненият удар само озлоби още повече нападателя ѝ. Звярът отново се втурна към нея и този път ноктите му разкъсаха ризата ѝ. Йона замахна пак и успя да го цапардоса по гърдите, но загуби равновесие и падна. Преди да успее да се изправи, хищникът вече бе върху нея и тя вдигна сопата си, за да се защити. Тогава Глен ѝ се притече на помощ, замахвайки със своята тояга, при което така метна кучето във въздуха, сякаш огромният звяр не тежеше повече от една бълха.

Йона скочи, за да продължи битката. Тя трая, докато принцесата остана без дъх. Започна да ѝ се вие свят от изтощителната схватка. Най-после ударът ѝ поразил целта си. Сопата ѝ се стовари върху главата на звяра, който изскимтя от болка и се строполи на земята. Йона не можеше да види нищо от потта, която премрежваше очите ѝ. Замаяна и задъхана, тя се приготви за следващата атака, но не последва нищо. Докато се озърташе за поредното нападение срещу нея, Глен нанесе съкрушителен удар на едното куче, а Джорди — на другото. С това всичко приключи. Телата на петте звяра лежах на земята. Йона се наведе над своя вълк, който беше се проснал върху трупа на водача на кучетата.

Нечии ръце я вдигнаха.

— Милейди? Добре ли сте? — попита Глен.

— Да. А вие, приятелю?

— Да, милейди, с изключение на няколко драскотини, други наранявания нямам.

— Ще се погрижа за тях. Първо трябва да прегледам Тор. Май е ранен доста зле. — После се извърна към Джорди. — Ще видя и вас. Затова не си отивайте.

— Ще си тръгна, господарке. Имам свои методи на лекуване. Джорди Мак'Инали ви отдава почит за смелостта ви. Е, аз тръгвам. — И се изгуби, сякаш никога не бе се появявал.

— Той се би добре — каза Глен.

— Погрижете се за Тор, приятелю.

— Да, милейди. — Глен тъкмо понечи да се обърне, но се закова на място и отново стисна тоягата и меча си.

Коне! Тропотът на копитата им напомняше за препускащо стадо лосове. Йона бързо коленичи и сграбчи сопата си.

Отряд от въоръжени до зъби конници, облечени в наметала с цветовете на рода Синклер, изникна на хълмчето и скоро се озова пред тях. От гърлото на всеки боец се чуваше бойният вик на клана Синклер. Начело беше помощник-командирът на Дъгълд — Атол, който в момента бе главнокомандващ на армията му, тъй като Дъгълд бе повикан от краля.

Атол завъртя своя кон, преди да е спрял окончателно.

— Милейди? Боже мой, ранена ли сте? — Скърцайки със зъби, той се взря изпитателно в нея, след което се огледа наоколо. Присви устни и свирепо изръмжа. — Кой е виновен за това? Кой посмя да ви стори това? — Яростни ругатни бълваха и останалите войници, които слязоха от конете си. — По дяволите! Това са дресирани кучета, а не диви.

В очите на Йона се появи тревога.

— Какво искате да кажете?

Атол огледа внимателно окървавения Глен и накуцващия вълк, след което каза:

— Милейди, вашите нападатели обявяват война на Синклер.

— Така е! — Бойците ревнаха в хор и мощният им вик сякаш събори дърветата на земята.

— Добре, Атол — отвърна тя. — Ще ми разкажете всичко веднага щом тръгнем. Бих искала да направим носилка за Тор. — Едва изрече тези думи и двама от войниците свалиха своите наметала, за да направят носилка за вълка, която вързаха за конете си. Тор беше твърде немошен, за да възнегодува.

Йона и Глен получиха коне и бавно поеха по заобиколния път към замъка, където слухът за подлото нападение вече се беше разнесъл. Хората от околността се спуснаха да я посрещнат и тя влезе в двора на замъка, следвана от многобройна тълпа.

Принцесата се изненада от радостните викове, от сърдечните ръкостискания, от радушните поздравии, както и от желаещите да целунат краищата на дрехата ѝ.

— Вие сте много смела, милейди — похвали я Атол.

— Вие сте истинска Синклер, лейди Йона — извика някой от навалищата и всички нададоха одобрителни възгласи.

Тя се опита да им благодари, но залялата я вълна от приветствия и изтощението от схватката ѝ попречиха да изрази чувствата си на глас.

Мавис застана до нея.

— Веднага ще промия раните ви, милейди. Атол смята, че кучетата не са били болни от бяс, но все пак е добре да побързаме. Наблюдавала съм ви много пъти, но ако желаете, може да ми дадете наставления какво да направя.

Йона кимна, съзнавайки добре, че ако кучетата са имали бяс, то те можеха просто да почакаат и да видят дали у нея се е появил страх от водата, а това бе най-сигурният признак на тази неизлечима болест.

— Благодаря. Веднага ще дойда.

Глен я свали от седлото и я занесе на ръце в замъка.

— Доведете Тор — заповяда тя на Атол. — Няма да докосна нищо, докато Глен и вълкът ми не бъдат почистени от кръвта.

— Милейди! — възнегодува Мавис.

Точно в този момент в двора на замъка влязоха Кенет и Спес заедно със свитата си, смутени от царящия хаос. Атол разказа на Кенет за случилото се, след което новият господар на клана Синклер започна да дава заповеди на висок глас:

— Разберете кой е собственик на кучетата и кой ги е дресирал. Не спирайте, преди да сте го открили. Това нападение над лейди Синклер е равносилно на нападение над клана. Намерете враговете!

Спес бе вече хукнала към Йона, която продължаваше да дава напътствия на Мавис за това как да се погрижи за раните на Тор.

Силно стиснала устни, Спес сложи ръце на хълбок и се изправи лице в лице с братовчедка си.

— Чуй ме, Аздис Йона. Ще възложя на няколко жени да окажат помощ на вълка, а Мавис ще промие раните на Глен. От тази минута аз ще се грижа за теб.

Йона се усмихна.

— Майка ми винаги казваше, че в теб има викингска жилка, Спес.

— Майка ти щеше да се ужаси, ако те видеше в това състояние. Кожата и дрехите ти са разкъсани. Дори косата ти е оплескана с кръв. — Спес зацъка ядно с език, за да скрие тревогата си, после поведе Йона към вътрешността на замъка и заизкачва стълбите. — Как можа да излезеш без охрана? Съпругът ти... — Спес млькна и в очите ѝ бликнаха сълзи. — Прости ми, братовчедке. Не исках да те нараня...

— Няма нищо — прекъсна я Йона. — Често си мисля за Магнъс. За мен той не е мъртъв.

— Грещиш — упрекна я Спес. — Не искам да живееш с илюзии. Животът е пред теб, Йона. Имаш и Айн Хелга.

— Да — промълви Йона. Олюля се, но причината за това не бе схватката с кучетата, а един нов пристъп на болка. Магнъс!

Спес я хвана през кръста.

— Как можа да излезеш без подходяща охрана? Постъпила си страшно глупаво.

— Знам, знам. — Когато изкачи и последното стъпало, Йона се обърна към просторното преддверие. Долу бе пълно с хора, втренчили погледите си в нея. — Чувствам се добре — извика тя и махна с ръка.

Щом влезе в спалнята си, усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Донеси нагорещеното желязо. Не смятам, че кучетата бяха бесни, но въпреки това трябва да обгоря раните си, както ще направя с Тор и Глен. И то веднага.

— Остави на мен — настоя Спес и се обърна към прислужничките, които ги бяха последвали. — Идете веднага да нажежите желязата. До побеляване.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отвъд гроба има нещо — не всичко си отива със смъртта и бледият призрак отлита от погребалната клада на победения.

Сектус Пропертиус

— Смятам, че трябва да се направи нещо — заяви Кенет, удряйки е юмрук по дланта си. — Тя не може да продължава така. — Той закрачи напред-назад из салона, чертите на лицето му се бяха сгърчили от гняв, а стъпките му отекваха като удари на барабан. — Всичко се върши пряко волята ми. Никой още не е издирил тези кучета. Защо е толкова трудно? А сега и Йона...

— Знам — рече Спес и гласът ѝ затрепери от страх за братовчедка ѝ.

Глен, който също беше в салона, стоеше неподвижно като някоя статуя и само тъмнозелените му очи шареха, тъй като следеше с поглед Кенет, който крачеше тежко напред-назад. Знаеше за мъката на господарката си и се начумери, задето обсъждаха този въпрос с един шотландец. Все пак се надяваше да успеят да измислят някакво развлечение за принцесата, което да я съживи отново.

Сякаш проумял болката, която причиняваше на Спес, Кенет изведнъж спря и направи кисела физиономия. С разтворени обятия той тръгна към Спес, но съзирайки замисленото изражение на Глен, прибра ръцете си. Вместо да я прегърне, Кенет я потупа непохватно по рамото.

— Не се тревожи, Спес. Тя не тъжи по твоя вина.

Кенет изпитваше силни чувства към Спес и се надяваше да се ожени за нея, но искаше да обсъди решението си с Айнър, щом приятелят му се върне на бреговете на клана Синклер. Освен това бе се привързал към вдовицата на Магнъс и се боеше за здравето ѝ. Тя спазваше строг режим на работа, без да пада духом или да си почива.

Бледа и устремена, Йона винаги се усмихваше на хората наоколо ѝ. Но ако някой се вгледаше в нея скришом, щеше да съзре болката, ясно изписана на лицето ѝ.

— Но какво можем да сторим? — попита Спес.

Кенет я улови за ръцете и окуражително ги стисна.

— Все ще измисля нещо.

Но какво? Много пъти беше молил Йона да се разтовари малко, но в отговор принцесата му се усмихваше и продължаваше да си върши работата.

— Принцесата трябва да има занимание — категорично заяви Глен.

Разтреперана от гняв, Спес се извърна към него:

— Дори това да я убива, Глен? А тя наистина се съсипва. Не спи, почти не яде. Единственото, което прави, е да се грижи за болните и нуждаещите се. — Широко разпери ръце. — А това означава за всеки от тази забравена от бога земя. — Тя покри лицето си с длани и заклати глава. — Простете, лорд Кенет. Не исках да обидя земята ви.

Този път Кенет се абстрахира от присъствието на Глен и я прегърна.

— Само трябва да кажеш какво да ѝ наредя и аз ще го сторя. Искаш ли да я върна обратно в Исландия?

Спес го погледна смаяно, а в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Не... не искам това.

Кенет въздъхна облекчено и отново я прегърна.

— Не би и отишла — подхвърли Глен. — Трябва да довърши делото си на Айн Хелга.

Спес се вторачи в него.

— Може би точно това трябва да сторим. Ще я заведем на островите Оркни, където е нейният храм. Може отново да възвърне желанието си за живот.

— Няма да спре да жалее — подметна Глен.

— Знам, знам — отвърна Спес с тънък глас, който издаваше раздразнението ѝ. — Но там може и да живне. Ще си спомня за щастливите им дни, прекарани заедно, ще обхожда отново местата, които са пребродили, и ще върши работата, предопределена за нея от Господ. Това ще я излекува.

Кенет улови Спес за ръцете.

— Не искам да ме оставяш сам — каза той.

Силна руменина изби по лицето ѝ и тя крадешком погледна Глен. Но той ги наблюдаваше с каменно лице, без да си направи труда да ги остави насаме.

— Бих... бих останала с вас, милорд, но мястото ми е до моята господарка. — Понечи да се усмихне, но вместо това от гърдите ѝ се изтръгна стон.

— Знам — с мъка продума Кенет.

— Няма да се върне на Айн Хелга, докато не се роди бебето на Мак'Клауд — произнесе Глен.

Спес се зарадва на тази новина и жизнерадостно погледна Кенет.

— Така е. Принцесата няма да остави лейди Мак'Клауд, защото държи да присъства на раждането.

Отвън долетя дрънчене на метал, след което желязната входна врата се отвори със звън и се затвори. На двете най-горни стъпала, водещи към салона, се появи Кормак.

— Какво ще кажете, господарю? Как е кланът в мое отсъствие?

Кенет пусна Спес и се запъти към чичо си, ръкувайки се с него.

— По-добре, отколкото преди завръщането ти. Как е кралят?

Кормак кимна хладно на Спес и Глен, после тръгна към камината, за да сгрее ръцете си.

— Войната е в своя разгар, макар положението на Малкълм да не е цветущо. Баронът е силен враг.

Кенет се изплю в огъня.

— Тостиг е кръгла нула без него.

Кормак изгледа другите двама в салона.

— Ще отида при господарката — припряно рече Спес, тъй като усети, че чичото трябва да предаде нещо важно на племенника си.

Глен погледна втренчено двамата мъже, след което също напусна стаята.

Кормак замълча известно време, но после проговори:

— Този левент май не ме харесва.

— Така се отнася е всички, като изключим Йона.

— Може и да си прав. Но трябва да бъдем по-предпазливи.

Кенет зяпна чичо си.

— Чул ли си нещо?

— Да. Чух. — Кормак се озърна наоколо и огледа сводестия коридор, през който се излизаше от залата. — Знам, че навсякъде слухтят шпиони.

Кенет настръхна.

— Имам доверие на Спес. Освен това Глен е предан на Йона, която, от своя страна, ни е много вярна.

— Но те са викинги.

— Сега Йона е от рода Синклер. А Спес ѝ е братовчедка.

Кормак си пое дълбоко дъх.

— Тя, изглежда, е избраницата на сърцето ти.

— Нещо повече от това. Смятам да се ожена за нея.

Чичо му изтръпна и поклати глава:

— Както всички, така и аз обичам Йона и Спес. Но ще те помоля да не бързаш. Не искам да ти давам съвети как да управляваш клана...

— Защо не? Нали често съветваше Магнъс?

— Така е. Но той невинаги се вслушваше в думите ми.

Двамата се засмяха, а Кенет отиде до масата и наля ейл в една халба.

— Небрежен съм по отношение на задълженията си. Сигурно умираш от жажда след това дълго препускане. — На лицето му се появи широка усмивка: — Но както винаги, изглеждаш така, сякаш си прекосил само двора на замъка.

Кормак изгълта на един дъх съдържанието на голямата чаша и я пъхна обратно в ръцете на Кенет, за да я напълни отново. Като следеше зорко племенника си, той нехайно подритна една пламтяща цепеница, при което полетяха искри.

— Малкълм иска да изпратим още войници от клана Синклер във войната.

— Какво? — Кенет се разтревожи. — Това не е възможно. Магнъс даде на Малкълм да разбере, че може да му даде само стотина души. Някои от най-добрите ни воители са вече при краля.

— Прав си — каза Кормак. — Но ходът на сраженията се променя многократно и Малкълм е притеснен. Нуждае се от още мъже.

— Не ми се иска да излагам на опасност живота на други хора от клана Синклер. Магнъс не искаше да праща повече от своите бойци във войната. — Кенет удари чашата си в дървената маса.

— Кралят изисква лоялност. Ти си най-новият господар на едно от неговите владения. Решението зависи единствено от теб.

— Така ли? — Кенет закри из стаята. — Ти какво мислиш по въпроса?

— Съгласен съм с теб. Тази работа не ми харесва. Но не виждам начин да я предотвратим. Дори Магнъс не би се опълчил срещу една явна молба от страна на краля. Ще се постарая да убедя Малкълм да се откаже от това свое желание. Но ако ти сам се изправиш срещу него и изразиш възраженията си открито, сигурно ще те изслуша по-внимателно.

Кенет се съгласи е думите на чичо си.

— Така и ще направя. Не ми се ще да излагам на риск клана. Магнъс и народът ни дадоха много жертви, за да си възвърнат заграбените земи на Синклер.

— Ние пък трябва да ги запазим в настоящите им граници — добави Кормак.

В подземната килия беше тъй тъмно, влажно и усойно, сякаш цареше непрестанна нощ. Чуваше се само водата, която капеше от стените, и цвърченето на притичващи плъхове, както и на други невидими обитатели на тази изключително мрачна тъмница. Повечето хора, затворени на такива места, не виждаха слънце до края на живота си.

Факлите по стените в коридора над килията хвърляха оскъдна бледа светлина през решетката, поставена върху капака на тавана. Това беше единственият изход от тъмницата, която имаше форма на дълбок кладенец. Тъмничарите му пускаха с въже съвсем малко вода и още по-оскъдно количество храна — ако изобщо се сетеха за него.

Кожата му, подобно на стените, се покриваше с бисерни капки пот от влагата и вонята, изпълващи въздуха. Подът бе станал мазен, храната бе като помия. Жаждата бе го тласнала към опасните опити да събира вода от стените. Тя сигурно бе заразена, но Магнъс вече не придиряше нищо. Водеше борба за живота си. За да оживее, той се нуждаеше от всеки зальк храна, както и от прекомерна хитрост. Зрението му бе се изострило от тъмнината и в това отношение превъзхождаше тъмничарите. Веднъж на две седмици отвори жалящата железна решетка на тавана и винаги идваха двама: единият държеше

запалена факла и размахваше оръжие, докато другият се спускаше по възжена стълба, за да провери дали затворникът не е умрял.

— Честно да ти кажа, не знам защо си правим труда да идваме тук — чу Магнъс думите на един пазач последния път, когато го провериха. — Скоро ще умре. Ще го използват, за да преговарят за мир, и после ще го очистят.

— Мисля, че не е лошо да научим името му — отвърна другият.

— Това не е наша работа. Важното е, че е шотландски престъпник.

Това се случи преди две седмици. Скоро щяха да го проверят отново, тъй като горе в замъка беше настъпило оживление. Магнъс не чуваше глъчката, по-скоро я усещаше от своята тъмница, подобна на гробница, и предположи, че екзекуцията му приближава.

Беше очаквал да го измъчват, но това не се случи. Само стоя с вързани ръце цял един месец след затварянето му тук. Явно „добрият“ барон, който бе привърженик на изтезанията, го щадеше от някакви користни цели. Ако искаше да си спаси кожата, трябваше да предприеме някакво действие при следващото посещение на тъмничарите. В крайна сметка по-добре да умре в борба, а не като жертва на пъкления план на барона, който най-вероятно замисляше някакво специално мъчение, за да го умъртви. Магнъс нямаше никакво намерение да бъде главното ястие в менюто на някакъв дяволски пир.

Затова се зае с подготовката си. Тъй като под него нямаше шахта, през която да се измъкне, той започна да се упражнява да скача високо, докато най-накрая с лекота стигаше решетката на тавана.

При досегашните проверки на тъмничарите винаги беше се бе преструвал на страшно слаб и изтощен. Освен това двамата пазачи идваха сами — никой не ги охраняваше. Безспорно вече го смятаха за боязлив и примирен със съдбата си човек, а това можеше да ги направи небрежни.

Разбира се, бяха го обезоръжили, но бяха му оставили разкъсаното и оплескано с кръв карирано наметало. В подгъва му предвидливо бе вшита една малка, добре скрита ножница, в която имаше къса и тънка кама. С това оръжие можеше и да успее да се измъкне.

Използваше всяка свободна минута да поспи, тъй като трябваше да събере сили. Освен това така забравяше за храната. Макар да бе

свикнал да се храни рядко на бойното поле, дългите месеци на затворничество бяха омаломощили дори неговото силно тяло. Четири дяволски дълги месеца! Какво ли правеше Йона? Сигурно са й съобщили, че е мъртъв. Дали тъжеше за него? Сигурно, нали се обичаха. Но той искаше да направи нещо повече. Първо трябваше да се измъкне от това окаяно положение, после щеше да се погрижи за жена си.

Облегнат на стената, Магнъс въздъхна и се сгуши в своето намачкано и смърдящо наметало от шотландско каре, след което затвори очи. Плъховете щяха да го нападат все по-ожесточено, ако останеше тук. Тъмничарите щяха да се появят на следващия ден. Предчувстваше го. Трябваше да измисли нещо.

Сънят го повали бързо и почти веднага плъховете започнаха вечерята си. Бяха го нахапали на няколко места, но той в съня си уби десетина от тях, след което те се прехвърлиха на труповете на своите събратя.

Шумът от превъртането на голям ръждясал ключ в ключалката го разбуди веднага и изостри сетивата му. Премятайки наметалото върху едната си ръка, той скри малката кама в другата си длан, готов да я хвърли. Имаше само един шанс.

— Няма да очаква това — чу се гласът на единия.

Мъжът изсумтя, когато отмести решетката.

— Голям смях ще падне, преди Килдър да се заеме с него — отвърна другият.

— Вярно ли е, че баронът изтръгва сърцата им, докато още са живи, и ги изяжда, преди да са умрели? — Светлината от факлата трепна, тъй като говорещият потрепери от ужас.

— Да. Братовчед ми е един от неговите палачи и твърди, че затворниците са готови да приемат всякаква смърт, след като баронът е приключил с тях. Малките момчета умират след много дни. Руфус казва, че той ги използва, докато не започнат да гният. Страшен човек е нашият барон.

Първият тъмничар кимна и се наведе над отвора на тавана, наклонявайки факлата към килията.

— Също така се говори, че...

Това бяха последните му думи, тъй като в този момент Магнъс скочи високо във въздуха, сграбчи мъжа за рамото и заби камата във

вратните му жили. Тялото на пазача тупна на пода на тъмницата, приземявайки се със силен грохот, а факлата падна до него.

— Овус? — извика вторият. — Добре ли си? Ще пусна стълбата.

Магнъс скочи отново, вкопчи се и във втория мъж, събаряйки го на земята до себе си. Изви тялото му и стъпи на шията му, при което я счупи. Този тъмничар умря, без да гъкне, като единственият шум, който се чу, бе съскането на разискрената факла, която запращя на влажния под.

Бърз като стрела, Магнъс успя да спаси мъждукащия огън на факлата. Изчака пламъкът да се усили, после пъкна своята кама и късия меч на единия от тъмничарите в колана си.

Хванал факлата с една ръка, Магнъс отново скочи нагоре и успя да се хване за ръба със свободната си ръка. Метна факлата през отвора и се измъкна. За известно време остана клекнал близо до дупката — негова килия, и се ослуша. Доволен, че не беше вдигната тревога, Магнъс хвърли вонящото и въшливо наметало върху двата трупа долу. После, възможно най-тихо, върна решетката на мястото ѝ.

Вдишвайки дълбоко от недотам чистия въздух, беглецът се озърна наоколо. Колкото по-дълго останеше незабелязан, толкова по-голяма вероятност имаше да остане свободен и да живее. Не всички хора на барона бяха наивни като двамата убити от него тъмничари, а щом откриеха, че е избягал, щеше да настане страшна суматоха.

Здраво стиснал камата в едната си ръка, Магнъс се заизкачва дебнешком към едно стълбище, което се извиваше успоредно на стената, водеща към следващия етаж. Спотаен в най-извитата част на стълбите, той изимитира доста добре евентуален разговор между неговите мъртви пазачи, в случай че някой от горния етаж надава ухо.

Като държеше факлата пред себе си, за да хвърли сянка върху лицето си, Магнъс се спря в огромната мрачна стая на най-горната площадка на стълбището.

Макар да не се виждаше жива душа наоколо, не помръдна.

Подобно на повечето подземни затвори, този също приличаше на развъдник за зайци със своя лабиринт от коридори, с влажните си подове и стени, както и с миризмата на вкиснало, която се носеше във въздуха. Мъжът сбърчи нос, за да не вдишва вонята около себе си. От тази стая се отваряха четири коридора. Но кой ли беше пътят към свободата?

Изведнъж Магнъс се закова на място, тъй като чу някакви гласове. Опита се да разбере откъде долитат, след което пхна факлата в един стенен свещник и се долепи плътно до стената, за да се скрие в тъмното.

— Къде са Овус и Анархий? — прокътят в коридора груб мъжки глас.

— Сигурно са при затворника. Виждам отворената врата долу. Няма да се наложи отново да се занимават с него. Носи се слух, че баронът скоро ще му види сметката. Хайде да се махаме оттук. Не се чувствам добре в подземията. Ела да проверим западната страна, след което ще се върнем обратно горе.

Гласовете им заглъхнаха, затова Магнъс бързо взе факлата и се запъти към коридора, през който бяха дошли двамата мъже. Пътюм успя да вземе една стара кама, поставена до стената. Нито камата, нито късият меч бяха остри, но по-добре това, отколкото нищо. На една стена по-нататък имаше наредени наметала и той отмъкна едно със себе си. То бе направено от толкова груба материя, че ако не бе така омазнено, можеше да одере кожата му. Но поне щеше да му държи топло, докато намери нещо по-добро, а качулката скриваше червеникавата му коса.

За да не привлече вниманието върху себе си, Магнъс с бърза крачка заизкачва едно стълбище, водещо към друго преддверие.

— Хей, ти — извика някой от другия край на стаята. — От сектора на Овус и Анархий ли идваш? Затворникът готов ли е да се изповяда?

Магнъс се изсмя дрезгаво.

— Сто на сто, трепери.

— Сигурно.

Някой поздрави мъжа, който се обърна, за да му отвърне. Магнъс хукна да бяга с риск да се издаде.

Изкачи няколко етажа, без да спира, но все още не се чуваше сигнал за тревога. След като премина през още един коридор, търсейки изход от това проклето подземие, той реши, че вече е стигнал приземния етаж. Въздухът бе доста по-свеж. Зави зад един ъгъл. Изведнъж някаква светлина го заслепи. Закова се на място и премигна неколккратно, докато най-накрая очите му свикнаха. Оказа се на прага на една голяма стая, пълна е въоръжени мъже.

Магнъс изруга под носа си при вида на това човешко стълпотворение. Когато съзря оръжейната стена, отрупана с оръжия, пое си дълбоко дъх. Как да стигне дотам и да вземе необходимите неща? Стисна здраво едната от камите си и изведнъж шарещият му поглед се спря на един млад оръженосец, който притичваше бързо от маса на маса. Някои от широкоплещестите мъже замахваха да го ударят. Но момче то беше пъргаво и успяваше да избегне повечето от юмруци те. Внезапно един извика момчето и го накара да му донесе нещо. То остави тежката и неудобна табла и хукна да изпълнява заповедта.

Магнъс се преви надве, за да не стърчи над другите, и предпазливо се промъкна в стаята. Дебнешком отиде до огнище то, като следеше всяко движение на околните, без да гледа никого в очите. Надяваше се да го сметнат за прислужник. След като се възползва от един удобен момент, загреба с шепи няколко въгленчета и натри с тях косата и лицето си. После се промъкна до масата, където момчето беше оставило таблата. Бързо я грабна и я вдигна на височината на лицето си, за да се скрие възможно най-добре. Така, все още силно прегърбен, той се запромъкна из стаята към оръжейната стена.

Тъкмо оставяше таблата на пода, за да се присегне да вземе един меч и една броня, когато се вдигна тревога. Сред шума и глъчката зад гърба си Магнъс сграбчи един меч и бързо се изниза от това място, докато стражите тичаха да вземат оръжията си. С извърнато настрани лице, той закачи меча на дрехите си, след което успя да задигне една ризница от металически брънки. Бързо я нахлузи на себе си и сложи шлем на главата си. От години не бе носил шлем, затова сега му се струваше тежък и неудобен. Но поне скриваше лицето му.

Сякаш следвайки някаква заповед, Магнъс се присъедини към една група мъже, която пое по дългия коридор. Стори му се, че се бяха запътили към вътрешния двор. Ако имаше късмет, щеше да се озове до задната врата на крепостта, но горещо се замоли тя да е добре смазана. Нямахше да му се удаде друг шанс да избяга. Само след броени минути замъкът щеше да гъмжи от войници на барона, които щяха да го търсят навсякъде.

Очакванията му се сбъднаха — коридорът наистина водеше към задния двор. Другите мъже от групата се разпръснаха в различни посоки, но Магнъс се спотаи в една ниша и изчака, докато остана

съвсем сам. Зората тъкмо се разпукваше, но поне хвърляше достатъчно светлина, за да му позволи да се огледа наоколо. Разчитайки на познанията си за нортумбрийските замъци, той се запромъква наляво. И наистина — портата се намираще там. Протегна ръка към халката и силно я натисна. Не беше смазана добре. В първия момент не се поддаде, но после се откряна със скърцане. Огледа се. Наблизо имаше няколко души, които тичаха да заемат позиция. Отвори вратата още малко и се промъкна във външния двор. Ниско приведен, той се затича към задната част на замъка.

Из двора сновяха стражи, които почти не му обърнаха внимание. Когато един от тях се спря, сякаш искаше да го попита нещо, Магнъс махна с ръка към предната част на замъка. Пазачът кимна и хукна в тази посока. Поне тълпата от викащи и тичащи мъже ми осигурява някакво прикритие, помисли си той. Първо щяха да претърсят конюшните, после щяха да проверят дали някой е излязъл през централните порти на крепостта.

Вместо това, Магнъс бе тръгнал към сметището на гърба на замъка, далеч от шпионите на барона, неговото семейство и гостите му. Тук щяха да дойдат каруци, които да съберат сметта и отпадъците, за да ги извозят във от пределите на замъка.

Късметът не му изневери. Точно в този момент товареха една кола с боклук. Магнъс сбърчи лице от погнуса при вонята от сметта, която се хвърляше е лопати върху дъното на каруцата. Но това беше най-безопасното убежище за него. Той стисна зъби, свали шлема и ризницата и зачака удобен момент, за да скочи в колата. Такава възможност наистина му се удаде — когато боклукчиите приключиха и се оттеглиха, при което единият от тях даде знак на коларя да тръгва.

Поемайки дълбоко дъх, Магнъс хукна след каруцата. Той се метна върху нея и се озова в най-мръсното място, което някога бе виждал.

Като се опита да не диша възможно най-дълго време, Магнъс сви краката си и се зарови още по-дълбоко в отвратителната смърдяща купчина боклук. Преди да си поеме дъх, той направи малка дупчица в сметта, за да диша малко по-чист въздух. Костваше му доста усилия да не запуши отново носа си...

Двама войника спряха колата и всеки от тях пъкна меча си в миризливата купчина боклук. Но те бързо се отдръпнаха и махнаха на

коларя да продължава, като здраво стискаха носове.

Колата се заклатушка покрай стените на замъка и се насочи към предната му част. Точно преди да подмине главния вход, гръмнаха тръби. Високите порти, обковани с желязо, се отвориха със силно скърцане и от тях изскочиха няколко конника, които се пръснаха във всички посоки след подвижната вертикална решетка на крепостната врата.

Някакъв човек се показа след тях и застана на най-горното стъпало. Той беше едър широкоплещест мъж, облечен в черни дрехи, а в гъстата му черна коса светлееше само един прошарен кичур. Лицето му се бе сгърчило от гняв, а мощният му глас прозвуча дрезгаво, когато извика на подчинените си. Тропна с крак по най-горното стъпало, размахвайки сабята си и бълвайки ругатни.

— Намерете го, да ви вземат дяволите! Ще опека живи тези, които го оставиха да избяга. Ако искате и вас да ви сполети същата участ, оставете затворника да се измъкне. Искам да го доведете жив!

Ревящият му глас изплаши гарваните на кулата и те заграчиха ядосано, кръжейки над замъка, а тяхната лъскава черна перушина заблестя на слънцето.

Магнъс очакваше някой пак да спре колата за проверка, но никой не се доближи до нея. Само няколко свирепи погледа проследиха боклукчията и неговия клатушкащ се вонящ товар.

Докато каруцата се изнизваше през главния вход, Магнъс мислеше за отколешния си враг. От много години се съмняваше, че подлият барон на Нортумбрия е причина за смъртта на родителите му. В душата му се надигна омраза, която измести на заден план всичко останало, и дори отрупалият го боклук не му се струваше тъй миризлив.

От две години не беше виждал барон Урдрик Килдър, най-силния военачалник на крал Тостиг, но той не бе се променил много. Широкото му лице бе жестоко насечено от саблени удари, но белезите се бяха врязали в плоските му черти. Очите му бяха винаги силно присвити, сякаш подозираха целия свят. За злословниците бе зъл, за привържениците си — също. Магнъс го презираше, но не с хладнокръвието, с което човек се отнася към врага си, а с изгаряща омраза, която го караше да се измъчва.

Както повечето хора, Магнъс също знаеше за порочните влечения на барона към малки момчета и момичета, които изчезваха безследно, след като им се наситеше.

Страстта му да измъчва другите бе известна на всички. Особено му допаднаше смъртта чрез удушване, когато свързваха краката на жертвата с примката около врата така, че всяко движение би я стегнало. Тази смърт беше изключително мъчителна и бавна. Урдрик често проявяваше жестокостта си, тъй като изтезанията бяха обичайният начин за получаване на сведения. Но баронът предпочиташе да измъчва деца. Говореше се, че обичал да се храни, наблюдавайки ужасната смърт на някой клетник. Военачалниците му също бяха смъртно опасни. Магнъс съзнаваше това. Но той ненавиждаше Урдрик, защото се гавреше с невинните.

Когато колата зави след подвижния мост, замъкът и хората в него изчезнаха. Все още се чуваха викове и тропот на тичащи мъже, но никой не се приближи до каруцата.

Магнъс се подготви за едно противно, смрадливо пътуване.

Нито Магнъс, нито подчинените на барон Урдрик забелязаха продавача на коне, който обръщаше повече внимание на обстановката, отколкото на коняря, който му плащаше в злато за двата жребеца. Никой не предполагаше, че този мъж е викинг, тъй като косата му бе боядисана с въглен, а и лицето му беше почернено.

Но когато конярят се обърна, за да каже на търговеца, че ще купи още от неговите прекрасни коне, онзи вече беше изчезнал. Той сви рамене в почуда. Беше направил изгодна сделка и затова не се ядоса. Този продавач можеше да се появи отново.

Викингът се затича през глава към коня, който бе вързал в гъстата гора, недалеч от замъка на барона. Приведен плътно до жребеца, той го сръга в хълбоците и препусна в галоп към морето.

След повече от час този конник чу познатия писък на речна рибарка и се успокои. Сигналът беше даден от поста на викингите.

Изглежда, той не се боеше, че може да счупи собствения си врат или този на коня, тъй като се спусна по почти отвесната скала надолу към брега. Животното едва-едва успяваше да се задържи на крака.

Един викингски кораб се люлееше в дълбоки води далеч от скалите, докато предната му част във вид на щит го пазеше от шибация вятър и от вълните на огромното Северно море. Бяха се

осмелили да дойдат доста на юг в своето издирване. Натоварени с богата плячка, те очакваха само последния член от екипажа е парите от продажбата на конете, които той беше откраднал от някакъв васал на барон Килдър.

Една малка лодка дойде да вземе мъжа от брега. След като се качи на борда на кораба, той веднага отиде при капитана.

Айнър отвърна на поздрава му, изненадан от неговото явно вълнение.

— Е?

— Нося новини, лорд Айнър. За Магнъс Синклер.

Магнъс остана в миризливата каруца, докато тя стигна до сметището. Него всъщност не го интересуваше къде се намира — достатъчно беше, че не се вижда замъкът на омразния барон.

Когато каруцата забави ход, обонянието му вече бе станало безчувствено към вонята и цялото му тяло тънеше в мръсотия. Той така гореше от нетърпение да се освободи и да се върне в земите на Синклер, че не забелязваше почти нищо около себе си. Щом каруцата спря, върху лицето му се изсипа още по-отвратителна помия, затова затаи дъх. Нямаше никакво намерение да убива коларя, но ако се наложеше, щеше да го стори. Наоколо цареше тишина. Зачака с наострен слух. Разтревожи се, че мъжът не изхвърли товара си веднага. Дали не беше разкрит?

Слънцето сипеше жарките си лъчи и от боклука започна да се вдига пара. След като най-после реши, че коларя го няма, Магнъс се измъкна от миризливото си убежище. Пред очите му се откри един ров, над който се издигаше истинска планина от кал. Ето къде щеше да бъде изхвърлен, след като коларят изправи колата. Не! Беше преживял достатъчно.

След като подаде едното си рамо, той заизвива тялото си така, че стъпалата му се смъкнаха от открития край на каруцата. За миг се спря и огледа внимателно околността. На вонящото сметище не се виждаше жива душа. Продължи да извива тялото си напред-назад и наклони колата надолу. Голяма част от товара се плъзна заедно с него и отново го покри. Замръзна на място, когато крантата, която теглеше каруцата, затропа с копита, но пак не се появи никой.

Стори му се, че е изминала цяла вечност, когато отново се размърда и лазейки по корем, стигна до другия край на каруцата, след което прибяга към една рядка горичка. Когато се скри сред дърветата, Магнъс се спря, за да се огледа наоколо. Вдиша някаква позната щипеща миризма. Наблизо имаше работилница за щавене на кожи. Не бе никак чудно, че имаха сметище точно на това място. Нито един човек, който цял ден работи със сурови кожи, не би почувствал задушавашите миризми. Но тук някъде трябваше да има вода. Всеки кожар се нуждаеше от вода и огън.

Приклекнал ниско, Магнъс разгледа околността. Вляво, на немного голямо разстояние от него, се виждаше някаква паянтова колиба е чимов покрив и каменни стени, а грубо изработената врата бе счупена и увиснала накриво. Пред нея имаше пейка, на която съхнеха чифт панталони и една риза от фина избеляла материя, но все още здрава. Щяха да му свършат добра работа за ново облекло.

Вдясно Магнъс съзря езерото, разпенено и явно възсолено, тук-там покрито с тънък пласт лед. Щеше да се вкочани от студ. Дори в най-студените дни бе плувал в Северно море. Заслужаваше си да измие вонята от себе си.

Но това, което го разсмя, бе дървената купа с течен сапун от луга, която стоеше върху пейката пред разнебитената къщурка. Вероятно го използваша за почистване на кожата. Грубият сапун щеше да свлече кожата на гърба му, но, с Божия помощ, можеше да измие мръсотията по тялото му.

Магнъс допълзя до пейката, грабна сапуна и се отправи обратно към езерото.

Безшумно влезе във водата и бавно се потопи на няколко пъти, като влизаше все по-надълбоко. После се насапуниса, бавно и навсякъде, като натърка главата си и всяка поразителност на тялото си. Потопи се, изплува на повърхността и отново се насапуниса. Повтори това неколkokратно, докато не се почувства чист, докато и най-слабата миризма от вонящата кафява тиня, която се бе наслагала е времето по тялото му, не изчезна. Най-накрая той изглеждаше зачервен, настръхнал и чист. Изобщо не обърна внимание на белезите от ухапванията на животинките, които бяха съжителствали с него в подземната тъмница.

Когато се върна при колибата, той се изтри в една работна престилка и нахлузи панталоните и ризата. Те също миришеха на луга, но това беше приятен аромат.

След като си нахлупи една прекалено малка плетена триъгълна шапка на главата, за да скрие цвета на косата си, Магнъс се наклони да тръгва. Тръпнеше от очакване да си отиде, да бъде далеч от Килдър. Възнамеряваше да поеме на север, към двора на Малкълм. Това щеше да му отнеме дни, но бе по-кратко пътуване, отколкото до собствените му земи. Изведнъж до него долетяха някакви гласове и той се спотаи в рядката горичка, като легна на земята.

— Казвам ти — отчетливо се чу гласът на един мъж, който явно приближаваше колибата. — Чух войниците на Килдър да говорят за това. Май милостивият крал Тостиг ще склучи мирен пакт с това копеле Малкълм. Този шотландски кучи син е поканил своите военачалници на среща с добрия Тостиг, барона и останалите. Жените им също ще дойдат в знак на примирие.

Говорещият се изкиска.

— Чух ги да говорят за викингската кралица, която се ожени за един долен шотландец. Носи се слух, че и тя ще бъде там.

Магнъс стисна зъби, за да не се намеси. Дали говореха за Йона? Но защо тя ще ходи в двореца на Малкълм? Не, сигурно не ставаше въпрос за нея.

Вторият кожан се оригна силно.

— Бива ли я?

— Някои са я виждали. Разправят, че косата ѝ била с цвета на първия мраз, а кожата ѝ била бяла като козе мляко. Викали ѝ Лунната красавица.

— Това е измишльотина. Само една вещица може да изглежда така.

— Говори се, че е точно такава. Можела да съживява шотландците с черна магия. Тя е слуга на сатаната, няма съмнение.

— Би се харесала на барона. Той има най-различни вкусове и си играе със сатаната. Може да устрои засада на Малкълм в собствения си замък и да плени тази Лунна вещица.

Когато смехът на мъжете гръмна, Магнъс едва успя да потуши гнева си. Йона! Не бе възможно. Бе я оставил на сигурно място, в Айнхалоу. Но това описание! Дали не бе някоя друга?

— Да — прошепна първият кожар, — никой мъж няма да я иска после, след като е била в ръцете на барона.

— Не се знае, баронът може да я умори, докато я измъчва. Това ще е по-добре за нея.

Магнъс скръцна със зъби и прокълна всички светии, които закриляха неговия враг. От все сърце желаше Килдър да се озове на река Стикс в една пробита лодка, така че да изгори и да се удави. Не жадуваше за забрава чрез смърт, а за живи спомени в едно вечно проклятие.

Но Йона! Проклятие — дано не бе в двореца на Малкълм. Откъде ѝ бе щукнало да се излага на опасност? Кръвта му се смрази при мисълта, че някой друг мъж, особено барон Килдър, посяга на жена му.

Страхът му за Йона, подсилен от дългото недояждане, както и мъките от дългите месеци затвор и думите на кожарите, разпали въображението му и той едва не изгуби съзнание. Нима някой бе посмял да я докосне? Дали тя би позволила това? Дали споменът за страстта, за красотата на изгарящия ги плам, който го поддържаше през цялото време на раздялата, бе една илюзия? Не, той бе истина, запазена единствено за него. Би било много мерзко от нейна страна да се е преструвала, че го обича тъй силно. Но наистина ли и за нея бе така?

Наблюдавайки двамата кожари, Магнъс сподави желанието си да ги удуши, да ги задуши, докато вените им не се пръснат. Думите им го бяха вбесили.

По-едрият от двамата вдигна високо няколко чифта ботуши от еленова кожа. Мръсните му ръце бяха увити в някакви парцали и той внимателно изчетка всеки ботуш в посока срещу косъма, докато гъстата кожа не заблестя на обедното слънце.

— Да — доволно рече той, — хората на барона ще ги харесат веднага. Доста пари ще вземем за тях.

— Внимавай да не изчегърташ част от кожата — посъветва го по-сбръчканият. — За това ще те накажат със смърт чрез удушване. — Той потрепери и неспокойно се огледа.

Другият кимна и сложи ботушите на паянтовата пейка.

— Хайде да донесем и другите неща — предложи той и двамата се обърнаха.

Но изведнъж по-едрият мъж се спря и погледна пейката през рамо:

— Сапунът не беше ли тук?

По-дребният кожар се извърна назад и сви рамене.

— Може да сме го сложили другаде.

— Голям глупак съм. Сигурно си прав. — Той плесна приятеля си по рамото, но не спомена повече за сапуна, докато се отдалечаваха.

Гласовете още не бяха заглъхнали, когато Магнъс излезе от прикритието на дъбравата. Желанието му да удуши двамата все още пулсираше в него, когато грабна най-големия чифт ботуши и ги обу. Малко го стягаха, но щяха да свършат работа. Той предпазливо се промъкна до една долчинка, недалеч от криволичещия път, по който бе дошла каруцата. За него бе по-добре да избягва пътищата.

След като измина известно разстояние, той се озърна наоколо. Долчинката бе спокойна — не се чу уплашено пърхане на птици или движение на други стреснати животинки. Беше сам. Бавно затича на север и пробяга няколко километра, без да се умори. Встрани от пътя теренът бе неравен и осеян с камъни, орлова папрат и шубраци. Но беглецът щеше да остане незабелязан, в случай че се появи някой. Трябваше да излезе извън границите на Нортумбрия. Животът му не струваше пукната пара. Баронът сигурно вече бе обявил награда за главата му, жив или мъртъв. Магнъс обаче нямаше никакво желание да се прости с главата си.

Затова пое на север към шотландската граница. Разкъсван от гняв, раздразнение и несигурност, изобщо не се боеше за състоянието си, когато отвикналите на натоварване мускули се напрегнаха болезнено и когато леденият декемврийски вятър го зашиба силно.

На свечеряване Магнъс намери подслон и заспа. Ако пътуваше нощем в непозната земя, можеше да се нарани или да го сполети нещо по-лошо. По-добре бе да рискува да се придвижва на дневна светлина.

Зората се пукна и той отново пое на север, обръщайки гръб на слабото зимно слънце.

Към края на седмицата Магнъс бе измършавял от недояждане, а дрехите му бяха започнали да се късат. Обгръщаха го мъгли, но той не им обръщаше внимание. Бе прекосил мрачните нортумбрийски мочурища и вече се намираше на шотландска земя. Съзнанието му изцяло бе ангажирано от мисълта за двореца на Малкълм и за

положението, което щеше да свари там. Трескавото му въображение започна да си представя как Йона пирува и се весели с враговете му. Измъчваше се от ревност, макар да не искаше да го признае. Но ако тя беше престъпила клетвата си за вяност и бе го предала, щеше да я затвори в тъмницата на замъка Синклер.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Живеем според възможностите си, а не според
желанията си.*

Менандер

Йона възседна кобилата, която Магнъс ѝ бе подарил, и зарея поглед в морето от високата скала. Макар зимното слънцестоене да бе отминало, денят беше мек и слънцето грееше благодатно. Но дори и да имаше вихрушка, Йона пак би дошла тук, за да види как корабът на Айнър и още два плавателни съда влизат в пристанището във водите на клана Синклер.

Тя беше озадачена от появата му, тъй като той трябваше да е пуснал котва някъде на сигурно място, далеч от зимното море, но все пак се радваше на неговото пристигане, независимо от причината за това. До този момент не бе осъзнала колко много ѝ липсваха Айнър и другите викинги, особено след изчезването на Магнъс преди четири месеца. Обзе я гордост, като видя колко умело лавираха корабите. После платната бяха свалени и силните ръце на гребците приближиха корабите до брега.

Сякаш доловила вълнението на своята господарка, кобилата на Йона се изправи на задните си крака и изпръхтя от високата скала. Зад нея войниците на Синклер, които винаги я охраняваха, гледаха е интерес.

— Ето ги и вашите викинги, милейди — рече един мъж на име Кеоун. Той беше приятел на Дъгълд и се бе сприятелил с принцесата.

Забелязвайки усмивката му, Йона кимна. Няколко месеца по-рано Кеоун би хукнал за оръжията си и би вдигнал тревога при поява на викинги в Северно море. Дали Магнъс виждаше колко добре се сработваха викингите и шотландците? При тази мисъл я прониза една добре позната тъга, от която усмивката ѝ угасна.

Ликът на Магнъс не бе избледнял в съзнанието ѝ. Виждаше го ясно. Когато погледна надолу към брега, тя си спомни за първата им среща. Струваше ѝ се, че бе изминала цяла вечност, откакто Магнъс застана лице в лице с нея след поражението му на веслата. Той ѝ липсваше страшно и тя отхвърляше всяко предложение на девер си и на Спас да се върне на Айн Хелга и да остане там. Трите кратки пътувания до този остров ѝ бяха причинили достатъчно болка. Дори тогава бе оставала в рамките на къщата. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка, ако трябваше да броди сама из полята, да гледа сама рибарките, да се къпе сама в горещия извор.

Гласът на Кеон я изтръгна от тъжните ѝ мисли.

— Много ще се зарадвате да видите своите сънародници, милейди.

— Така е — отвърна тя. — Не съм ги виждала от много месеци... И очаквах да ги срещна едва напролет. Сигурно нещо не е наред.

Усмихна се, за да прикрие измъчващата я тъга. Късно следващата пролет щеше да е изминала година от сватбата ѝ, а нямаше да има съпруг, с когото да отпразнува тази годишнина. Той бе изчезнал от живота ѝ, но въпреки това все още живееше в мислите ѝ. Бе я посветил в любовта, а тя не можеше да забрави това.

— Самият аз изгарям от нетърпение да се срещна отново с Айнър. Научих няколко хватки от борбата, които няма да успее да парира... Макар да съм сигурен, че Синклер би се справил.

Йона разбра какво иска да ѝ каже. Кенет беше господар от четири месеца, но никой още не бе го нарекъл „Синклер“. Само Магнъс си беше спечелил това почетно име.

Понякога сърцето ѝ се късаше, че повечето хора от клана Синклер, за разлика от Кеон, избягваха умишлено да говорят за любимия ѝ съпруг с нея, но тя разбираше, че единственото им желание бе да пощадят чувствата ѝ. Беше благодарна за любезността им, но никой викинг не забравяше мъртвите. Не един викинг роптаеше срещу небесата, извикваше обратно духа на мъртвеца и настояваше той да стане част от живота му.

Щом корабите започнаха да се приготвят да хвърлят котва, Йона се сбогува с Кеон и се спусна с кобилата си надолу по тясната скална пътечка към брега. Знаеше, че Кеон и останалите придружители ще я следят зорко отгоре.

Когато стигна до водата, тя слезе от коня. Изгаряше от нетърпение да разговаря със сънародниците си. Айнър сигурно носеше вести от Исландия и вероятно водеше още жени за храма. Въздъхна. Трябваше да отиде с Марта там, но не ѝ се искаше да се върне на острова. Като се отърси от тази болезнена мисъл, Йона се провикна към морето:

— Хей, Айнър! Бойци на Исландия. Хей!

— О-о! Принцесо на Исландия! — Ревящите гърла на викингите заглушиха шума от разбиващите се вълни, сплашените рибарки записукаха и запляскаха с криле в знак на протест.

— Това, че слизат на сушата в слънчево време, е добра поличба, милейди.

Йона се обърна и се усмихна на Глен. Не бе усетила кога се бе приближил, но беше предположила, че няма да е далеч от нея.

— По-добре да говорим на исландски — добави той, при което Йона се усмихна още по-широко. Колко омразен му бе галският и въпреки всичките си опити, не бе успял да усвои този език сносно. — Бъдете щастлива днес, милейди.

— Ще бъда. — Ако бе по-млада, помисли си тя, можеше да зачене дете от Магнъс. Доближи ръка до корема си и въздъхна. Месечният ѝ цикъл бе дошъл седмица след отплаването на Магнъс от Айн Хелга и тя бе страшно разочарована. Би било чудесно да има дете.

Корабите пуснаха котва и веслата бяха наредени като наклонени дървени войници, които поздравяват слънцето. Като по команда, викингите енергично напуснаха корабите. Те зацапаха през водата към брега, без да спират. Затичаха се към Йона и коленичиха на едно коляно, за да ѝ отдадат почитта си. С ръка на сърце, те я погледнаха в очакване на благословията ѝ. Бавно и напевно гостите изрекоха шепнешком официалния исландски поздрав.

— Сърдечни поздрави, бойци на Исландия — отговори тя. — Бъдете горди, викинги! — Широко простря едната си ръка, включвайки всички присъстващи. Обърна се към всеки по име и се поинтересува за неговото здраве и за семейството му. Йона не помръдна от мястото си, докато всеки един от трите кораба не слезе на брега и не получи официален поздрав от нея.

Когато ритуалът приключи, Йона се огледа озадачено. Ако мъжете следваха обичая, сега трябваше да се затичат нагоре по

скалната пътечка, където щяха да намерят кани с пенлива бира. Но никой не се отдели от широкия полукръг, който бяха образували около нея. Мъжете изглеждаха неспокойни, озъртаха се наляво и надясно, шепнеха помежду си и... чакаха.

Като капитан на всички кораби, Айнър слезе последен на брега. Мъжете ставаха все по-нервни с приближаването му към тях. Той се поклони пред принцесата, хвана ръката ѝ и я допря до челото си.

— Аздис Йона, принцесо на Исландия, поздравявам ви и връщам вашите бойци здрави и читави.

— Благодаря ви за това, приятелю Айнър. Добре изпълнихте задълженията си. — Йона го огледа с нескрит интерес. — Но защо сте тук, а не сте на път за Исландия? Скоро ще настъпи истинска зима.

Айнър се поколеба.

— Права сте, принцесо.

— Какво се е случило? Изглеждате страшно притеснен, приятелю, като опънат лък.

— Така е, принцесо. — Айнър я улови за ръката и я поведе да се разходят по пясъка, а не по пътечката на скалата.

— И мъжете знаят причината за вашето безпокойство — прошепна тя. Обзе я страшно предчувствие. Още лоши новини? За нея бе известна утеха, че поне не е възможно да получи по-голям удар, отколкото когато бе разбрала за смъртта на Магнъс. — Кажете ми какво става!

Айнър си пое дълбоко дъх.

— Няма нужда да ви казвам, че нашите хора биха умрели, но не биха издали нещо, което желаем да забулим в тайна.

Кръвта ѝ се смрази от официалния му тон.

— Знам — отвърна тя, стараейки се да не издаде нетърпението си. Не трябваше да го притиска.

— Както винаги, когато навлезем във вража територия или непозната земя, ние изпращаме бързоходци. Този път избрахме Торбьорн.

— Той е верен и отличен боец, мъдър и бърз — промълви Йона, както се очакваше от нея.

— Воин, син на воин... и предан викинг. — Йона изтръпна от колебанието в думите му. Тонът му ѝ подсказваше, че трябва да се настрои за вестта.

— Продължавайте — подкани го строго тя.

— Откраднал е няколко коня и ги е закарал за продан в замъка, собственост на един от военачалниците на крал Тостиг, барон Урдрик Килдър. Тъй като знае техния език, той е разменил няколко думи с коняря, докато се е пазарил с него, и е научил някои неща. Докато са говорели, настанала някаква суматоха. Когато попитали какво се е случило, един от стражите е споменал, че злият шотландец е избягал някак от тъмницата, което било твърде необичайно, тъй като никой не е успял да го направи до този момент. Торбъорн дочул, че ако затворникът — злодей не е бил толкова едър, нямало да успее да се справи с охраната... освен това трябвало да го заловят отново, тъй като бил смятан от своя народ за мъртъв. Самият барон повел издирването, защото възнамерявал да изтезава и да екзекутира затворника същия ден.

Йона го погледна и Айнър видя как очите ѝ се изцъклиха, докато ръцете ѝ затрепериха.

— Милейди...

— Искате да кажете, че това е Магнъс, така ли? — Дрезгавият ѝ глас бе почти неузнаваем.

— През онзи ден разговарях надълго и нашироко с хората си. С екипажа разпитахме Торбъорн. Останахме там дълго. Но затворникът не бе открит. Баронът бе страшно побеснял. Заповяда да изгорят двамата тъмничари, които били убити от беглеца. Нареди да изтезават други. А трети одра живи. Един обикновен затворник не би предизвикал такъв гняв.

— Значи смятате, че е Магнъс — рече Йона. Нима е жив! Не е мъртъв! Цялото ѝ същество крещеше от щастие, недоверие и страх. Още неотминалата болка се примеси с надежда. — Така ли е?

— Смятаме, че е той — потвърди Айнър, макар да осъзнаваше, че това може да ѝ навлече нови страдания. — Възнамеряваме да се върнем, за да потърсим затворника и тогава ще разберете истината.

— И аз ще дойда!

Айнър се поколеба.

— Знам, че едва ли мога да ви разубедя. Вотан знае, че се опитам, когато искахте да се върнете в Оркни. Но сега трябва да ме изслушате. Не е изключено да имаме проблеми, принцесо. Нека помислим по въпроса и после ще го обсъдим.

Йона се съгласи с неохота.

— Ще поговорим... и ще направим план. След което ще тръгнем. След три дни. Нито час по-късно. Трябва да побързаме. Магнъс трябва да бъде спасен.

Айнър кимна в знак на съгласие — явно тя вярваше, че беглецът е нейният съпруг.

— Не ми беше приятно да излъжа Кенет и Спес — сподели Йона е Айнър и свали качулката си веднага щом корабът на викингите пое курс на юг. Както се бяха споразумели, те отплаваха от владенията на Синклер три дни след пристигането на Айнър, като оставиха Спес и Марта. Естествено Глен придружи Йона. — Но Кенет не искаше да ме пусне да пътувам за двореца заедно е него и Кормак, както помолих. Девер ми се страхува твърде много за мен — Йона поклати глава начумерено. — Много хора ще отидат в двореца, за да присъстват на мирните преговори. Може би най-накрая Малкълм ще успее да обедини клановете. Айнър, вярваш ли, че това ще стане? Лично аз не очаквах, че Тостиг и Малкълм ще постигнат мирно споразумение толкова скоро.

— Никой не го очакваше — добави Айнър и разгледа небето. Боеше се за принцесата, която водеше в двореца на Малкълм. — Макар Кенет да не знае новината, аз съм напълно съгласен с него. В двореца на краля ще има много врагове на Магнъс, а това може да ви изложи на опасност. Като вдовица на Синклер вие се радвате на завидна мощ и уважение, принцесо.

— Не се бойте, Айнър. Нищо не е в състояние да ме разубеди.

— Не вярвам на това мирно споразумение.

— Човек наистина трябва да се замисли. Въпреки това нямам право да го оспоря, след като е в наша полза. Пратеникът на краля, който пристигна вчера, за да покани Кенет в двореца, ни помогна най-неочаквано. Кенет не можеше да ме спре да тръгна, тъй като замина още сутринта... Макар че няма да ми бъде приятно да се срещна с него в двореца.

— Знам, че имахте желание да споделите с него чутото от Торбьорн, но след като не познаваме враговете си и не сме сигурни в правотата на предположенията ни, би било по-разумно да не уведомяваме Кенет за плановете ни.

— Какво е мнението ви за хората на съпруга ми, Айнър?

Йона вдигна поглед към мрачното небе и пожела облаците да се разпръснат, за да позволят на слънцето да ги стопли малко. С Божията благословия студените ветрове можеше да ги подминат и вместо тях да настъпи ранно затопляне.

— Преди няколко месеца бих ви отговорил, че са предатели, мошеници и убийци. — На лицето му се появи усмивка. — Сега смятам, че са предатели, мошеници и убийци... но не всички. Те са като нас, викингите. Има добри, има и лоши.

Йона се засмя.

— Боя се, че майка ми няма да се зарадва на откритието ни, приятелю. Но истината е, че съм напълно съгласна с вас. Между тях има добри и лоши. Много от тях смятам за свои приятели.

Викингът кимна.

— Имам доверие във вашия съпруг.

— Аз също — промълви тя. — Затова вярвам, че е жив.

— Щом е така, ще го открием. Един от нашите кораби се движи напред, за да разузнае положението.

— Както винаги, изпреварихте ме, приятелю.

Йона го потупа по ръката, опитвайки се да отърси съзнанието си от мисълта за Магнъс. Ако мислеше прекалено много за него, щеше да бъде по-уязвима и сетивата ѝ щяха да се притъпят. Предстоеше ѝ важна битка, битката на живота ѝ, за да намери съпруга си. Независимо че оръжията ѝ бяха предвзетите думи, сведените очи и лукавите усмивки, тя щеше да научи доста неща за него. И тогава...

Айнър наклони главата си, забелязвайки болката в разсеяното ѝ изражение.

— Винаги ще ви служа вярно, принцесо, както и целият ми род.

— Знам. Никога не съм се съмнявала във верността ви. Но ние имаме врагове, Айнър. Магнъс също. Трябва да побързаме, за да го намерим.

Отново погледна сребристите облаци, които ги обгръщаха подобно на разбушувалото се море. *„Магнъс! Магнъс, къде си! Трябва да си жив. Няма да преживея такава мъка отново. Защо не ми се обадиш, Магнъс?“*

Пътуването с кораб по източния бряг на Шотландия към двореца на Малкълм им отне само три дни. За викингите това не бе дълго

плаване, но размътените зимни води отклоняваха неведнъж кораба от курса му, докато ледените ветрове им създаваха големи ядове.

Морето често удряше и понасяше кораба, като го накланяше ту на една, ту на друга страна в опитите си да го завлече в дълбините си. В най-критичните моменти Айнър нареждаше на принцесата да се скрие долу, а самият той се покатерваше по въжетата, за да спаси платната от силните вълни на Северно море.

В една ясна студена утрин, последния ден от декември, огрявани от слабото зимно слънце, те се насочиха към скалистия бряг, където бе дворецът на Малкълм. Щом вдигнаха шотландския боен флаг и викингския кръст, една голяма лодка заплува към тях, за да ги посрещне. Това бе едновременно проява на учтивост и на предпазливост. Нито един гост, независимо от ранга си, не можеше да слезе на сушата без този специален поздрав, който осигуряваше защита на владетеля и придаваше официален тон на посещението.

Войникът, който ги приветства, облечен в шотландското каре в цветовете на Малкълм, на което бе изобразена корона, огледа посетителите, после се поклони ниско пред Йона.

— Добре дошли, лейди Синклер, принцесо на Исландия. Вашият пратеник ни съобщи радостната новина за предстоящото ви пристигане. Кралят очаква с нетърпение вашата поява, като ви изпраща хиляди поздравии и най-добри пожелания за вас и вашите спътници. Също така ви очаква възможно най-скоро в двореца си.

Официалният и учтив тон прикриваше заповедта. Йона, обиграна в дворцовите маниери, долови ясно явното и скритото послание.

— Молбата на краля е голяма чест за нас — отвърна тя. — И ще побързаме да я удовлетворим.

Воинът се усмихна и даде знак на хората си да обърнат лодката. По традиция викингите щяха да придружат принцесата до брега. На военачалника не му се нравеше да види викинги на сушата, но заповедта на краля бе категорична. Трябваше да се отнасят към лейди Синклер е подобаващото за една кралска особа уважение. Бе смаян от вида на жената, известна като Лунната красавица. Наистина беше красива.

Двата викингски кораба прибраха весла и безшумно зашиваха към брега.

Айнър се наведе към Йона, докато се приготвяха да слязат в лодката.

— Смятам да ви придружа заедно с двадесет от най-добрите си войници, принцесо. Останалата част от екипажа ще се раздели, за да защитават корабите ни. Скоро ще се появи Торбьорн с третия ни кораб, но ще изпрати новините по бързоходци. Не след дълго ще научим повече неща.

Айнър ѝ помогна да слезе в очакващата ги лодка и не промълви нито дума повече, докато не стигнаха брега, където ги посрещна друга група от хора на Малкълм.

— Трябва да сме крайно предпазливи, милейди — прошепна ѝ Айнър.

— Знам — промълви тя в отговор. — Нортумбрийците ще пристигнат тук, за да обсъдят мирното споразумение. — Усмихна се хладно. — Научих се да разбирам езика им.

— Дворецът е мястото, където ще се наложи да напрегнете слуха си, милейди. Вероятно няма да бъде винаги пред очите ви, но заедно с Глен ще ви следваме неотлъчно. Скоро ще научим истината.

— Благодаря ви, приятелю. — Йона впери очи в приближаващата ги свита, когато Глен застана от лявата ѝ страна. Айнър остана от дясната. — Наистина ни посрещат като кралски особи, приятели. Посрещачите са много, а и цветовете на Магнъс са непосредствено до флага на краля.

— Внимавайте, милейди — посъветва я Айнър. — Не се знае, може би влизаме в меча бърлога. — След тези думи той ѝ предложи ръката си и двамата се запътиха към очакващата ги група от посрещани.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътят на всяко коварство е дълъг и труден!

Лао Цзъ

Йона бе уморена духом и телом. Дори мускулите на лицето ѝ я боляха от прекалено многото усмивки. Тя седеше на един издигнат подиум до краля, но не изпитваше никакво въодушевление, никаква радост. Салонът гъмжеше от най-различни хора, подобно на гъши пух, натъпкан в юрган, който се е скъсал и разпилял в преддверията. В двореца на Малкълм цареше непрестанна глъч, но макар кралят да харесваше тази обстановка, Йона се чувстваше така, сякаш главата ѝ ще се пръсне, а очите и ушите ѝ гърмяха от силния смях, постоянното бръцолевене и оглушителната музика. Повдигаше ѝ се от противната миризма на пот, храна и разлято вино. Червата ѝ се бунтуваха срещу вареното говеждо със зеленчуци. Копнееше да се усамоти в стаята си. Само ако Айнър бе още в двореца, но той беше заминал преди няколко дни, за да провери един слух за Магнъс. Щеше да последва следата и може би най-накрая да намери владетеля на Синклер. Може би след толкова много разочарования най-после ще...

Въпреки своята бдителност и преструвките си, Йона бе научила твърде малко неща и надеждата ѝ да открие Магнъс жив и здрав бе започнала да отслабва. Отчаяно вярваше на първоначалната вест на Торбьорн.

Вече изминаваше втора седмица от деня на пристигането ѝ, но още не бе получила никакво известие. Сърцето ѝ бе обвито в лед като езеро през зимата. Черпеше сили единствено от надеждата — една надежда, която бавно избледняваше и чезнеше.

— Какво мислите за пиршеството, принцесо Аздис Йона? — попита Малкълм.

— Жонгльорите са великолепни. Без съмнение те са от Кремона.
— Престори се на заинтересувана от играта им. Кралят бе много

проницателен и щеше да разбере, че нещо не е наред. Трябваше да бъде по-внимателна.

— Така е. Вие сте пътували, милейди — рече Малкълм с усмивка. — Дълбоко съм впечатлен от вашите познания.

— Аз също, господарю.

Сърдечният смях на краля бе внезапно прекъснат.

— А, ето го и новия ни съюзник, барон Килдър. Струва ми се, че той ви харесва, скъпа. Кани ви на танц.

— Поласкана съм — излъга Йона. Ако можеше да съди по строгото изражение на Малкълм, и той не обичаше нортумбриеца. Йона се изправи на крака, когато широкоплещестият благородник я покани на танц.

— Грижете се за принцесата, лорд Килдър. — Малкълм се усмихваше, но независимо от това, в гласа му се бе прокраднала ледена нотка.

Килдър се поклони учтиво и поведе Йона надолу по подиума към каменния под, който вече гъмжеше от танцуващи.

Йона бе благодарна, че бързите стъпки, поклоните и завъртанятията на официалния дворцов танц не изискваха от нея да стои близо до своя партньор. Струваше й се, че очите му са като живи змии, които се стремят да се увият около нея.

Тя бе изпитала физическа неприязън към Килдър след първия си танц с него скоро след пристигането й. Докато танцуваха, ръката му се бе задържала върху нея малко по-дълго, отколкото позволяваше благоприличието. Няколко пъти бе проявил дързостта да се намеси, когато други я канеха на танц. Йона забеляза, че макар доста хора да мразеха барона, малцина се осмеляваха да му се опълчат. Независимо че се опитваше да го прикрие, принцесата силно се възмущаваше от явните му интриги, с които целеше да предяви правата си над нея. В този момент Йона се опита да прогони отвращението, което присъствието му събуждаше у нея, и да се съсредоточи върху сложния дворцов танц.

Един мъж наблюдаваше присъстващите от ъгъла в салона, но каменната подпора, която се извиваше до тавана, закриваше лицето му. Магнъс бе пристигнал в двореца на Малкълм преди доста дни, но брадясалото му лице и умишлено приведената му стойка бяха подходяща маскировка. Търсеше предателите — тези, които го бяха

разделили нарочно от неговите войници по време на една битка, за да може да бъде заловен от Килдър.

Със свито сърце гледаше как Йона и баронът танцуват. Нортумбриецът обръщаше специално внимание на съпругата му по време на пребиваването ѝ както денем, така и всяка вечер. Неведнъж бе го видял да язди редом с нея на лов и в тези случаи тя приличаше на богиня, възседнала бял кон. Сега най-големият му враг танцуваше пред очите му с неговата жена. В момента ненавиждаше Йона, макар разумът му да говореше, че тя не би могла да откаже този танц.

Магнъс отмести поглед от двойката и заоглежда тълпата, както правеше от четири дни. Предателят щеше скоро да се издаде или да се покаже, но шотландецът се нуждаеше от време, за да разучи двореца. Килдър беше успял да го хвърли в тъмница, но кой му бе помогнал?

През първата седмица след пристигането си в двореца на Малкълм Магнъс се движеше далеч от погледа на благородниците. Навърташе се около кухненските помещения и конюшните, подслушваше разговорите на хората там, за да разбере кои са гостите. Когато дочу, че всъщност Тостиг и Малкълм са подписали мирен договор, едва не се задави от яд. Но Синклер бързо сподави гнева си и зачака подходящия момент.

През тази нощ Магнъс се свърза със своя верен приятел от детството Дауъл Маккензи, който живееше в двореца. Макар да притежаваше собствена земя и огромно богатство, Дауъл предпочиташе двореца, но Магнъс му се доверяваше, тъй като той бе прочут воин. Маккензи му разказа защо Малкълм и Тостиг се бяха съгласили на мирни преговори и освен това му зае някои от дрехите си.

— С теб имаме почти еднакви размери, Синклер — заяви шотландският боец, — но тази риза ти е малко тясна. — После се засмя, но бързо възвърна сериозния си вид. — Ако си дошъл да отмъстиш на Килдър, то аз ще те пазя. На Малкълм това ще му хареса донякъде.

— Знам. Но една схватка в двореца на Малкълм не би разрешила въпроса. Трябва да разбере как Килдър успя да ме залови.

— Мислиш ли, че в някой от клановете, които се биха на твоя страна, има предател?

— Да. Може би. Аз имам врагове. — Наистина бе предаден. Все още се ядосваше, че беше надвит, че бе пленен от един враг. Винеше

немарливостта си за това, слепотата си към коварството на някои от своето обкръжение. Но ще намери предателя и ще го убие.

Магнъс се сети за този разговор, когато намести карираното наметало на Маккензи върху раменете си. Трябваше да намери наметало е цветовете на собствения си клан. Кормак и Кенет бяха в двореца, но още не беше ги уведомил за присъствието си. Още не бе готов.

Отново погледна към танцуващите. Не мисли за това, че съпругата ти е с най-големия ти враг, помисли си той. Въпреки това душата му се късаше от ярост всеки път, щом нортумбриецът докоснеше Йона по ръката или обгърнеше кръста ѝ. Не можеше да я гледа е този мъж. Нима го бе забравила?

Освен това Магнъс се дразнеше, че тя се облича в най-хубавите си дрехи. По време на съвместния им живот никога не бе виждал разкошните рокли и прекрасните бижута, с които се кичеше тук. Нито пък скъпоценните камъни идваха от хазната на Синклер. Изглеждаше като същинска кралска особа. По роклята ѝ блестяха скъпоценни камъни, както по косата и ръцете ѝ. Тя бе най-прелестната от всички красавици в двореца на Малкълм.

Докато Магнъс наблюдаваше танцуващите, Кенет прекоси салона точно пред него, мрачно устремен към тях. Явно бе усетил, че Килдър се държи прекалено свободно с Йона, затова грубо го стисна за рамото.

Магнъс се намираше твърде далеч от тях, а освен това глъчката, музиката и силният смях му попречиха да чуе очевидно гневните им думи. Но успя да види как ръката на Килдър се плъзна към камата му и веднага тръгна към тях. Той бързо си проправи път през тълпата, при което присъстващите го познаха и зашепнаха зад гърба му. „*Но това е Синклер!*“ — мълвяха те и когато Магнъс застана до брат си, всички бяха вперили погледи в него. Магнъс гледаше единствено Килдър.

— Не пипайте камата си, бароне, иначе ще ме принудите да опръскам пода с вашата кръв. А това ще го направи твърде хлъзгав за танцуващите.

Дори когато Кенет възкликна, а Йона изхлипа името му, Магнъс не отмести погледа си от барона. Тя се олюля, но той не се поддаде на порива си да отиде до нея. Знаеше много добре, че не трябва да проявява каквато и да е слабост пред такъв смъртен враг.

Музиката заглъхна, тъй като повечето от гостите извърнаха погледи към драматичния спор в средата на салона. Понесе се развълнуван шепот, а някои посегнаха към оръжието си. Но когато Малкълм се изправи, всички се умълчаха и застинаха по местата си.

— Искам този убиец да се арестува! — изрева Килдър в настъпилата тишина. — Искам главата му!

— Аз пък искам да запазите тишина — заяви Малкълм, когато от тълпата се изтръгнаха ядосани викове. Войниците на краля тръгнаха из навалищата и безшумно изпълняваха заповедта му, докато спря всеки шум.

Кралят се усмихна на Магнъс.

— Виждам, че не си призрак.

Магнъс му се поклони леко.

— Не, не съм. Но щях да бъда, ако...

— Искам този убиец да се екзекутира! — прекъсна го Килдър. — Той уби двама от моите хора в собствения ми замък. Нима кралят ще ми откаже правото на удовлетворение? Нима ще откаже да ми даде главата му?

Малкълм изгледа нортумбриеца, после кимна към Магнъс.

— Отговори на обвиненията му.

— Избягах от проклетия му затвор — не принудено отвърна Магнъс. — Тогава убих двама от стражите му.

Той осезаемо долавяше стъписването на Йона, сякаш ръката ѝ го докосваше, но въпреки това не се издаде, нито я удостои е поглед. Не отмести очи от Килдър, освен когато се наложи да отговори на Малкълм.

— Ти се нуждаеше от помощ, за да ме оплетеш в мрежата си, Килдър. Скоро ще узная кой е бил този изменник.

Окото му не трепна, когато баронът извади меча си. От много месеци не го бе сполетявал такъв късмет. Един дуел със злодея щеше да го удовлетвори. Смъртта на Килдър щеше да компенсира мъките му.

Магнъс тъкмо посягаше към своя меч, независимо че Малкълм им извика да спрат, когато Йона рязко се извърна към барона и го срита зад коляното. Той се олюля и принцесата се нахвърли върху ръката, в която държеше меч си.

— Стойте! — извика тя. — Нима искате да предизвикате бъркотия в двореца точно когато се е постигнало споразумение за

мирен договор?

С всички сили стисна ръката му, макар да усети как мускулите му се издуха, за да се измъкне от нея. Баронът беше в отлична форма — охранен, обучен и готов за двубой. Докато Магнъс едва стоеше на краката си.

Последните й думи разтърсиха Магнъс и го върнаха към прекрасните дни, които бяха прекарвали заедно на Айнхалоу. Дали друг мъж бе споделил магията й оттогава, дали силната й страст бе изгаряла някой друг и го бе извисявала до звездите? В душата му се надигна отново ревността, която го измъчваше по време на трудното му пътуване към двореца на Малкълм. Никога не му бе казвала, че го обича. Какво ли би могло да я спре да не потърси утеха в друг мъж, след като го смяташе за мъртъв? По дяволите! Ще я убие, ако му е сложила рога.

Магнъс й хвърли бегъл поглед, когато тя се извърна към него, и ясно долови молбата й. Нямахше да настоява за дуел. Като кимна веднъж, Синклер отстъпи назад.

Лицето на Килдър се сгърчи от усилията му да овладее кръвожадността си.

— Няма да развалям празника. Но ще предявя обвиненията си чрез своя крал. — Впери очи в шотландския крал. — Тостиг ще дойде всеки момент тук.

— Вие сте в пълното си право — отговори Малкълм. — Тостиг все още е добре дошъл за мирните преговори. — Макар да говореше спокойно, очите му блестяха. — Тук сте в пълна безопасност, барон Килдър. Всички ние, включително и вашият крал, ще ви изслушаме внимателно. Какво ще кажете, Магнъс Синклер?

— С охота приемам възможността да разкажа истината.

— Така да е. Ще свикаме съвет веднага щом успеем да съберем хората, които ще представляват съда. Заедно е Тостиг и моя милост. Кой ще говори от ваше име, барон Килдър?

Магнъс настръхна, когато баронът се подсмихна. Каквито и намерения да имаше, те предвещаваха лошо за Магнъс и за клана му. Кръвта в жилите на Магнъс се смрази, тъй като Килдър за миг спря погледа си върху Йона.

— Скола, нортумбрийският писар, и Еруик Скийн, един от вашите хора, от остров Йона. — Той се усмихна, тъй като Йона

отстъпи назад, онемяла. Баронът ѝ се поклони. — Не бива да се изненадвате, че избирам вашия способен роднина, милейди. Той е изключително надарен човек и мой добър приятел. Изглежда, раздаването на правосъдие е семейна черта.

— Моите почитания, сър — изрече тя с официален ѝ студен тон. В очите на барона се четеше жестокост, от която я побиха тръпки. Изведнъж усети нечия ръка на гърба си, но знаеше, че бе Магнъс. Тя се изправи и надменно вдигна брадичката си, след което се обърна към краля: — С ваше разрешение и с позволението на съпруга си, аз ще говоря от негово име пред съда.

Учудени възклицания разцепиха тишината. Мнозина отвориха уста от почуда, а други заклатиха глави.

Малкълм присви очи. После вдигна ръка, след което настъпи мълчание. Само Килдър се усмихваше.

— Говорила съм пред Аалтинг — продължи Йона — и съм предявявала искове както на благородници, така и на простолудието. Имам необходимите познания.

Магнъс кимна леко.

— Аз съм съгласен.

Кралят също кимна.

— Обявявам съгласието на Магнъс Синклер и отбелязвам, че нортумбрийският барон посочи защитниците си. След като и двамата се спогодиха да решим въпроса чрез съд, аз също ще дам съгласието си. — Когато се усмихна, сякаш лицето му се озари. — Магнъс, не сте споделяли с мен за дарбите на жена си. — После погледна Йона. — Освен това сте и лечителка — добави той на исландски.

Принцесата се поклони.

— Вярно е, че е страшно надарена — рече Магнъс — и е белязана от боговете.

Йона долови острия сарказъм в гласа му и го изгледа внимателно, удивена от промените в него. Беше един непознат, е брада, по-твърд, по-слаб и с кръвожадни очи. Усмивката му бе по-студена от ледниците около Исландия, а лицето му беше непроницаемо и излъчваше непоколебимост.

Без да забележи втренчения поглед на жена си, Магнъс огледа Килдър. Баронът знаеше, че Йона е била защитник по най-различни дела. Без съмнение Скийн му беше казал. Дали знаеше за злодеянието

на вуйчо й над нея? Дали този съд не бе измислен, за да го унищожи, но и за да нарани съпругата му с ужасното преживяване от детството й?

— Празникът продължава — заяви Малкълм и кимна на музикантите. — Синклер, вие не носите своето каре. Защо? Трябва да се присъедините към мен на моята маса и да ми разкажете всичко.

— Добре, ще дойда. — Хвана Йона за лакътя и я поведе към Малкълм.

Но Килдър го спря, тъй като застана пред него е лице към краля. Макар да се държеше почтително, в гласа му се четеше непоколебима решителност.

— Не мисля, че моят случай ще бъде подпомогнат от това, че Синклер ще ви изложи факти, които аз бих сметнал за неверни, Ваше Височество.

Магнъс се наежи и сви ръцете си в юмруци. Изведнъж усети, че някой го докосна и погледна към Йона.

— По-добре да не разказваш нищо, преди да свикаме съвета — посъветва го тя.

Килдър се изсмя дрезгаво.

— Послушайте помощничката си, Магнъс Синклер. Това може да предизвика лошите страни в душата ви.

Магнъс се постара да изглежда невъзмутим.

— Истина е, че само глупакът реве като магаре. Вярвам, че ще потвърдите това мнение пред гостите, Килдър.

— Достатъчно! — изрева Малкълм и слезе от подиума. Откъсна Йона от съпруга й и я отведе настрана. — Тези дворцови препирни не са много приятни за слуха — промърмори той. — Както и за мирния договор.

— На вашите услуги, Ваше Височество — разсеяно отговори Йона и погледна през рамо към съпруга си.

— Синклер, вие ще умрете — заплаши Килдър през зъби.

— Един от нас ще умре със сигурност. — Магнъс се вторачи в своя враг. Дали той бе неизвестният грамаден злодей, който витаеше в сънищата му след смъртта на родителите му? Разкъсван от силен гняв, той попита: — Ходили ли сте някога в Нормандия и Британия, Килдър? — Очите на барона се разшириха. От изненада? Или от страх?

— Да... но преди много години — отвърна той, сякаш мереше думите си. — Защо питате?

— Чудя се дали е възможно да сме се срещали там — загадъчно поясни той и се извърна да каже нещо на брат си.

Мисълта за коварната смърт на родителите разпали гнева в душата му. Оттогава Килдър бе остарял с десет години. Макар да беше маскиран, водачът на нападателите, отнели живота им, явно бе едър мъж с ръста на Килдър. Може би е бил той. Точно в този миг би трябвало баронът да умре по хиляди причини, но най-вече, задето се бе опитал да сплаши Йона. Копнееше да отиде до нея, но се спря, за да поздрави Кенет. Дватамата братя си стиснаха ръцете.

— Смятахме... — започна Кенет, но се отказа, тъй като гласът му затрепери.

Магнъс поклати глава.

— Не сега, братко. Ще говорим по-късно, когато сме сами. — Зашари с поглед из салона. — Къде е чичо ни?

Кенет сви рамене.

— Не знам, но предполагам, че вечеря сам. Има една жена...

— Разбирам — прекъсна го Магнъс, а на лицето му светна усмивка. — Що се отнася до жените...

— Да. Иди при жена си, Магнъс. Ще си поговорим по-късно.

Магнъс се обърна и нетърпеливо се запъти към подиума. Изведнъж обаче забави крачките си, тъй като видя как Малкълм се навежда над Йона с усмивка на лице. Дори кралят нямаше право да докосва жена му! Постепенно стихващият гняв, който го изгаряше от момента, когато за пръв път се събуди в подземната тъмница, отново закипя в него. Дали кралят бе един от ухажорите й? Или чувствата й бяха спечелени от някой враг?

Магнъс се изкачи на подиума, но не зае мястото си отдясно до монарха, а застана до жена си. Гневно стрелна с поглед царедвореца, който се осмели да му направи кисела физиономия от стола си.

— Махай се.

Придворният изчезна.

Малкълм се ухили.

— Дворцовите ти маниери са изгубили своята изтънченост, Магнъс.

— Ще се постарая да я възвърна — промърмори той.

Монархът се изсмя отново и се обърна наляво.

Магнъс се отпусна на пейката до масата. Един прислужник напълни чашата му с бира. Гаврътна я на два пъти, след което протегна чашата си, за да я напълнят отново.

Виждайки това, Йона даде воля на гнева си, предизвикан от силното ѝ стъписване от появата му и от хладнокръвното му пренебрежение на танцувалната площадка.

— Защо се забави? — хладно попита тя.

Той се изви рязко към нея.

— Говорех с барона... последния ми тъмничар.

— Значи си бил там — промълви Йона, а очите ѝ се премрежиха от сълзи със стихването на гнева ѝ.

Магнъс се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

Принцесата понижи глас.

— Торбьорн открадна няколко коня от васалите на барона.

— Това е добре.

— Чуй ме. Докато се е пазарял с коняря, в замъка е настъпила голяма суматоха. Някой споменал, че един шотландец е избягал. Никой не знаел името му. Но няколко души го били видели и го описали като грамаден мъж. — Йона погледна тълпата и наклони глава, като дари е усмивка всички, вперили очи в нея и Магнъс. — Айнър ми събщи това и три дни по-късно отплавахме за двореца на Малкълм. Дойдохме тук, за да те намерим.

— Наистина ли? — Магнъс не можа да сдържи саркастичния си тон. — А аз смятах, че си дошла да танцуваш и да лудуваш, исландска принцесо.

Язвителните му думи предизвикаха отново гнева ѝ.

— Колко предвидливо от твоя страна да осъзнаеш, че и аз имам нужда от развлечения в живота си.

Йона му обърна гръб, при което Магнъс се навъси. Защо, по дяволите, се засегна толкова много? Нима бе вехнала в някой затвор през всичките изминали месеци? Напротив, бе пирувала и се бе радвала на ласкателства в двореца. Можеше да се закълне, че с усмивки и кокетничене бе успяла да покори сърцето на всеки мерзък царедворец тук.

В този момент до него се приближи Елизабет, която се бе омъжила за потомък на рода Мак'Дъгъл след вестта за смъртта на Магнъс. Бе протегнала ръце напред, а в очите ѝ блестяха сълзи. Магнъс дари предишната си любовница с по-широка усмивка, отколкото бе възнамерявал.

— Добра среща, Елизабет.

— Милорд, вашето присъствие е радост за мен. — Тя му се поклони дълбоко, след което леко кимна в посока към Йона.

— Сега виждам защо си в двореца — хапливо подметна Йона, достатъчно тихо, за да я чуе само Магнъс.

— Сприхавостта, както и саркастичният тон, не ти правят чест, Йона. — Принцесата понечи да стане, но Магнъс я стисна за ръката. — Няма нужда да даваш на придворните хиени храна за клюките им — посъветва той жена си, после се извърна обратно към Елизабет, която все още стоеше пред него. Тъй като тя не бе на подиума, едрият ѝ бюст почти се опираше на масата, а деколтето ѝ бе съблазнително и доста отворено. Роклята ѝ бе от ефирна материя, която гъделичкаше въображението и събуждаше желаниа за флирт. — Благодаря за загрижеността ви, Елизабет.

— Цяла Шотландия плаче от благодарност за избавлението ви, милорд. — Тя въздъхна и прекрасните ѝ очи се навлажниха леко.

— Не цялата страна — прошепна Йона.

— Със съпругата ми ви благодарим, добра ми Елизабет. — Магнъс подмина думите на жена си. — Надяваме се да ни посетите в нашия дом веднага щом се върнем там. — Едва не трепна, когато Йона го срита под масата.

— Бях страшно опечалена, когато научих за смъртта ви — продължи Елизабет.

— Забелязах това — миловидно заяви Йона. — Та нали Куберт Мерсийски ви утешаваше.

Магнъс би се изсмял на хитрия ход на съпругата си, но това щеше да прозвучи страшно грубо. Йона фучеше като разярена котка. Това му достави удоволствие, тъй като никога не я бе виждал в такава светлина.

Елизабет гневно стрелна Йона с очи, после се поклони на Магнъс.

— Може би скоро ще се видим, милорд.

— Може би. — Инстинктивно отмести крака си и едва не получи още един силен ритник от съпругата си.

Над Магнъс и Йона надвисна тежко мълчание, след като Елизабет бавно се отдалечи.

— Бъди така добър да пуснеш ръката ми — най-накрая рече тя, — бих желала да стана.

— Много рядко някоя жена успява да държи езика зад зъбите си дълго колкото теб, жено.

Магнъс я огледа. Тя бе прелестна, по-красива, отколкото на Айнхалоу. Тези сладки спомени го крепяха, докато бе в тъмницата. Сега Йона го гледаше гневно. Това би трябвало да го подразни, но вместо това, му напомни за страстните ѝ ласки. Внезапно желание за любов се надигна у него и той веднага се изправи.

Магнъс се поклони на краля.

— Бих желал да се оттегля заедно със съпругата ми в нейните покои. Ненадейната ми поява, както и предположението ѝ, че съм мъртъв, я разстроиха силно. — Йона пак го срита, когато ѝ помогна да се изправи на крака.

Малкълм кимна.

— Изборът ти е добър, Магнъс Синклер. Жена ти е изключителна красавица.

— Съгласен съм.

— И смятам, че твоята съпруга прикрива изненадата си доста добре, Синклер, но... — Кралят махна с ръка. — Имаш позволението ми да се оттеглиш. На твоє място също бих потърсил усамотението на спалнята си, ако съм бил разделен от невястата си толкова продължително време. — После се усмихна. — Няма нужда да се изчервявате, милейди. Това е естествено.

Йона се поклони, без да отговори.

Магнъс взе ръката ѝ, сложи я върху своята и заедно закрачиха през огромния салон към стълбите. Изпратиха ги с усмивки и поклони, макар не едно зорко око да ги следеше. Йона пожела лека нощ на мнозина, а Магнъс само безмълвно кимаше.

Двамата излязоха от салона и се заизкачваха по каменните стъпала, които водеха към стаите за гости.

— Няма да спя с теб — ядно прошепна Йона.

— Йона, ти си моя жена. Би било неприлично да спим отделно.

— Не използвай собствените ми думи. — Тя се изскубна, когато ръката му се плъзна по гърба ѝ. Но съжали за поведението си, щом го огледа по-добре. Бе по-слаб, бе страдал. Дали се чувстваше добре?

— Мога да ти сваря горещо питие от мляко, вино и подправки.

— Не тази вечер. Спомням си, че имаше най-хубавото дупе в цяла Шотландия, милейди.

— Грубиян! — *Та нали той ухажваше Елизабет!*

— Съпруг. — Изражението ѝ му се нравеше.

— Изобщо не се надявай, че ще спиш в моята стая.

— Налага се.

— Длъжна съм да се погрижа за теб, ако се нуждаеш от това. Но ти нямаш нужда. В мое присъствие флиртуваш със своята любовница...

— Не можех да я изхвърля от трапезата.

— Ти... ти я гледаше влюбено.

Силната ѝ ревност му допадна. Поне за момента прогони съмненията му. Явно не ѝ бе безразличен, а това му помогна да устои на гнева и раздражението ѝ.

С гордо вдигната глава Йона подмина Глен, който пазеше пред вратата ѝ. Глен погледна Магнъс, кимна леко и отново зарея поглед в пространството.

Магнъс последва жена си в спалнята и затвори дебелата врата зад гърба си.

След като влязоха в стаята с каменни стени и с тежки гоблени, които се поклащаха леко от силния вятър, идващ от Северно море, Йона го погледна в очите.

— Ти си по-едър, затова ще спиш на леглото. Аз ще спя пред...

— И двамата ще спим в леглото. Твоя работа е дали ще удостоиш е любов съпруга си.

Тонът му я накара да изтръпне.

— Не аз бях човекът, който толкова бе побеснял долу в салона, че оглеждаше всеки до мен е омраза!

— Действах инстинктивно. — Подсмихна се, тъй като изражението ѝ омекна. — По принцип съм разумен мъж.

— Ха! Ти? Но защо, аз...

Преди да успее да го иронизира по-силно, Магнъс се върна до вратата, отвори я и нареди нещо на Глен.

— Какво каза на Глен? — подозрително попита тя, щом той се приближи отново до нея.

— Поисках вода, за да се изкъпя.

— О-о.

Йона изобщо не откъсна очи от него, докато той крачеше из стаята, явно забравил за присъствието ѝ. Магнъс засвири глухо с уста, при което принцесата поклати глава. Колко бе глупаво от негова страна да прави това! Старите хора в Исландия биха казали, че вика зли духове.

След няколко минути пристигнаха прислужници с бакърени кофи, от които излизаше пара. Те доवлякоха една тежка метална вана със себе си и я поставиха пред камината.

След като слугите си отидоха, Магнъс се съблече, влезе във ваната и започна да се къпе.

Йона се приготви да му държи една сърцераздирателна поучителна реч за безочието му, тъй като не бе се свързал веднага с нея след бягството си, за своеволието му, за обидните му намеци, но видът на неговото тяло я отвлече от мислите ѝ. Все още беше доста добре сложен, но какво или кой го бе белязал така? От глава до пети бе нашарен със синини, мехури, следи от ухапвания и саблени рани. В душата ѝ пламна силен гняв, подхранван от необуздало желание за мъст при вида на тези белези. Бързо отиде до шкафа и извади шепа лечебни билки, после се върна до ваната и ги пусна в нея.

Те образуваха пяна и мехури във водата, а отгоре се понесоха най-различни благоухания. Магнъс вдигна очи към Йона.

— Благодаря ти.

Тя кимна леко, при което на лицето му се появи широка усмивка. Той се потопи до врата, като трепна и стисна зъби от болка, стенойки от удоволствие. Когато намокри главата си, за да я насапуниса, разбра, че ръцете ѝ го бяха изпреварили. Йона започна да масажира главата му, като нежно го насапунисваше и леко пипаше е лечителските си длани. Той затаи дъх.

— В кой ад си бил, Синклер? — Пръстите ѝ се плъзгаха по кожата му, но спираха на раните и следите от ухапванията. — Бих искала да разбера кой е сторил това.

Възмутеният ѝ шепот го накара да сграбчи ръцете ѝ и да ги стисне нежно.

— По-добре недей. Всичко свърши.

— Тялото ти е белязано от глава до пети. Някъде дори е забрало гной. Темето ти е пълно със следи от ухапвания и зараснали рани. От плъхове ли? — Гласът ѝ затрепери.

Магнъс кимна утвърдително, след което отново облегна главата си назад и се взря в жена си.

— Не се безпокой, лецителко моя. Сега съм по-добре от всякога.

Йона се сепна от думите му, тъй като долови скрития им смисъл.

— Варварин — промълви тя.

Магнъс се засмя. Почувства загрижеността ѝ. Желаше я силно. Състрадателното ѝ изражение стопли сърцето му, както нищо друго, откакто бе затворен в тъмницата. Толкова му бе липсвала. Мисълта за нея му бе помогнала да не изгуби здравия си разсъдък в онази черна дупка.

— Толкова си слаб — прошепна тя — и още повече белязан... —
Задави се от вълнение.

— Няма значение. — Улови дланите ѝ в своите и я завъртя така, че да застане до него. — Всичко наред ли е при теб, лейди Синклер?

Топла вълна заля тялото ѝ.

— Всичко е наред. Земите на Синклер са печеливши. В хазната влизат пари от селяните...

Магнъс се засмя и стисна ръцете ѝ още по-здраво, когато усети, че тя иска да се отдръпне.

— Не, милейди, остани. Засмях се на практичността ти, а не на амбициите ти. От уредбата на владенията на Синклер, както и от доверените ми управители в тях, бях сигурен, че новините ти ще са добри. Години наред баща ми мислеше как да ръководи наследените от майка ми и от самия него земи. И намери доста удачно решение.

Но внезапно лицето му помръкна и Йона се наведе над него.

— Май и ти имаш лоши помисли, Магнъс Синклер? Не само аз имам тайни.

Той се поколеба за миг, после кимна.

— Сънувам един великан, възплъщение на злото. Дълбоко в душата си съм убеден, че е мъж — макар старият Терил да смята, че може и да е жена. Тези кошмари започнаха, след като родителите ми бяха убити от маскирани неизвестни нападатели, които се опитаха да

убият и мен, и брат ми. Може би един ден ще успея да проумея смисъла на този сън и ще разбера кои са убийците.

Колко странно! — помисли си Йона съчувствено. Магнъс бе преживял нейния ужас, макар и по различен начин. Тя знаеше, че родителите му са били подло убити, но не знаеше, че той е бил свидетел на престъплението. И двамата бяха белязани толкова рано от жестоката съдба и бяха видели как предишните им щастливи семейства се разпадат.

— Много е мъчително да страдаш сам.

— Да. — Магнъс целуна дланите ѝ.

— Нашите народи се разбират добре — промълви тя и неволно посегна да приглади мократа коса по челото му.

— Интересувах се за теб.

— Аз съм... добре. — Беше ѝ по-лесно да гледа на него като на пациент. Като мъж Магнъс бе изключително властен и привлекателен. Още при първата им среща той бе проникнал дълбоко в душата ѝ и бе пробудил в нея чувства и страсти, за чието съществуване тя изобщо не бе предполагала. Йона мразеше уязвимостта си, не мразеше мъжа. — Добре съм — повтори тя. — Работите на Айн Хелга вървят добре.

Магнъс изведнъж скочи на крака, при което оплиска е вода каменния под. Макар ваната да го успокояваше, не можеше да издържи на едно място толкова дълго време.

— Сега се чувствам чист — заяви той. — Веднага щом се върнем в земите на Синклер, ще се потопя в морето. Какво ще кажеш да пийнем малко греяно вино преди лягане?

Преди Йона да успее да му отговори, той се озова до вратата, чисто гол, и я отвори, след което даде някакви заповеди шепнешком.

Затова вместо да легне пред камината, завита с кожи и готова за сън, принцесата седна със съпруга си, отпивайки от топлото вино, и се заслуша в неговия разказ за престоя му в затвора.

— Криеш много неща от мен, Магнъс — най-накрая каза тя, — ето защо смятам, че е било много по-ужасно, отколкото го описваш.

Той ѝ се усмихна, но очите му останаха студени и безжизнени. Нямаше да се успокои, докато не разплетеше загадката за неговото нагласено залавяне.

— Наистина бе ужасно — съгласи се той, — но сега трябва да водим друга битка, в която да победим. Имам нужда от твоята защита,

скъпа. Как ще действаш по-нататък?

— Ще следвам закона. И ще победим. — Тя се умълча. — Но вуйчо ми...

— Глупак — заяви Магнъс и изпи на един дъх виното си. — Ще умре бавно.

— Сигурно няма да предположи, че аз... аз бих ти казала за...

Магнъс протегна ръце към нея, вдигна я от постелята и я сложи в скута си.

— Неговите предположения не променят резултата. Той те е наранил. Не се смилявай над тази свиня. Винаги е бил престъпник. — Целуна я по челото и почувства приятния ѝ парфюм. Рози! Къде ли го бе намерила? — Изглежда ми някак странно, че след няколко новолуния ще отпразнуваме една година от сватбата ни, милейди. Ако трябва да кажа истината, струва ми се, че оттогава е изминала цяла вечност.

— Така е. — Тя затвори очи, за да се полюбува на силното му тяло. Почти бе забравила топлината и сигурността, които се излъчваха от него.

Магнъс я взе на ръце, занесе я в леглото и се изтегна до нея.

— Наистина ли ще ми откажеш, Йона?

Не бе длъжен да ѝ задава този въпрос. Имаше пълното право да я притежава. И двамата съзнаваха това. Но той не можеше, никога не би го сторил насила. Двамата го знаеха много добре. Винаги се бяха любили е взаимно желание и всеотдайно. Никога не би се отнесъл към нея така, сякаш тя е лека жена.

Йона протегна ръце към него и обгърна врата му.

— Аз съм твоя съпруга, Магнъс Синклер.

— Това никога не излиза от ума ми. — Целуна я по устните, при което сърцето му заби лудо.

После се люби бавно и блажено с жената, която бе обсебила мислите му. Каквито и подозрения да се таяха дълбоко в съзнанието му, те не охладиха страстта му. Нейната съблазнителна красота, както и разпаленият в сърцата им плам, премахнаха всякакво съмнение.

Йона се отдаде на мъжа, който бе останал жив в мислите ѝ, чието лице бе изниквало пред очите ѝ ежечасно, макар да го смятаха за мъртъв. Тя му се отдаде, без каквото и да е съмнение или колебание. Обичаше го.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Често уважението и любовта са примесени със страх.
Конфуций

Съдът щеше да се състои в един слънчев ден, пет дни след появата на Магнъс сред танцуващите. Трябваше да се проведе в големия салон, затова призори вътрешните и външните дворове на двореца се изпълниха с гости, с влюбени и със зрители. Към благородниците се присъединиха селяни, роби и занаятчии, които се проточиха чак до близката поляна. Гръмогласни глашатаи, поставени на стратегически места, щяха да повтарят разменяните думи на свиканото заседание.

Йона смени тоалета си два пъти, тъй като два пъти потта от разтрепераното ѝ тяло навлажни дрехите ѝ. Втория път, когато смъкна роклята си и потърси нова, съпругът ѝ влезе в тяхната стая и с рязко движение на главата си даде знак на прислужниците да се оттеглят.

— Но аз имам нужда от тях! — задъхано протестира Йона.

— Напротив. Аз ще те облека. Но най-напред ще обтрия тялото ти с освежителна есенция, след което ще поговорим.

— Нямаме много време. — Йона не се опита да му обясни, че трябва да се концентрира максимално за този важен и труден ден. Това бе един тържествен случай, който щеше да бъде описан от писари и запазен в ценни свитъци.

Магнъс взе едно меко парче плат и започна да масажира тялото ѝ.

— Обикновено това води до други, по-приятни преживявания...

— Как можеш да се шегуваш в такъв момент.

— Не се шегувам.

— Как можеш да се смееш сега? Ти си се побъркал, Магнъс.

— Само заради теб, Йона. — Той целуна голото ѝ рамо и въздъхна. — По-добре да не правя това. Твоята плът ме омайва!

Винаги ще ми доставя удоволствие да я докосвам.

Забравила за безпокойството си, Йона се помъчи да изглежда навъсена, но той настояваше да я целуне. Тя дръпна главата си назад.

— Като ваш адвокат, сър, държа да изглеждате сериозен. Ще се съберем по пладне.

Магнъс се усмихна доволно. В желанието си да придобие намръщен вид Йона бе поруменяла. Вече не изглеждала бледа. Бе готова и от нея се излъчваха войнственост и нетърпение, а той много обичаше тези нейни качества. Обичаше! Доста странна дума му бе хрумнала. В края на краищата бе негова съпруга... неговият живот... неговите блянове. *О, не!*

— Защо се мръщиш, съпруже? Някакви съмнения ли те мъчат или самоувереността ти те напусна?

— Имам ти пълно доверие и затова не се притеснявам за теб. — Леко начумерен, Магнъс видя как тя се извърна, за да се облече. Явно мислеше за вуйчо си. Този кучи син трябва да умре, задето не я оставяше на мира.

След като остана доволна от външния си вид, Йона се извърна към него.

— Готова съм.

Той ѝ предложи ръката си.

— Сигурен съм, че ще ги разгромиш.

— Да, възнамерявам да победя — промълви тя. — Тръгваме ли?

Съдът се откри, след като Малкълм, Тостиг и избраните съдебни заседатели заеха местата си. Малкълм даде знак с глава и викачът обяви началото.

— Внимание! Внимание! Всички, които се интересуват или желаят да чуят процеса, нека се съберат. Той ще протече под ръководството на нашия добър и обичан крал Малкълм Шотландски. По Божиите закони и по законите на тази земя милостивият Тостиг Нортумбрийски ще председателства редом с нашия крал. Внимание! Внимание! — Викачът се поклони на краля, който на свой ред даде знак на защитниците на Килдър да станат и да изложат исканията си.

— Ваше Височество, аз ще говоря от името на Урдрик Килдър — заяви Еруик Скийн. После пристъпи напред, като косо погледна племенницата си.

Магнъс забеляза как жена му се стегна и склочи ръце. Но докато си мислеше за хилядите мъчения, на които щеше да подложи Скийн, вниманието му бе привлечено от един от съдиите. Абатът от владенията на Синклер! Магнъс седна по-изправено в своя стол и започна да разглежда по-внимателно човека, чиято прехрана бе осигурявал с щедрите си дарове към абатството. Абатът не го харесваше, а и неприязънта им бе взаимна. Но дали точно той бе предателят? Или това бе едно най-обикновено съвпадение?

Магнъс зашари с поглед из тълпата от зрители и най-накрая се спря на Айнър и Глен. Отново стрелна с очи абата, но бързо насочи вниманието си обратно към двамата викинги. Нито единият от тях не трепна, но сега бяха приковали погледите си върху абата. Магнъс даже не можеше да си обясни защо бе дал сигнала на тях, а не на брат си, който стоеше близо до тях. Но той се доверяваше на интуицията им. Със сигурност щяха да разберат истината за абата.

— Започвайте! — Кралят подкани Скийн.

— Първо, ние протестираме за незаконното присъствие на жена като защитник пред настоящия съд. След като сме възприели повечето от римските закони, трябва да се придържаме стриктно към тях. А именно, припомням на съда за Закона за наследството. Държа да отбележа, че тази жена управлява земи, принадлежащи на Торфин, покойния крал на Исландия, като свои собствени. Това не само е в разрез с нашите закони, но тези владения се смятат за наши, т.е. на Шотландия, включително и моите земи на остров Йона. Затова тя е незаконен ищец. Човек, пристъпил закона, не може да говори пред съда. Следователно моят клиент е победител в този спор, след като той е единственият законен представител.

Скийн замълча и зад гърба му се понесе шепот. Кралят остана дълбоко умислен, без да погледне към останалите съдебни заседатели, нито пък обърна някакво внимание на усилващата се глъчка около него.

— Обявявам се против това повърхностно заявление — най-накрая отсъди той. — Принцеса Аздис Йона е кралска особа с принадлежащите ѝ права. Тя е взела наследените си исландски земи, които ѝ са отредени. А след като в своята страна е законен защитник, принцесата има пълното право да изпълни тази роля и в настоящия съд. Продължавайте!

За миг по лицето на Скийн се изписа гняв, но после чертите му омекнаха и той се поклони на Малкълм.

— Приемаме мъдрото ви решение, господарю. Затова ще продължим по-нататък и ще докажем правотата си в случая срещу Магнъс Синклер, като заклеим името му завинаги пред събраните тук. — Скийн млъкна и със сериозен вид и блясък в очите огледа огромната тълпа. — Ще докажем, че Магнъс Синклер е влязъл умишлено в замъка на Урдрик Килдър, нортумбрийския барон, и го е нападнал подчертано враждебно, при което е убил четирима нортумбрийци, преди да бъде заловен...

— Протестирам, Ваша Светлост — намеси се Йона и скочи на крака. — Въпросните убити са били двама. Как е възможно да надвие четирима души?

Скийн отговори:

— Моят господар Килдър не е знаел, че има още двама уби ти. Един бързоходец му е донесъл тази вест едва вчера.

— Продължавайте! — Малкълм махна е ръка и пак се облегна назад в своя стол.

Йона веднага се обърна към писаря, който ѝ помагаше, и го помоли да открие този вестonosец и да научи каквото може от него. Мъжът хукна навън.

— Баронът — продължи Скийн — възнамеряваше да предложи на вниманието на крал Тостиг и на Ваша милост престъпните деяния на Магнъс Синклер. Това щеше да стане, ако жестокият Синклер не бе създал по-голяма суматоха в замъка. И когато праведни мъже се опитаха да го заловят, той се обърна към своя съветник Луцифер.

От тълпата се изтръгнаха силни възклицания и ахания. Йона се изправи.

— Протестирам. Нито Еруик Скийн, нито който и да е друг е виждал Луцифер. Настоявам това да се изтрие от протокола и умолявам този съд да обясни на защитника, че не трябва да придава свръхестествени способности на хората от нашия свят.

След тези думи седна с достойнство на стола си и погледна невъзмутимо. Малкълм кимна.

— Не споменавайте повече такива неща, защото, позовавайки се на името на дявола, току-виж, сте го поканили при нас.

Някои от присъстващите се изсмяха, други се намръщиха и прекръстиха.

— Много добре — отвърна Скийн, — повече няма да говоря за това. Поне засега.

Той продължи да излага стъпка по стъпка случая — плетеница от лицемерие, хитри лъжи и изопачени думи, които дооцветяваха и преиначаваха истината. Затова най-накрая, когато Скийн седна в своя стол, мнозина изгледаха Магнъс с недоверие.

Йона излезе напред, за да произнесе своята защитна реч. Озърна се спокойно и зачака, докато всякакво шушукане и шумолене утихна.

— Справедливостта ще възтържествува — започна тя, — когато хората, предали каузата на истината и справедливостта, бъдат наказани. Ето защо, в съответствие със законите в Шотландия и Нортумбрия, ние ще се обърнем към Закона за държавната измяна, за да осъди престъпниците.

Настъпи голяма суматоха — понесоха се оглушителни викове на одобрение и възмущение. Даже Магнъс се изправи в стола си и зяпна своята съпруга.

Държавна измяна! Всеки знаеше значението на този латински закон в превод, до който се прибягваше само в случай че някой е извършил сериозни престъпления, с които е предал владетеля на своята страна. Но кой бе предателят?

Йона изчака врявата да замре, доволна, че Малкълм не се намеси, за да възцари ред и тишина. Всички я гледаха с интерес.

— Магнъс Синклер е обвинен в убийството на няколко „праведни мъже“ в земите на Килдър. Баронът иска възмездие. Правилно ли съм разбрала? — Йона се втренчи във вуйчо си, докато той най-после кимна в знак на съгласие. — Каква ирония! Не е никакво съвпадение, че четиримата мъже, които са умрели веднага след бягството на Магнъс Синклер, са били пазачи в най-мрачния затвор в този замък... в подземната тъмница... в смъртната камера... в дупката, от която излизат само мъртъвци. — Рязко протегна ръка и посочи към съпруга си. — Той се е освободил, нахапан от плъхове и други гадини и изнемощял от оскъдната храна и малкото вода, освободил се е, като е надвил двамата си тъмничари и ги е убил. Другите двама, според твърденията на свидетелите, които ще призова в съда в определеното за тях време — услужливият й писар бе свършил

удивително добра работа по време на едночасовата реч на Скийн, — са били изкормени от самия барон Килдър, защото затворникът е избягал. Ние не приемаме вината за тези зверски убийства, нито смятаме въпроса за убийствата за приключен. В единия случай сме изправени пред срамно клане, а в другия — пред справедлива разправа с противника.

Тирадата на принцесата бе посрещната с възклицания, ахвания и приглушени ругатни, но Малкълм почука на масата пред него, за да въдвори тишина. Йона съзнаваше, че бе необичайно директна, тъй като адвокатите обикновено заобикаляха действителния случай, като важничеха и проточваха защитата си. Но неотложността я придържаше стриктно до същината на въпроса и я караше да се държи нападателно.

Магнъс бе възхитен от поведението на съпругата си, която представяше неговата страна. Веднъж взела думата, тя не я изпускаше. Просто се надсмиваше над опитите на Скийн да я прекъсне със заплашителните възражения. Йона се стараше да привлече вниманието на присъстващите и успя.

— Нима човек няма право да защитава живота си, когато е в опасност? — попита тя. — Нима трябва да се остави да бъде посечен, вместо да се защити? Дали е честно, почтено и морално да дадеш живота си, без да се опиташ по някакъв начин да го запазиш?

Присъстващите зашепнаха в отговор — едни се съгласяваха с нея, други — не.

— И така, уважаеми приятели, съгласни ли сте, че човек трябва да се защитава дори ако това означава да отнеме живота на враговете си?

Не бе правилно да задава въпроси на огромната тълпа от присъстващи, но бе законно. Йона запази невъзмутимото изражение на лицето си, когато отвън долетяха отекващи и гръмогласни одобрителни викове. Нямахше да остане толкова дълго време в съда, ако не съзнаваше, че стеклите се тук нортумбрийци не се ползваха с добро име и че баронът бе считан за жесток и долен човек. Тя си играеше с това така, сякаш свиреше на лира и мелодията примамваше множеството на нейна страна.

Кралят можеше да я смъмри, но не го направи. Йона разпери ръцете си като криле и започна да цитира римския закон със силни и

уверени думи — първо на галски, после на развален нортумбрийски и най-накрая на исландски език.

Викачите повтаряха думите ѝ, като смотолевяха непознатите изрази, но все пак стигнаха до края. От различните дворове на двореца се понесоха възгласи и окуражителни поздравии. Исландската принцеса бе спечелила масите на своя страна.

Йона млъкна и се огледа, за да обгърне с поглед всички присъстващи в големия салон.

— Длъжен ли е човек да продаде душата си на дявола, като позволи на останалите да отнемат живота му?

— Не! — изрева тълпата, при което чашата на краля се търкулна по масата.

Йона извърна очи от вече утихналото множество от хора. Внимателно заоглежда съдебните заседатели един по един, задържайки погледа си върху абата, но най-накрая се спря върху краля.

— Ние ще докажем, че Магнъс Синклер — достопочтен шотландски лорд, воин за свободата на своя крал и народ, спасител на своето семейство от враговете, които бяха се осмелили да го унищожат, се е борил и този път срещу тъмните сили, които излагат на опасност самия него, страната и краля му. — Йона се поклони и с величествена походка се върна на своето място до мъжа си.

Възцари се пълна тишина. Дали току-що викингската принцеса не свърза барон Килдър с дявола?

Почервенял от гняв, Скийн скочи на крака, като едва сдържаше яростта си.

— Настоявам да...

— Вие настоявате? — попита Малкълм. — Това е съдебно заседание, Еруик Скийн от Йона. Вие може да помолите. — После изгледа краля на Нортумбрия. — Какво мислите, Тостиг?

— Наистина може да помолите — измрънка Тостиг, като едва-едва отвори устата си. Нито веднъж той не бе удостоил с поглед своя военачалник, барон Урдрик Килдър. Но сякаш въздухът се разцепи от някакво послание между краля и неговия пълководец. Кралят не беше доволен.

Скийн усети своята нетактичност и стисна зъби. Бе доведен до положението на обвиняем. Сдържано се поклони на съда, след което се

обърна към своята противничка. Устните му се извиха в злъчна усмивка, тъй като също трябваше да ѝ изпрати едно послание.

Магнъс долови това изражение и понечи да се надигне със стиснати юмруци. Искаше му се да убие този гаден кучи син пред всички в залата. Но Йона леко го натисна обратно в неговия стол.

— Някой път няма да успееш да ме спреш, скъпа — прошепна мъжът ѝ.

Тя почувства силната му омраза към Скийн, сякаш бе изстрелял огън и жупел към другия край на салона.

— Невинаги ще искам да те възпирам, Синклер.

Скийн отново погледна двамата крале.

— Нека бъде волята ви, господарю мой. Също така се прекланям и пред мъдростта на Тостиг. Освен това искам да подчертая необходимостта да се вземе предвид Законът за наслед...

Без да помръдва от мястото си, Йона каза:

— Ваше Височество, този въпрос е вече уреден.

Малкълм кимна.

— Така е. Отхвърлям вашето искане.

Скийн продължи да се моли, да призовава и да ласкае, но Малкълм не искаше и да чуе доводите му за отстраняването на Йона от съда. Оттегляйки искането си е едва скрито раздражение, Скийн призова своите свидетели. Един по един те заявяваха под клетва, че Магнъс наистина бе убил много нортумбрийци, при това не в почтена схватка, а подло — като ги връзвал с въже, като ги промушвал е кама из засада, просто защото е кръвожаден варварин. На всичко отгоре Скийн прибегна до едно изключително впечатляващо и злоещо средство, което бе напълно законно, но се използваше рядко по време на царуването на Малкълм. За назидание на присъстващите той показа главите на така наречените жертви.

— Това са доказателства за истинността на твърденията на свидетелите, о, славни заседатели — извика той.

В големия салон настъпи суматоха. Не един от присъстващите хукна навън с ръка на уста. Някои се изсмяха нервно, други дадоха израз на възмущението си.

Йона положи усилия да не повърне.

След като приключи със своите доказателства и със свидетелите си, Скийн остана прав, но му се зави свят. Усмихна се така, сякаш

собствената му преценка за положението го задоволяваше. После махна с ръка на мъжете, които понесоха зловеците доказателства, и седна отново.

— Почакайте — викна Йона и стана. — Ако обичате, вдигнете високо главите, за да могат да ги видят всички — продължи тя, глуха за възклицанията и бурните реакции на отвращение. — Не желая да обидя присъстващите. Би било голяма проява на небрежност от моя страна, ако не проверя доказателствата от името на моя довереник. — Тя усмихнато се наведе към съдебните заседатели, които кимнаха като по дадена команда. После отиде до ужасните доказателства, вдигнати високо. — Някой познава ли тези... лица? — Йона посочи четирите глави.

Няколко души вдигнаха ръце и тя им даде знак да излязат отпред. Те разкриха самоличността на обезглавените под клетва за вярност на твърденията им.

— Благодаря ви. — Принцесата се извърна към значителния брой свидетели на Скийн. — Познавахте ли тези мъже? — Всички кимнаха утвърдително. — Нортумбрийци ли бяха? — Отново положителен отговор. — Кои от вас са нортумбрийци? — След като всички се представиха за такива, тя кимна. — Нека писарите запишат това. — С усмивка на лице Йона зашари с поглед из салона, но най-накрая се спря върху свидетелите и тези, които твърдяха, че познават убитите мъже. — И на колко от вас плаща барон Килдър?

Сякаш видели собствената си смърт, мъжете се изчервиха и вцепениха. Ясно съзнаваха зеещата пропаст, в която ги бе въвлякла исландската принцеса.

Йона се покашля тихо.

— Напомням ви, че сте дали клетва да говорите истината и ви обещавам закрилата на великите крале Малкълм и Тостиг в замяна на истината. Това е един почтен и справедлив съд. Нито един свидетел няма да бъде подведен под отговорност, задето дава верни показания. — Обърна се към двамата крале. Те ѝ кимнаха и тя се усмихна още по-сърдечно на свидетелите. — Може да отговаряте без страх. Всеки, който се опита да оспори вашите думи или да ви заплаши, независимо дали е господар или благородник, ще загуби живота си. А сега, бъдете искрени и отговорете на моя въпрос: На кои от вас плаща барон Килдър?

В голямата зала се понесе силен шепот, когато свидетелите кимнаха с неохота, вдигнаха десните си ръце и измрънкаха утвърдителните си отговори. Викове на глашатаите отекнаха във внезапно настъпилата тишина, последвала глъчката.

Йона обгърна с поглед смълчаната аудитория и изчака всеки от присъстващите да я удостои с внимание.

— Съжалявам, че трябва да чуete това, но се опасявам, че не можем да приемем показанията на тези свидетели за правдоподобни. Със своята преданост към господаря си те не могат да представят обективната истина, която е единствената приемлива истина в този съд. Призовавам съдебните заседатели да вземат под внимание факта, че показанията на тези свидетели трябва да се поставят под съмнение. Следователно, в съответствие със закона, те трябва да бъдат отхвърлени. — Принцесата се приближи по-близо до отрязаните глави. — Никъде на тези глави не пише, че Магнъс Синклер е убиецът и не смятам, че хората, които искат да го затворят за престъпване на закона, са прави.

Йона разпери ръце.

— Магнъс Синклер се е борил за свободата си и затова е отнел живота на двама тъмничари. Признаваме това. Нещо повече — дори се гордеем с тази негова постъпка. Магнъс Синклер не се примири с изтезанията и не се остави страхът от затвора да го надвие. Избра живота и постигна целта си. Той не е престъпник. Дори е герой...

Одобрителни викове прекъснаха речта ѝ.

— ... затова умолявам този съд да съди Магнъс Синклер справедливо.

— Протестирам! — Скийн скочи като ужилен.

Бурни възклицания и дюдюкания разцепиха въздуха. Малкълм затропа със своята чаша, докато тя най-накрая се нацърби.

— Синклер трябва да плати — извика Скийн — за коварното си навлизане в една приятелски настроена страна и за насилието си над нейните хора.

— Лорд Синклер бе хвърлен в затвора, когато Шотландия и Нортумбрия воюваха — противопостави се Йона. — Противниковата страна знае това. Всеки от присъстващите го знае.

Тя посочи Магнъс, но сгрещи, че го погледна. Стресна се от проблясващото възхищение в очите му и едва не загуби

самообладание. По дяволите Синклер и влиянието, което имаше над нея!

— Уважаеми съдебни заседатели — продължи Йона, — моля да погледнете истината в очите, фактът, че Магнъс Синклер е имал силата да остане жив, да се измъкне от тъмницата и да се изправи пред този съд, е най-голямото изпитание за смелостта на един мъж, владетел на най-могъщия шотландски клан. Би било несправедливо да не му отдадем заслуженото уважение. — Поклони се на Магнъс, после на публиката и най-накрая на съдебните заседатели.

Присъстващите нададоха окуражителни викове и започнаха да ръкопляскат, като гръмко изричаха името на Йона. Малкълм побърза да ги усмири.

— Закриваме това заседание, за да се оттеглим за вземане на решение относно присъдата — заяви той. Удари назъбената си чаша по масата, после заедно с Тостиг и останалите съдебни заседатели се изнизаха от голямата зала.

Настъпи оживление, тъй като всеки искаше да изчака произнасянето на присъдата. Някои излязоха, за да се облекчат, други отидоха да похапнат, но всеки остави в салона човек, който да пази мястото му.

Александрийският воден часовник, който бе домъкнат в залата, отмерваше с капки всяка измината минута.

Мнозина трепереха от студ, но никой не си отиде вкъщи, за да се сгрее на домашното си огнище.

Слънцето залязваше на западния хоризонт, оцветявайки облаците в червени краски. Със спускането на мрака студеният вятър се усили.

Господарите изпратиха слугите си за хляб и бира, а навън, заедно с греяно вино, се продаваха и сладкиши.

Падна здрач.

— Хапни нещо — каза Магнъс на пребледнялата Йона. Двамата се бяха оттеглили в своите стаи веднага щом Малкълм и останалите съдебни заседатели напуснаха залата. — Ти победи, скъпа.

Гордееше се страшно много е нея и едва преглъщаше от възмущение. Бе присъствал на процеси, чийто брой надвишаваше броя на пръстите на ръката му, и бе виждал най-различни защитници — многословни, мрънкащи, гръмогласни, тихи, способни и недотам способни. И никога не бе слушал по-убедителен и по-самоуверен

адвокат от жена си. Изобщо не бе подозирал колко мъдра, хитра и уверена в силите си е тя. Даже леко се подразни, че му бе дала още един повод да я обича.

— Не говори така — рече тя. — Още не сме победили. — Пи вода, а не вино, и отказа сладкиша с козя извара и питките е еленско месо.

Магнъс я взе в обятията си, наслаждавайки се на нейното ухание и на нежната ѝ плът.

— Скоро ще останеш само кожа и кости и ще ми убиваш, Йона.

Развеселена от думите му, тя го попита е дрезгав глас:

— И тогава какво ще направиш?

— Ще те угоя, разбира се. — Усмихна се и я целуна. — Струва ми се, че в този съд има и приятни моменти. — Усети как тя се разтрепери и видя сълзите, навлажнили миглите ѝ, затова я целуна отново.

— Магнъс, аз...

Кенет влетя в стаята, зачервен от възбуда.

— Побързайте, те се връщат в залата. Най-сетне. — Но като съзря бледото лице на Йона, която се бе вкопчила в рамото на Магнъс, изражението му се смекчи. — Чудесно се справи, сестро. Обзалагам се, че Магнъс ще бъде на своя остров преди новолуние. А аз ще се радвам на завръщането му, защото ще поеме отново управлението, което ми създаваше доста главоболия.

Йона не изглеждаше по-спокойна. Магнъс я притисна плътно до себе си, улови я за ръката и я поведе навън.

При появата на двамата крале и на съдебните заседатели присъстващите ги приветстваха с бурни възгласи, но скоро замлъкнаха. Всеки, който посмееше да се изкашля, си спечелваше гневен поглед, а който се осмелеше да мръдне, биваше сръгван. Нито една дума не трябваше да бъде изпусната.

Малкълм удари по огромната маса и се изкашля.

— Заедно е крал Тостиг и с останалите заседатели решихме, че въпреки затварянето на Магнъс Синклер в нортумбрийския замък, неговата самоличност не е била известна на барон Килдър и той е бил хвърлен в тъмница като престъпник, защото е бил заловен в момент на насилие. Ето защо — Малкълм се вторачи в Магнъс — съдът смята нортумбрийския барон Урдрик Килдър за невинен.

От тълпата се посипаха ругатни и одобрителни викове. На Йона ѝ се зави свят и преbledня, но мъжът ѝ я прегърна, за да я подкрепи.

— Не се бой, милейди — прошепна ѝ той.

Малкълм си пое дълбоко дъх, огледа присъстващите, след което отново се обърна към Магнъс.

— Освен това ние счетохме, че Магнъс Синклер е убил нортумбрийците, за да спаси собствения си живот, както би сторил всеки затворен воин, затова го освобождаваме от всякаква вина за смъртта на мъжете, които са се изпречили на пътя му.

Радостни възгласи заглушиха последните думи на Малкълм.

Йона сграбчи ръката на своя съпруг и кръвта отново нахлу в бледите ѝ страни. Магнъс доближи едната ѝ ръка до устните си и я целуна бавно, позволявайки на любопитните да разберат колко много уважава жена си.

Кралят изчака да настъпи мълчание.

— Затова, за да възцари справедливостта, съдът реши да обяви двете противникови страни за невинни, с което да разреши въпроса завинаги.

Веселите викове се примесиха с недоволни възклицания и гневно мърморене. Не всички смятаха спора за приключен.

Щастието на Йона беше пълно. Тя погледна съпруга си засмяна, но радостта ѝ се изпари при вида на сериозното му изражение.

— Защо не се радваш, всичко свърши. Сега ще се върнем в твоите владения. Вече никой не може да ни стори зло.

Разтърси ръката му, за да го накара да ѝ обърне внимание. Стиснал зъби, той имаше суров вид, а очите му, напомнящи ковано желязо, гледаха враждебно Килдър, който отвърна на гневния му поглед.

— Магнъс?

Враждата им не беше приключила — не и докато двамата бяха живи. Магнъс се увери, че Килдър е великанът, който броди в сънищата му. Мъжът, който беше убил неговите родители.

Положи големи усилия да погледне жена си в очите и тогава суровото му изражение се измести от слаба усмивка.

— Ти си чудесен адвокат, Йона, принцесо на Исландия и господарка на Синклер. Вярвам, че двамата ще се справим чудесно. Рано сутринта ще заминем за Синклер.

Едва след три седмици успяха да отплават на север с викингския кораб, тъй като трябваше да обсъдят някои въпроси с краля и с Кормак, който по време на съда бе на път и пристигна няколко дни по-късно.

Йона бе доста разсеяна по време на пътуването. Менструалният ѝ цикъл бе нарушен, макар да нямаше оплаквания от друго, освен от морската болест, която я хвана с качването на кораба. Но това никога не бе ѝ се случвало при пътешествията ѝ по море. Магнъс отново бе отбелязал, че е отслабнала и пребледняла. После я бе дарил е усмивка, притискайки я плътно до себе си.

Не може да бъде истина, помисли си тя, докато лежеше, увита в топли кожи, в кърмата на кораба. Нима беше бременна...

Попътният вятър и благоприятните водни течения им позволиха да пристигнат бързо, като нито веднъж не бяха отклонени от поетия курс. Но когато слязоха на брега в земите на Синклер, никой не ги посрещна.

— Това не ми харесва — мрачно отбеляза Айнър.

— И на мен — добави Магнъс, вторачил поглед в криволичещата пътека, водеща към замъка Синклер. — Нещо не е наред.

Напрегнали слуха и зрението си, викингите и шотландците се заизкачваха нагоре по пътеката. Готови за бой, те изчакаха да се съберат всички на върха на скалата, преди да продължат към замъка.

— Почакайте — рече Йона, щом се приближиха до външната стена на крепостта. — Всичко е наред. Ето я и Спес.

Тя махна с ръка на братовчедка си, която, съвсем сама, бавно вървеше към тях. Отскубна се от Магнъс и се втурна към нея, без да обръща внимание на предупредителния му вик.

— Спес! Вече сме у дома. И Магнъс е тук. — С разтворени обятия Йона тичаше към братовчедка си. — Всичко е наред. Имам да ти разказвам толкова много неща.

Но в този момент някой я сграбчи за гърлото откъм гърба. Йона се помъчи да се добере до късия си меч. Задушаваше се. Въпреки че кръвта нахлу в главата ѝ, тя успя да чуе гневния вик на Магнъс, дори ѝ се стори, че той хукна към нея.

Сякаш заобикалящият я свят избухна, когато пълчище от нортумбрийци и предатели нападна шотландците и викингите. Магнъс не успя да стигне до жена си.

— Сега най-последно ще умреш, Аздис Йона, викингска кучко! — Злобният съскащ глас ѝ се стори ужасяващо познат. Скийн! — И никакви молби от страна на баща ми не ще те спасят!

Първоначалното объркване отстъпи място на нейния гняв и на хитростта ѝ, затова тя се отпусна безжизнено. В първия момент Скийн я стисна още по-здраво, но после поотпусна ръката си. Йона веднага се възползва от тази възможност, бръкна в полите си и напипа ножа, който винаги носеше със себе си. Заби го в крака на вуйчо си. Той изрева от ярост и болка и я изпусна. Тя падна на земята и се опита да се претърколи настрани, но злодеят реагира неочаквано бързо. Отново обви силните си ръце около нея и я стисна за гърлото, след което я вдигна от земята.

Скийн се изсмя дрезгаво.

— Не си достоен противник за...

Бойният вик на викингите го възпря. Той никога не бе звучал по-силно и по-ожесточено. Мнозина от воините — както шотландци, така и нортумбрийци — спряха да се бият и зяпнаха Глен, който пристъпи напред, удрайки се в гърдите. Той кръвожадно огледа своята жертва и изрева предизвикателно.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Който зло мисли, сам зло намира и на себе си вреди.

Хезиод

Времето спря за всички бойци — както за нортумбрийците, така и за викингите и шотландците. Всички бяха чули гръмкото предизвикателство на грамадния викинг, с което ги предупреждаваше, че сам трябва да се справи със Скийн.

Битката бавно замря, тъй като един след друг воините свалиха оръжието си, изгарящи от любопитство да видят изхода на дуела между викинга и йониеца.

Магнъс беше приковал поглед върху Йона. Душата му се гърчеше от ужас, макар да бе обзет от силен гняв към Скийн. Принцесата беше запазила самообладание. Дори направи опит да му се усмихне, но той съзнаваше, че привидното й спокойствие е само една маска. Споменът за стореното от вуйчо й в нейното детство я измъчваше. Сега тази свиня я държеше здраво и й причиняваше болка. Магнъс сподави гнева, който се надигаше у него. Не можеше да си позволи да направи погрешен ход, като позволи на яростта да направлява постъпките му. Нищо не бе в състояние да му попречи да я спаси, но за момента Глен бе поел инициативата в свои ръце.

Айнър стоеше до Магнъс и се оглеждаше наоколо.

— Един подир друг войниците слагат оръжията си в ножниците. В нито една от многобройните битки, в които съм участвал, не съм видял това.

— Наистина е странно — лаконично се съгласи Магнъс.

Айнър проследи погледа му.

— Няма да я убие, след като е нападнат от Глен. Тя му служи като щит. Не се бой, Синклер.

— Този кучи син й причинява болка.

Айнър се усмихна мрачно.

— Нашата принцеса ще издържи. Тя е викинг.

— Тя е моя съпруга — процеди Магнъс през зъби. — Ще изтръгна сърцето му заради това.

Глен отново се удари в гърдите и извика силно на Скийн:

— Вотан повелява да дадем черната ти душа за храна на лешоядите. — Той захвърли своя меч и се приближи до Скийн невъоръжен. — Ти си гад, който не заслужава да умре като воин и наистина няма да умреш доблестно. Ти си осквернител на невинни души и на деца, за което ще откъсна главата ти.

— Убийте го! Убийте го! Помогнете ми! — Скийн викаше, изпълнен е гняв и уплаха. — Съсечете това викингско псе!

Когато някои от войниците му насочиха лъковете си към Глен, войните на Синклер също размахаха своите оръжия.

— Никой няма да ме убие, преди да съм изтръгнал сърцето на този детеубиец — изрева Глен. — Кълна се в Бога. Отдръпнете се!

— Убийте го! — прокълнтя гласът на Скийн. — Глупаци, та той е най-обикновен мъж. Убийте го!

Магнъс изрече тихо своята заповед и в отговор войниците му отново се приготвиха за бой. Неколцина от викингите схванаха тежкото положение и също заеха позиции. Строи се в гъста редица, образувайки преграда между Глен, Скийн, Йона и нападателите. Всеки втори човек гледаше навън. Всички посоки бяха покрити.

— Синклер! — извика Скийн. — Заповядайте на този кучи син да се махне, иначе ще й извия врата.

— Не, Магнъс! — изпищя Йона. — Недей... О-ох!

Магнъс се закова на място, макар сърцето му да подскочи от страх. Само едно движение от страна на Скийн бе достатъчно, за да убие жена му.

— Глен, почакай! — извика той на викинга. — Това е мое право.

Исполинът го изгледа продължително, след което отново прикова погледа си върху Йона и нейния похитител.

— Законът е на негова страна.

— Той е хванал моята жена — добави Магнъс, молейки се Глен да го е разбрал.

Глен кимна:

— Благочестивата кралица Маргарет стои по-високо от вас, но предполагам, че ще уважи вашите мотиви. — Като сви огромните си

ръце, той умишлено бавно обърна гръб на своя противник.

Йона не смееше да мръдне. Успя да разчете посланието, което прелетя от Глен към Магнъс. Ако Скийн беше достатъчно умен, нямаше да...

Скийн поотхлаби леко ръката си, за да хване по-добре своя меч, готов да го хвърли всеки момент.

В този миг Йона се отпусна напред, сякаш припадна. Тежестта на тялото ѝ го повлече и той загуби равновесие. Докато се мъчеше да се изправи, Магнъс и Глен вече връхлитаха върху него.

Скийн отстъпи назад, полагайки усилия да задържи както меча си, така и Йона. Той осъзна грешката си, когато Магнъс изтръгна Йона от обятията му. С вдигнат меч се обърна да посрещне атаката на викинга.

С рязко завъртане на силната си ръка Глен запрати своя меч във въздуха. После сграбчи Скийн през кръста и вдигна ругаещия мъж от земята. Глен счупи врата на злодея, при което се чу щракване и изпукване на кост, по-силни от рева на морето под тях. Извъртайки се, той се наведе напред и хвърли трупа на Скийн от ръба на скалата. Крясъците на рибарките заглушиха силния шум, който отекна, когато тялото се плъосна на каменния бряг.

Глен се извърна към Магнъс.

— Изпълних волята на благочестивата кралица Маргарет. Сега сте в правото си да ме убиете, Синклер.

Магнъс поклати глава и прегърна съпругата си.

— Никой от рода Синклер няма да стори зло на този мъж.

Категоричното му изявление бе посрещнато е въодушевление.

В последвалото мълчание двете противникови страни се задебнаха. Всеки се движеше предпазливо. Според военния обичай сражението можеше да се прекрати веднага щом войниците се прегрупират. Но битката трябваше да продължи, докато двете страни се оттеглят или се открие победител.

Магнъс пусна Йона.

— Върви в замъка и ме чакай там. — Сложи ръка на корема ѝ. — Внимавай много, скъпа. — После вдигна меча си и обърна с поглед нортумбрийците. — Сражението започва!

Йона се запъти към замъка, щом шотландците и викингите се нахвърлиха върху враговете си. Какво имаше предвид Магнъс? Дали

бе се досетил, че е бременна? Едва ли. Никога не би предположил, че тя може да зачене дете. Къде ли беше сега? Кръвта ѝ се смрази, когато го зърна в най-горещото място на битката. Той тъкмо се сражаваше с двама нортумбрийци... О, не, Урдрик Килдър го приближаваше откъм гърба!

Йона се присегна да вземе своя меч и се затича към барона, като едновременно е това извика:

— Магнъс! Внимавай, зад гърба ти!

Стреснатият барон погледна към нея, но Магнъс успя само да ѝ хвърли бегъл поглед през рамо.

— Отдръпни се, Йона! — изрева той, като повали единия си противник.

Йона се спря за малко, колкото да завърже полите си и да ги закачи на колана. След това се изправи срещу барона.

— По-добре да го бяхте послушали, милейди. — Килдър размаха меча си и пристъпи, уверен, че ще се справи бързо с нея.

Йона парира първия му удар и отскочи настрани, като се засмя на изуменото му изражение. В секундата, в която Урдрик изгуби самообладание, принцесата замахна и прободе бузата му, преди да се дръпне назад. Но когато той скръцна със зъби и я нападна отново, усмивката на лицето ѝ изчезна и тя събра всичките си сили. Баронът възнамеряваше да я убие...

Магнъс се потеше от страх, а не от топлина. Тя беше зад гърба му. Килдър също. А пред него стояха двама добри воители. Ах, тази Йона! Създаваше му само неприятности. Светкавично се нахвърли върху единия от противниците си и го промуши с меча си, после ожесточено връхлетя върху другия. С бърз и яростен удар отстрани и него.

— Бароне! — извика Магнъс. — Обърнете се към мен.

Килдър замахна рязко и нанесе силен удар на Йона, който я извади от равновесие и я повали на земята, без да я нарани. Тя изпълзля назад, освобождавайки мястото, необходимо на съпруга ѝ.

— Ще се биеш до смърт, Синклер. След това ще взема твоите земи и жена ти. Ще ѝ се полюбувам добре, преди да я отстъпя на своите хора. Сигурно ще ме заинтригува... поне за известно време. — После се изсмя.

Магнъс отвърна на смеха му, схващайки хитростта на врага си, който искаше да предизвика гнева му. Въпреки това не можа да потуши яростта си, предизвикана от думите на барона.

— Не, Килдър. Боя се, че тя ще бъде заета със задълженията си като лейди Синклер. Но може и да запази една молитва за дяволската ти душа.

Килдър се нахвърли върху Магнъс със своя меч, но замахна е ножа, който стискаше в лявата си ръка.

Магнъс се отдръпна назад, избягвайки на косъм смъртоносния удар.

И този път останалите воители прибраха оръжията си и с интерес заследиха двубоя между двамата пълководци, които постепенно се спуснаха от възвишението в посока към замъка. Чуваше се единствено дрънченето на стомана и ревът на вълните, които се разбиваха в скалите и пясъка.

— Струва ми се, че това ще сложи край на войната — подметна Айнър, който застана зад Йона.

Но тя не му отговори. Примря от ужас, когато Килдър замахна и закачи ръката на Магнъс. Камата промуши гърдите му, разсичайки туниката, и тя изохка.

Те продължиха да се дуелират — ту напред, близо до ръба на скалата, ту назад, сред скупчилите се воители. Туниките на двамата плувнаха в пот. Макар да бяха получили рани, които кървяха, никой не отстъпваше.

Вперила поглед в съпруга си, Йона се молеше: *„Майко Божия, закрилай Магнъс. Той е моят съпруг и е доста отслабнал от затворничеството си. Не е достатъчно силен да се бие, както противникът му. Той е силен мъж, но въпреки това сега е твърде изтощен. Помогни му!“*

Слънцето вече залязваше, но дуелът продължаваше, без да става по-ожесточен. И двамата съперници знаеха, че им предстои дълга битка, затова внимателно премерваха крачките си и всеки се опитваше да надхитри другия. Дори и най-малкото разсейване можеше да се окаже фатално.

Магнъс усещаше крайно напрежение. Съзнаваше, че времето, прекарано в тъмницата, беше отслабило издръжливостта му. Но неговата непоколебимост, разпалвана от силен и неудържим гняв, му

вдъхваше нови сили. Килдър бе отличен воин — издръжлив като вол и хладнокръвен като отровна змия. Явно двубоят му доставяше удоволствие и не се биеше само по заповед на своя крал. Побоите и убийствата поддържаха духа му. Магнъс се опита да заблуди противника си и едва не получи смъртоносен удар.

Килдър се усмихна, при което Магнъс прозря, че той е усетил отслабващите му удари. Не след дълго щеше да се възползва от това. Трябваше да се подготви. Затова рискува и широко замахна с ръка, което го откри достатъчно, за да предизвика барона.

Килдър се стрелна като светкавица и му нанесе смъртоносен удар.

Магнъс се отдръпна настрана, макар да беше доста късно, и се изви, вдигайки меча си. Килдър залитна към Магнъс вследствие на мощния си удар, при което мечът на Синклер го прониза в корема.

Нортумбрийците изругаха високо, но един от по-старшите воители хвърли бяло парче плат. Двете противникови страни се измериха е поглед и сякаш по мълчаливо споразумение свалиха оръжието си. Магнъс кимна с глава на нортумбрийците да излязат напред, за да изнесат барона на своите щитове.

Йона изтича до съпруга си и го прегърна през кръста.

— Не се напрягай, милейди. Сам ще се изправя. — Положи ръка на главата ѝ, неспособен да спре да трепери.

— Знам. — Без малко да извика. По тялото му кървяха толкова много рани. Подутините на лицето и гърдите му се бяха зачервили, но скоро щяха да посинеят.

Айнър го подкрепи от другата страна, а Кенет смени Йона.

— Заведете го в нашето крило — каза тя с разтреперан глас. — Трябва да се погрижим за него.

Принцесата последва войниците, но нечия ръка на рамото ѝ я спря. Глен, който вървеше близо зад нея, изръмжа недоволено на чужденеца, осмелил се да я докосне. Йона също изгледа намръщено мъжа, облечен в цветовете на Скийн.

— Какво искате? Побързайте. Трябва да се погрижа за съпруга си.

— Не искам да ви сторя никакво зло, милейди. Аз съм Торгил от Йона. Бях знаменосец на Еруик Скийн, но мой господар е Ензло Скийн, вашият дядо. Той не искаше сега да бъдете наранена от сина му

по някакъв начин. Беше ми заповядано да предотвратя тази опасност. — Йониецът се усмихна тъжно. — Бих изпълнил волята му, но имаше достатъчно герои. — Сниши глас. — Вашият дядо копнее да ви види, принцесо, и се надява да не таите лоши чувства към него.

— Дори и след смъртта на сина му?

— Заповяда ми да ви защитавам от сина му. Какъв е вашият отговор, милейди? Милордът остарява.

Йона изгледа продължително този мъж.

— Аз също бих желала да сложим край на враждата. Предайте на дядо ми, че е добре дошъл във владенията на Синклер и на остров Айн Хелга.

Торгил се поклони ниско.

— Ще отведа войниците си и ще предам отговора ви. Обещавам ви, че в най-скоро време ще получите известие от него, милейди.

Йона кимна и се запъти към замъка, напълно забравила за пратеника на дядо си.

— Хайде, Глен. Трябва да се погрижим за нашия господар.

Вражеската войска се оттегляше под зоркия поглед на Дъгълд и на стотина шотландци и викинги. Но когато нортумбрийците вдигнаха Килдър, Дъгълд им викна да спрат.

— Това е мечът на Синклер. Ще го вземем. — Със силен замах той издърпа оръжието от тялото на Килдър. — Вече можете да отнесете вашия пълководец. За днес войната на тази земя приключи. — Вдигна бялото парче плат, хвърлено от нортумбрийците в знак, че се предават, и избърса кръвта от меча на своя господар.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

И нека светлината ти озари хората, за да прозрат добрите ти дела и да славят името на Господа, който е в царството небесно.

Матей 5.16

Вече два дни и две нощи Магнъс се тресеше. Йона го разтриваше и постоянно го разхлаждаше с вода, налагаше най-различни лекарства и билки на възпалените места, на драскотините и на раните, без да се откъсва от леглото му.

Кенет, Спес, Айнър, старият Терил и Марта, които се бяха върнали от остров Айн Хелга, се опитваха да я накарат да поспи. Но тя категорично отказваше.

— Но, милейди — примоли ѝ се Марта, — вие сте бременна. — Но преди да се намръщи загрижено, прислужницата се усмихна гордо.

— Така е, но никога не съм се чувствала толкова добре. Не се безпокой.

— Милордът ще се ядоса, ако се разболее.

— Права си — прошепна тя и нежно погали мъжественото лице на Магнъс. Вече не изглеждаше бледо, както преди.

— Не е ли чудо, че ще родите дете? — промълви Марта.

Йона се усмихна изнурено.

— Наистина е чудо. А сега ме остави сама, Марта. Искам да постоя малко със съпруга си.

Намираха се в спалнята в кулата на замъка, където доведоха Магнъс след битката с Килдър. Той беше успял да извърви почти цялото разстояние, но коленете му се огънаха, щом изкачиха последното стъпало! И тогава го подкрепиха няколко от неговите войници, без да обръщат внимание на недоволното му мърморене.

След като го поставиха в леглото, той изпадна в безсъзнание, като само от време на време идваше на себе си. Това продължи часове

наред и Йона го прегледа щателно, за да разбере дали се налага да затвори някои рани, или дали има счупени кости, но не откри нищо опасно. Той беше изпаднал в треска по ред причини — както от многото наранявания, получени по време на двубоя му с Килдър, така и от продължителния му престой в злокобния затвор, изтощил дори неговото здраво тяло.

Когато най-накрая треската премина, Магнъс не можа да разпознае никого около себе си. Йона се опасяваше, че някоя от раните може да е забрала, но това не я плашеше чак толкова. Единственото лекарство, жизненоважно за него, бе сънят, който щеше да смъкне температурата на тялото му.

Принцесата спеше на едно легло — люлка в стаята на болния, за да го чуе, когато се събуди. От време на време се качваше по извитото стълбище на терасата на кулата, за да подиша малко чист въздух. Оттам можеше да го наблюдава, а това я успокояваше.

Йона тъкмо се канеше да си ляга, когато той се размърда в просъница. Наведе се над него, но изведнъж се сепна, тъй като Магнъс отвори очи.

— Всички мъже в двореца те гледаха влюбено, а ти беше с прекрасна рокля! — с раздражение каза той, вперил поглед право в нея.

Макар да бе убедена, че мъжът ѝ бълнува, Йона се стъписа.

— Колко от тях се докоснаха до прелестното ти тяло, жено?

— Как смееш да ме обиждаш така, съпруже! — възнегодува тя, но като забеляза безизразния му поглед, се подразни от своята реакция. Напомни си, че той не е на себе си. Независимо от това, съпругът ѝ бе дал изблик на мислите си. По дяволите! Как смее да поставя под съмнение честта ѝ! Реши да спи на терасата тази вечер. В противен случай имаше опасност да удари свой пациент за първи път в живота си.

Магнъс продължи да бълва обвинителните си нападки, но Йона стана. След като прекоси стаята, тя се изкачи по извитите стълби и излезе на терасата. Там принцесата се свлече до парапета и се вгледа в лунната светлина, която проникваше през остъклените отвори. Бе твърде неспокойна, за да заспи.

Глупак такъв, помисли си тя, после безгласно го нарече с най-обидните ругатни, които ѝ дойдоха наум. Неизвестно защо, това я

поуспокои. Лека-полека Йона се поотпусна и се отърси от тлеещия в нея гняв. Главата ѝ клюмна, клепачите ѝ се затвориха и задряма.

Стресната от нещо, тя се събуди и се огледа наоколо. Майка ѝ я бе сепнала със своя вик, че я грози опасност. Но това не бе възможно. Майка ѝ бе мъртва. Йона разтърси глава и осъзна, че е сънувала.

В този миг долови шум. Някакво стържене. Премигна и се вторачи в стаята под терасата. Наистина тайната врата към тунела беше се отворила безшумно. Беше тъмно като в рог, е изключение на бледата светлина от фенера, закачен високо на стената. Две фигури, закачулени и загърнати в наметала, се промъкваха към леглото. Йона понечи да изкрещи, но изведнъж се опомни. Двата силуета се движеха тихомълком, прекосявайки стаята в посока към вратата, която водеше към коридора пред спалнята на Магнъс. Пуснаха резето на вратата.

Двата „призрака“ се обърнаха и доближиха леглото, при което извадиха мечове изпод своите наметала. Ужасена, Йона следеше е поглед убийците. Явно не бързаха — а защо ли трябваше да бързат? Никой не ги бе видял, че влизат през тунела. Никой не подозираше за присъствието им. А те несъмнено предполагаха, че Йона лежи до съпруга си.

Забравяйки за всякаква предпазливост, тя извика с все сила:

— Магнъс! Магнъс! На оръжие! Викинги, бързо елате! — После полетя надолу по извитите стълби. Късият ѝ меч бе до най-долното стъпало. Бързо го сграбчи и се стрелна към двамата похитители, които се обърнаха, за да посрещнат удара ѝ.

Някой затропа силно по залостената врата. Чуха се викове. Тогава Магнъс скочи от леглото, гол и замаян, но с меч в ръка. Веднага съзря жена си и се нахвърли върху двамата нападатели.

— Умрете! — изрева той и врълетя върху тях решително, макар да се олюляваше.

В коридора отвън гръмогласният вик на викингите се сливаше с бойния вик на войните на Синклер. По вратата на стаята се думкаше и тряскаше, тъй като стражите се опитваха да влязат вътре.

Йона се мъчеше да нанесе удар на противника си, но той все ѝ се изплъзваше. Гневът и яростта ѝ към хората, които се осмеляваха да посегнат на съпруга ѝ в неговата спалня, ѝ вдъхваха смелост. Но врагът беше хитър и сръчен. Неведнъж ѝ се наложи да отскача встрани, за да избегне силните удари на противниковия меч. Йона

отчаяно жадуваше да повали убиеца, за да отвори вратата и да даде възможност на стражите да се бият вместо Магнъс. Той бе твърде слаб, за да надвие противника си.

Докато принцесата се дуелираше е единия от нападателите, те се озоваха до фенера, който осветяваше стаята. По лицето на противника ѝ пробягна светлина и Йона едва не изпусна меч от изненада.

— Елизабет!

— Върви по дяволите! Трябва да умреш. — Елизабет се нахвърли върху нея е кама и меч.

Йона отби удара ѝ и когато отстъпи назад, вече бе възвърнала самообладанието си. С крайчеца на окоето си видя, че Магнъс още се дуелира с другия нападател. Тревогата ѝ за него я разсея, но тя осъзна грешката си едва когато Елизабет се озова лице в лице с нея. Кръстосаха мечове и Елизабет замахна с камата, за да я прободете с нея. Йона успя да се извие настрани, но усети парлива остра болка в едната си ръка. Тя се подхлъзна и загуби равновесие, но все пак успя да отскочи възможно най-далеч.

Тогава отнякъде долетя оглушителният шум от пращане и пукане на дърво. Йона не му обърна никакво внимание, тъй като се бореше за живота си. Насочвайки меч си нагоре, тя се опита да се защити. За нейна голяма изненада, самодоволната усмивка на Елизабет бе последвана от пронизителен писък. Изведнъж забеляза, че Глен е притиснал съперницата ѝ като в менгеме, сграбчвайки я в здравите си ръце и вдигайки я във въздуха.

— Благодаря ти, приятелю. — Йона повече не си губи времето е крещящата и гърчеща се жена, а бързо се изправи на крака и погледна към мястото, където Магнъс се биеше е втория нападател.

Воините на Синклер, въоръжени и готови за бой, бяха влетели в стаята, но се бяха заковали на място, за да наблюдават смъртоносния двубой на своя господар.

На Йона ѝ се искаше да извика на съпруга си, но не го стори. Той трябваше да се съсредоточи максимално. Магнъс финтира, но бързо промени посоката на оръжието си и с все сила го заби в корема на своя противник.

Черната фигура се преви надве, при което качулката падна от главата.

— Кормак! — извика Кенет.

Кормак се строполи на земята, като кашляше и свирепо оглеждаше присъстващите, притискайки с ръце раната си.

— Това съм аз, по дяволите, аз съм. Кормак Синклер, законният господар на този клан. — Викането го изтощаваше, затова легна настрани. — Няма да изкарам нощта. Но това няма значение. — Изгледа Магнъс и се засмя злокобно. — За малко да те убия. Това щеше да ми върне клана, който по право ми принадлежи.

Йона се втренчи в Магнъс и го хвана, за да не падне.

— Съмняваше ли се в него?

Той бавно кимна с глава.

— Подозирах го, когато бях в тъмницата. — Прегърна я. — И когато Глен и Айнър разбраха, че абатът е доверено лице на моя чичо, всичко дойде на мястото си. — После ѝ се усмихна уморено. — Видях как се би с Елизабет. Справи се добре, но така можеше да нараниш себе си и бебето.

— Няма страшно, и двамата сме добре. — Йона сподави сълзите си. Войни! Нямаше ли да настъпи мир най-после?

— Всичко свърши, скъпа. Започваме живота си отначало.

Вторачиха се в проснатия Кормак, който дишаше учестено.

— Забранявам ти да лекуваш раните му, Йона — нареди Магнъс с пресипнал глас. — Ти си мъжът от сънищата ми. Ти уби родителите ми. Защо?

Кормак се изкашля, а от крайчеца на устата му потече струйка кръв.

— Ти си глупак като баща си. Аз... бях... единственият... подходящ да управлявам... затова реших да си възвърна законната титла. — Задиша тежко. — Аз съм Синклер. Ти си твърде слаб, за да бъдеш господар.

— Ти уби родителите ми, а тази вечер се опита да убиеш и мен.

Кормак сбърчи лицето си.

— Имаш дяволски голям късмет, Магнъс. Толкова приличаш на баща си. Знаех, че трябваше да те премахна. Можех да манипулирам единствено Кенет. Не след дълго щях да се погрижа и той да те последва в гроба. Тогава всичко щеше да бъде мое, както ми бе предречено. — Лицето му се изкриви от болка. — Вие, глупаци, изобщо не подозирахте за това. Аз... изчаквах подходящия момент... най-внимателно. Но когато се ожени за тази исландска мръсница, вече

трябваше да действам. Тя можеше да забременее, макар да нямаше големи шансове за това. — Погледът му се отмести върху Йона. — Кучетата... те трябваше да те убият.

Магнъс гневно сви юмруци, но гласът му бе спокоен, когато каза:
— Първото ни дете ще се роди през есента, Кормак.

— Проклет да си, Магнъс. Как... по дяволите... се измъкна от затвора? Никой... не го е правил. Килдър... ми се закле. — Устата му избълва кръв. Главата му се отпусна безжизнено на една страна.

— Изгорете тялото му и заровете праха в тресавището — нареди Магнъс. — Няма да бъде опят.

— Всичките тези години... — промълви Кенет. Даде знак на няколко воители да отнесат тялото му. — Дали всичко свърши вече?

— А какво ще стане с мен? — изплака Елизабет. — Магнъс, аз съм от стар род, който е бил предан на всички от семейство Синклер. Не знаех за плана на Кормак. Не... — Тя млъкна, тъй като Магнъс посочи към нея.

— Изгнание — грубо отсече той, придърпвайки жена си до себе си. — Всички родове, които са ми верни, ще отбягват тази жена. Изгнание и за абата. Всички да отбягват този свещеник.

— Не! Не! — изпищя Елизабет. — Къде ще отида?

Никой не й отговори и Глен я завлече навън от стаята.

— Кошмарът свърши завинаги — прошепна старият Терил. Отецът впери очи в Магнъс и Йона. — Видях бялата светлина със зеления лъч в центъра, светлината, която щеше да спаси Магнъс. Това бяхте вие, Аздис Йона. Дватамата спечелихте спокойствието си. Грижете се за него... и за детето. — После безшумно излезе от стаята.

Йона не си направи труда да накара Магнъс да се върне в леглото. Направо нареди да й донесат гореща вода, парчета плат и игли, за да превърже току-що получените рани.

Магнъс я притегли до себе си и разгледа внимателно раната на ръката й.

— Спас, първо се погрижи за нея.

Спас кимна.

— Да, милорд.

— А ще се омъжиш ли за брат ми?

Младата жена се изчерви силно, но когато Кенет се засмя, тя се съгласи:

— Да, милорд.

— Добре. А сега прегледай жена ми и виж дали детето е добре.

Йона изглежда намръщено съпруга си.

— Мислех да го запазя в тайна за известно време.

— Нямах да можеш. Много добре познавам фигурата ти. Скоро новината ще обиколи владенията ни и най-добрите жени ще се грижат за теб.

Принцесата го стрелна гневно е очи, при което някои от войниците, останали в стаята, се подсмихнаха. На сутринта всеки човек от клана щеше да знае, че Синклер очаква наследник.

Спес и Марта се засуетиха около Магнъс и Йона и не след дълго раните им бяха превързани. Прислужниците набързо подредиха стаята, после всички излязоха и двамата останаха насаме.

Магнъс притисна Йона до гърдите си и я взе в обятията си.

— Почакай! Ранен си и трябва да внимаваш.

— Раните не ми причиняват болка. Единствено би ме заболяло, ако те изгубя. Бих се измъчвал цял живот. За малко наистина да те изгубя. Проклетата да е Елизабет!

Йона сложи ръка на устата му.

— Забрави за нея. Тя изчезна от живота ни.

Магнъс забеляза замисленото ѝ изражение, докато галеше устните му с пръсти.

— Какво има?

— Струва ми се странно, че на съда смятах Скийн за предателя, който се е продал на Килдър. Но истинският изменник е бил Кормак. Изобщо не предполагах, че може да е той.

— Хич не ми се искаше това да е истина — отбеляза Магнъс и целуна пръстите на ръката ѝ.

— Магнъс, днес един от войниците на дядо ми каза, че той иска да ме види. Затова го поканих в замъка Синклер.

— Добре. Надявах се да го направиш. За разлика от сина си, Ензло Скийн е почтен мъж.

Постави я на току-що оправеното легло, застлано с карирани завивки в цветовете на рода Синклер, за да ги топят в студените нощи.

— Май Елизабет се надяваше, че интересът ми към теб ще отслабне. Но дори аз не подозирах колко много ще те обикна. — Като

забеляза сълзите, бликнали в очите ѝ, той се усмихна. — Бременността те е разнежила, скъпа принцесо. — Засмя се, когато тя свенливо кимна, и смъкна ризата ѝ, за да я целуне по гърдите.

Йона с въздишка придърпа главата му.

— Не мога да повярвам, че ще имаме дете. Това не те ли изненада?

— Не, скъпа, бях убеден. От любовта ни ще се родят още деца.

— О, Магнъс, недей да храниш такива надежди... Целуна я, за да прекъсне възраженията ѝ, легна до нея, но внимателно се облегна на лактите си.

— Няма да се счупя — пошегува се тя, — нито пък на детето ще му стане нещо. — Жадуваше да го докосва, затова пламенно го придърпа към себе си. — Бясна съм, че ме изостави сама с мъката ми през всичките тези месеци. Забранявам ти да го правиш отново.

Да забраниш нещо на един Синклер! Дори Малкълм не смееше да го стори. Въпреки това той само се усмихна. Любовта ги повлече като буря в морето и те на драго сърце се понесоха заедно е нея.

ЕПИЛОГ

Любовта побеждава всичко.

Вергилий

В замъка Синклер цареше оживление. Слънцето вече залязваше, но господарят от ранни зори сновеше като черен облак, защото жена му още не можеше да роди. Никакви молби от страна на Марта и Спас не успяха да го изгонят от стаята на родилката. Колкото повече жена му се мяташе от мъчителните родилни болки, толкова повече състоянието му се влошаваше.

След като всичко мина благополучно, той коленичи до леглото на Йона, любувайки се на малките бебета, които лежаха върху гърдите ѝ. Бяха две!

— Много са малки — пресипнало каза той на жена си.

— Марта твърди, че пращят от здраве. Момче и момиче. Истинско чудо е!

— Нещата при теб винаги са по-трудни, Аздис Йона, принцесо на Исландия. Повече няма да ме плашиш така. Забранявам ти.

— На твоите заповеди, съпруже — прошепна тя, доволна, че тялото ѝ беше олекнало, но твърдо решена да има още деца от Синклер. — Обичам те.

— Ти си моят живот, Йона, моята Лунна красавица. — Долепи устни до белега на лицето ѝ, най-любимото му място. — Никога няма да ме напуснеш, скъпа моя. Никога няма да го позволя.

— Винаги ще бъда е теб, любими — сънливо прошепна тя. — Ти си моята съдба.

Всички телесни и душевни рани бяха забравени през този ден в земите на Синклер. Сърцата на хората се изпълниха с радост и щастие и всички весело празнуваха.

Издание:

Хелън Митермайър. Лунна красавица
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.